

இதழ் 10-2016

முகி

புதிய தலைமுறைக்கான

உடைப்பு

With Best Compliments From

**Trusted in People Heart
Estd : 1945**

Ancheneya Cement & Hardware Dealers

ஆஞ்சநேயர் கட்டிடப் பொருட்கள் வீடுப்பனையாளர்
அாச்சனேயர் ஹாட்வரேயர் ஈக கிமென்ட் லெடாஹர்ஸ்கே

**Authorised Mega Dealers for
Nippon & Tokyo Super Cement**

Ancheneya Construction

**Govt. Contractors, Suppliers & Heavy Vehicle Hire,
General Hardware Merchants & Timber.**

**Dealers for Arpitech PVC, Water Pump, Asian Paint, Clay Tiles,
Elephant Brand Asbestos Sheets & Lanka Steel Corporation Etc.**

**No. 38, Pioneer Road, Batticaloa,
Tel : 065 2224794
2228768
065 3063376/79
Fax : 065 222431
E-mail : ancheneye@live.co.uk**

All the building materials are under one roof

கட்டுரைகள்

பெண் படைப்புச் சூழல் மறுக்கப்படும்

தருணங்கள்

3

புதுகை நக்கீரன்

ஈழத்து சிறுகதை உருவாக்கமும்

மீறல்களும்

8

செ.யோகராசா

நினைவுகளின் வெம்மையில் புழுங்கும்

“காண்டாவனம்”

14

வி.கௌரிபாலன்

ஷோபாசக்தி முடிவுறா கதைசொல்லி

31

பூச்சியத்தார்

த.மலர்ச்செல்வனின் பெரிய எழுத்தும்

அதற்குப் பின்னரான கதைகளும்

35

ஏ.பீ.எம். இதீஸ்

காற்றில் மிதக்கும் தழும்பின் நிழல்

மென்னிழைகளால் நெய்யும் பூமி

39

எஸ்.சத்யதேவன், சி.கிரிஷாந்

அழகிய காதலெனும்

51

ஷங்கரராமசுப்ரமணியன்

ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சிதைவுகளுக்கு

மேல் எழும் புனைவுகள்

61

என்.சித்தன்

நவீன கவிதை மனம்

77

றியாஸ் குரானா

சிறுகதைகள்

திசேரா

25

வி.கௌரிபாலன்

43

த.மலர்ச்செல்வன்

53

லஷ்மி சரவணக்குமார்

69

கவிதைகள்

நபீல்

68

கருணாகரன்

67

மலர்ச்செல்வன்

34, 78, 80

தில்லை

79

மரணம் எழுதப்படும் காலம்

மக்கள் மத்தியில் உணவுப் பண்பாடு பற்றிய விழிப்புணர்வு குறைந்து வருகின்றது. இந்த அறிதல் இன்மையால் ஏற்படப் போகின்ற பின் விளைவுகளை அண்மையில் உலக சுகாதார ஸ்தாபனம் ஒரு செய்தியை எங்களிடம் விட்டுள்ளது. “உங்கள் பிள்ளைகளின் மரணச்சடங்கினை நடத்துவதற்கு நீங்கள் தயாராகுங்கள்.....”

ஏன் இது....? நாங்கள் நாகரீகம், விஞ்ஞானப் புரட்சி, இயந்திர வாழ்க்கையென்று எங்களுடைய பாரம்பரியங்களை, பண்பாடுகளைத் தொலைத்துவிட்டு புதுமைக்குள் எப்போது ஒளித்துக் கொண்டோமோ அப்போதே எங்களை மரணம் துரத்தத் தொடங்கி விட்டது.

உண்டி சுருங்குதல் கதையாடல் போல் இன்று வாயைக்கட்டுதல் நீண்ட ஆயுளுக்கு நலம் என்று வந்து விட்டது. திண்டியாக இராதே கெதியாகப் போகப் போறா என எங்கள் ஊர்களின் கதையளப்பு இப்போ நமக்கெல்லாம் மரண பீதியை ஏற்படுத்தி விட்டது. எந்தெந்தச் சாப்பாட்டில் என்னென்ன இருக்கின்றதோ எனத் தெரியவில்லை? வாயைக் கட்டினால் கொஞ்சக்காலம் நிம்மதியாக வாழலாம். ஆனால் எங்களில் பலருக்கு புரியாணி சாப்பிடாவிட்டால் சோறு இறங்காது. பீசா சாப்பிடாமல் விட்டால் எங்கள் குழந்தைகளின் முகம் மலராது என நாங்கள் பாரம்பரியத்திற்கு பொருந்தாத உணவுப் பழக்க வழக்கங்களைக் கைக்கொண்டு விட்டோம்.

பசுமைப்புரட்சி என்கின்ற மாயை நமது எல்லாச்

செவ்வங்களையும் கபளீகரம் செய்துவிட்டது. நிலத்தில் செலுத்தும் வேதிப்பொருட்கள் எமது நிலத்தின் வளங்களை, பயிர்களை அழித்துவிடுகின்றன. இந்தப் பசுமைப்புரட்சி நமக்குத் தந்தது சுற்றுச்சூழல் கேட்டை மட்டுமல்ல, பொருளாதாரம் மற்றும் பண்பாட்டுச் சீரழிவையும் தந்துள்ளது. எங்களின் உடலை வளப்படுத்தும் எத்தனையோ தானியப் பயிர்களை இந்தப் பசுமைப் பயங்கரவாதம் அடியோடு அழித்துவிட்டது.

எனவே இவற்றிலிருந்து மீளவேண்டுமானால்

- எமது பாரம்பரியங்களுக்குத் திரும்ப வேண்டும்.
- மக்கள் மத்தியில் சிந்தனை மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும்.
- பொதுத்தளத்தில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டும்.
- பண்ணாட்டு நிறுவனங்களின் அயோக்கியத் தனங்களை தோலுரித்து மக்கள் மத்தியில் தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

இவற்றின் ஊடாகவே நோயற்ற வாழ்வை நோக்கி நாம் பயணிக்க முடியும்.

மாறாக விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்கள் எல்லாவற்றையும், நாம் கண்டு குதுகளிப்போமானால் விரைவான மரணத்திற்குள் அகப்பட்டுவிடுவோம்.

-ஆர்-

ஆசிரியர்

த. மலர்ச்செல்வன்

அட்டை

கசீமன் நிர்மலவாசன்

ISSN - 2279-3348

தொடர்புகொள்ளும் முகவர்

ஆசிரியர்

மறுகா

ஆரையம்பதி-03,

30150

Tel: 077-6084 756

E-mail:

marukamagazine@gmail.com

தனியிதழ் ரூபா 120/-

வங்கி நடைமுறைக்கு

இலங்கை வங்கி,

மட்டக்களப்பு.

கணக்கு இல. : 2720102

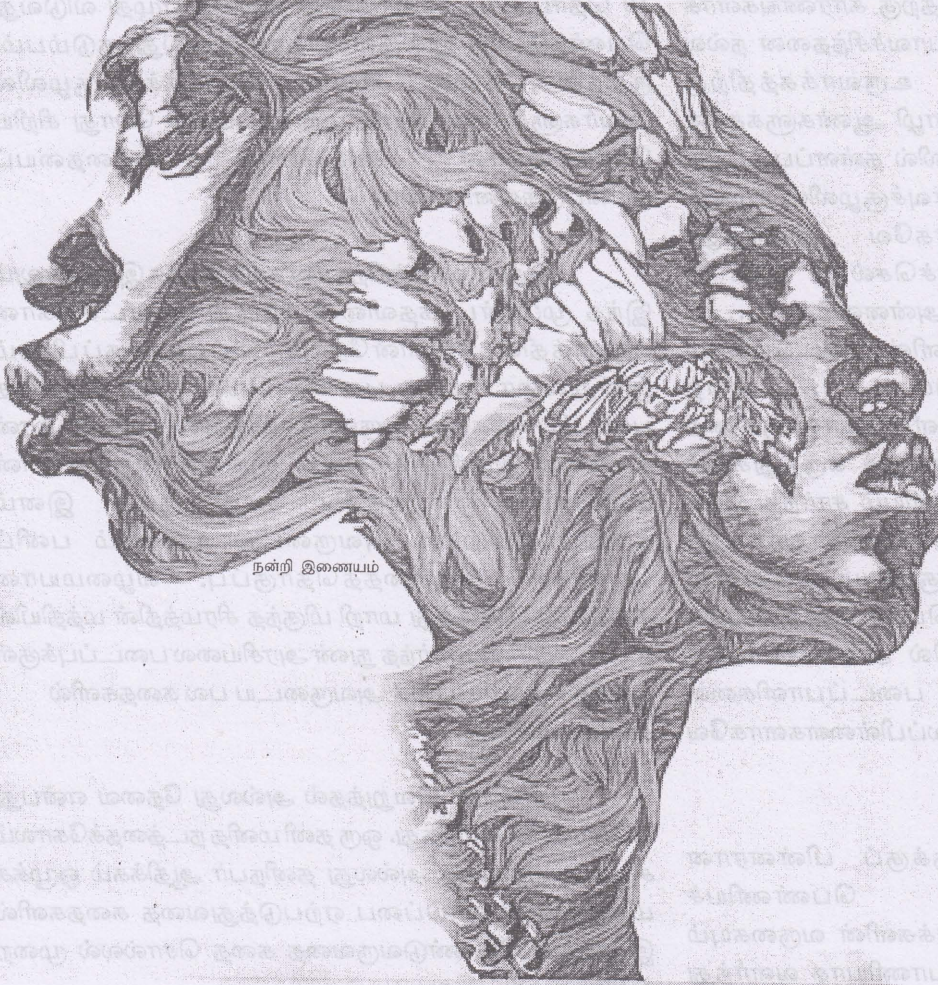

புதுகை நக்கீரன்

தமிழ் புனைகதை உருவாக்கம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலங்களில் தொடங்கியது. காப்பிய மரபு சார்ந்து ஓரளவிற்கு அக்காலச் சூழலோடு புதினங்கள் உருப்பெற்றன. எனினும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் சமயம் பரப்புதலுக்கு உதவும் வகையில் குட்டிக்கதைகளின் உருவாக்கம் காணப்பட்டது. அல்லது தமிழில் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளாகக் கூறப்பட்டவை அனைத்தும்.

சமயமரபு சார்ந்த நாட்டார் போதனைகளை கதைத் தன்மையாகக் கொண்டவை.

இந்தக் கால நீட்சியின் பின்னர் புனைவுத்தளத்தில் மாற்று எழுத்து முறைமையை புதுமைப்பித்தன் கொண்டு வந்தார். அவரின் வருகைக்குப்பின்னர் மரபார்ந்த முறைமை கட்டுடைப்புச் செய்யப் பட்டது. புதுமைப்பித்தனின் பின்னர் மௌனி, சுந்தரரா மசாமி, அசோக மித்திரன் என்ற நீண்ட காலத்திரமான புனை வாளர்கள் உருவாவதற்கு கால் கோலியது. இச் சூழலில் பெண் கதை சொல்லிகளும் உருவாகினர். 1960களில் பம்பாயை வாழ் விடமாகக் கொண்ட அம்பை அவருக்கு முற்பட்ட கட்டுப் பெட்டித் தனமான கதை நகர்வும், மரபார்ந்த முறையிலர்ன வாழ்வியலை படம் பிடிக்கின்ற எழுத்துக் கோலங்களிலிருந்து அவரின் எழுத்து வேறுபட்ட தளத்தில்

வெண்படைப்புச் சூழல்

மறுக்கப்படும் தருணங்கள்

பயணிக்கின்ற, கதை மாந்தர்களைக் கொண்டதாகக் காணப்பட்டது. சாதாரணமாக அந்தரங்கங்களையும் இயல்பாக முன்வைக்கும் மொழி, அம்மொழி சமூகதளத்தில் அவர் புனைவை பார்க்காது புனைவு திறந்த வெளியில் பயணிக்கும் ஒரு ஊடகமாகவே அவர் கருதினார். அதனால்தான் அவரினால் நல்ல புனைவுகளைத் தரமுடிந்தது. எனினும் ஆண்களின் கட்டுப் பெட்டித்தனமான சமூக இறுக்கங்கள் காரணமாக புதுமைகள் வெளிவராது தட்டையான புனைவு மொழியையே உருவாவதற்கு காரணங்களாக இருந்தனர். இந்த ஆண் மனோபாவச்சிந்தனை நல்ல பெண் படைப்பாளிகளின் உருவாக்கத்திற்கு இடையூறாகவே இருந்தன. மொழி ஆண்களுக்கானதாகவே இயங்க வேண்டிய சூழலில் தள்ளப்பட்டது. இந்த 'பவ்வல்' மயப்பட்ட நகர்வுச்சூழலில் ஈழத்து நிலையும் பாலை வனமாகவே இருந்தது. பத்மாசோமகாந்தன், தாமரைச்செல்வி, மண்தூர் அசோகா, கவிதா, பாலேஸ்வரி, அன்னலட்சுமி ..... போன்ற பெண்படைப்பாளிகளின் படைப்புலகம் வறுமையும், சாதியமும், காதலும் ..... என்ற கிராமிய வாழ்வியலை வெளிக்கொணருகின்ற பண்புகளையே காணலாம். மாற்றுக் கருத்துக்கள் பெண்விடுதலை சார்ந்த, பெண்ணியம் சார்ந்த, பேசுபொருட்கள் அவர்களின் கதை சொல்லியில் நாம் எதிர் பார்க்க முடியாது. அதற்கான சூழலும் அப்போது இருக்கவில்லை. ஒழுக்கமான பெண் என்ற பெயர் கெட்டுவிடக் கூடாது என்பதில் அவர்கள் மிகக் கவனமாக இருந்தார்கள். ஆண் படைப்பாளிகளை பகைத்திராது அவர்களின் செல்லப்பிள்ளைகளாகவே வளர்த்தெடுக்கப்பட்டார்கள்.

இச் சூழலில் 90 களுக்குப் பின்னரான புதுமொழிக்கையாடல்களும், பெண்ணியச் சிந்தனையும், மொழி பெயர்ப்புக்களின் வருகையும் கடந்த இருபதாண்டுகளில் ஒருபாணியாக வளர்ந்து வந்த எழுத்து முறையில் மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்தன. பெண்களின் பருண்மையுலகம் மரபார்ந்த மொழிகளில் விலகி, கவிதைமொழி பொதுவெளியில் பெண்ணியக் கருத்துக்களையும் புதுமொழிக் கருத்தாடல்களையும் மீட்டுருவாக்கம் செய்தது. புதுக் கோட்பாட்டுச் சிந்தனையும் புதுமொழியும் பெண்களை மையப்படுத்தி கட்டியமைக்கப்பட்டன. இந்த கட்டமைப்பு ஓரளவு கவிதை மொழியை வளப்படுத்துவதற்கு உதவியது. பல புது முகங்களின் வரவுக்கான கதவுகளைத் திறந்து விட்டது.

அதே நேரம் காத்திரமான சிறுகதை வெளியில் மாற்றத்திற்கான பெண்மொழி எழுத்துக்கள் புது முகங்களின் தரிசனங்கள் கானல் நீர்களாகவே தென்பட்டன. இதற்கான காரணத்தையோ சிக்கல் நிலையினையோ கண்டடைய எந்த விமர்சனப் பார்வையும் முயலவில்லை.

இச் சந்தர்பத்தில் என்னில் எழும் கேள்வி "கவிதை இலகுவான பாடுபொருளா? " "சிறிய நேரத்தில் 10 தொடக்கம் 20வரிகளில் கவிதை எழுதி விடுவது பெண்களுக்கு இலகுவானதா? அல்லது குடும்பம், குழந்தை, வேலை என்ற இறுக்கச் சூழலில் அவர்களுக்கான நேரம் மறுக்கப்படும் போது சிறிய நேரத்திற்கான ஊடகமாக கவிதையைப் பயன்படுத்தினார்களா?

இது விவாதத்திற்கான சங்கதியாக இருந்தாலும் இந்த மூடுண்ட கதவினை திறந்து ஆராட்சிக்கான தருணத்தில் நிற்கின்றோம். எப்படியிருப்பினும் இன்றுவரை ஈழத்து புனைவு வெளி நல்ல சிறுகதை படைப்பாளிகளை உருவாக்கவில்லை என்பது தான் உண்மை இருந்தும் அங்கு இங்கொன்றான மின் மினிகளில் ஒன்றாகவே சுமதி ரூபன் இனம் காணப்படுகிறார். அவருடைய உறையும் பனிப் பெண்கள் சிறுகதைத்தொகுப்பு, வழமையான கதைக்கருவிலிருந்து மாறி மிகுந்த சிரமத்தின் மத்தியில் உடல் அரசியல்சார்ந்த நுண் அரசியலை படைப்புக்குள் புகுத்த எத்தனிப்பதை அவருடைய பல கதைகளில் காணமுடிகிறது.

பாலியல் வெறுத்தல் அல்லது தேவை என்பது மனோநிலை சார்ந்தது. ஒரு தனி மனித நடத்தைக்கேலம் சமூகப்பிறழ்வுக்கு அல்லது தனிநபர் ஆதிக்கம் ஒழுக்க மீறலுக்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்துவதை கதைகளில் இழுத்துக் கொண்டுவருவதை கதை சொல்லல் முறை வளர்ந்து விட்டது.

சுமதியின் கதைகள் உணர்வுத்தளம், சிந்தனைத்தளம், கனவுத்தளம் என்பன அவரின் மொழியின் தட்டையான போக்கையே கொண்டுள்ளன. ஆனால் பேசுபொருள் இதுவரை பெண்களால் சொல்ல முடியாத அல்லது கூச்சப்பட்ட அல்லது சமூகத்தினால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத விடயங்களை மெல்லிய எள்ளலுடன் சுமதியின் பறைதல் ஒரு வாசகனுடைய பரப்புத்தளத்தில் உள்நோக்கிப்பயணிக்க, அவசியமான சிந்தனை வெளியை ஏற்படுத்துகின்றது. மிக

அனுபவங்களின் சில கூறுகளை விபரிப்பதற்கான மொழியையும் காட்சிப்படிமங்களையும் அவர் புனைவுகளிலிருந்து பெற்றுப் பயன்படுத்துகின்ற சூழலில் அவரது மொழி வாசக தளத்தில் பரபரப்பை ஒரு நெழிதலை ஏற்படுத்தக்கூடும். என்றாலும் கதை சொல்லி அனுபவக்கூறுகளை கட்டுடைப்புச் செய்வதனால் இந்த நெழிதலையோ, சிரமத்தையோ கண்டு கொள்ள வேண்டியதில்லை வாழ்வின் சாட்சிகளாக கதை மாந்தர்கள் எங்களுடன் தரிசனம் தருவதால் இதில் எந்த பால்நிலை வக்கிரங்களும் இருக்காது என நினைக்கின்றேன்.

எனினும் இந்த இடத்தில் தான் நாம் சிக்கல்களையும் எதிர் கொள்ள

விறுவிறுப்பான மசாலப்படம் அல்லது திகில் படம் ஒரு பார்வையாளரின் மனதுக்கும் கண்ணுக்கும் இடையிற் தொழிற்பட்டு அவரை கிளு கிளுப்படையச் செய்வது போல், இந்த எழுத்துக்களும் தொழிற்படுகின்றன. பதிமவயது இளைஞர்களுக்கு அல்லது யுவதிகளுக்கு மிக நெருக்கத்தை இந்த எழுத்துக்கள் ஏற்படுத்துகின்றன.

என்னுடைய பதிமவயது ஞாபகங்களை இக்கதைகள் மீட்டுறுவாக்கம் செய்தாலும் பெண் நிலையில் எழுதுவதென்பது சவாலானது. என்னுடைய நண்பி இத்தொகுப்பை வாசித்துவிட்டுச் சொன்னாள். என்ன சுமதி வேண்டும் மென்றே எல்லாக்கதைகளிலும் குறிகளையும், அருட்டல்களையும், பாலியலையும் இழுத்து ஓடுகிறார். உடல் அரசியலைப் பேசுவதற்கு பொருத்தம், பொருத்தமின்மை கதைகளின் நகர்வில் அதன் மொழியின் கூறுகளில் தங்கியிருக்கிறது. அதற்காக கிளுகிளுப்பாக எல்லா இடங்களிலும் பெண்மொழி என்று பாவிப்பது அது பெண் மொழியாகாது என்றாள்.

சுமதி ரூபனின் கதைகளில் இவை திணிக்கப்படுகின்ற மொழியாக பரிணமிப்பதனால் மொழிக்குள் தர்க்கமற்ற வெறுப்பை, மனவாட்டத்தை, ஏற்படுத்துகின்றன. பொதுவாக புலம்பெயர் சூழலில் காணப்படுகின்ற வாழ்வியல் கூறுகளில் சுமதி ரூபனின் படைப்புக்கள் யதார்த்தத்தை நமக்குத்தந்தாலும் வலிதல் மிகத்தூக்கலாக நமக்குள் விழுகின்றன. சுமதியினுடைய

வேண்டியுள்ளது. 90 களுக்கு முற்பட்ட எழுத்து முறை குடும்ப மொழிதலை ஊடறுக்கின்ற தன்மையினால் அதுவாசகப் பரப்பில் எந்தக் கிளுகிளுப்பையும் கிளறவில்லை. ஆனால் 90 களுக்குப் பின்னரான அருட்டல்கள், கிளு கிளுக்கும் மொழிதல்கள் தான் மரபார்ந்த மொழியில் இருந்து பாய்ச்சல்களை ஏற்படுத்துகின்றன இவைதானா நவீனத்துவம் என்ற வினாவிற்கு முகம்கொடுக்க வேண்டியுள்ளது? இந்த பின்தளத்திலிருந்து கொண்டு சுமதியினூடாக நோக்கு வோமானால்.

சுமதி ரூபன் அமானுஷ்ய சாட்சியங்களில் வருகின்ற நாவின் அத்தான் அதனோடு விரிகின்றமொழி சேட்டைகள் ரெக்ஸ் எண்டொரு நாய்க்குட்டி என்ற சிறுகதையில், கட்டில் ஆடும் சத்தம் கேட்டது மாமி கிளு கிளுத்தா, சின்னதாகச்சிரித்தா, பிறகு கிணுங்கினா, மாமா ஏதோ ரகசிய குரலில் குச குசுத்தார்.

‘குட் வாங்கப் போறன் கதையில் நாய்களின் குறியில் கண்ணாய் இருப்பன் ஒருவடிவான பொம்பிள்ளையோட இவ்வளவு கிட்டக் கட்டிப் பிடிச்சக் கொண்டு இருந்தால் உணர்ச்சிகள் கிளறுப்படாதோ? .....

இவற்றை இன்னொரு 90களுக்கு முற்பட்ட எழுத்தாளர் என்மீது கேள்விகளை அடிக்கிய போது,

அவருக்கு பதில் சொல்வது எனக்கு தயக்கமாக இருந்தது. உலகப்பரப்பில் பாலியல் மொழிதல் அற்புதமாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. எழுதப்படுகிறது. எல்லாம் மொழியின் லாவகத்திலே தங்கியுள்ளது. மொழியின் தட்டையான பலவீனத் தையும், உடல் அரசியலையும் வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போல் நகர்த்துவதில் தான் வெற்றி தங்கியுள்ளது. காள மேகப்புலவன் தன் கவிதையில் இரண்டு அர்த்த வெளிப்பாட்டினை நகர்ந்துகின்ற மொழிதலை நவீன பெண்கள் கைக்கொள்ளும் போது ராமர்களிடமிருந்தும், மரபார்ந்த பெண்களிடமிருந்தும் அருவருப்பு மனோநிலை, பிதட்டல்கள் பிறக்காது என நினைக்கின்றேன்.

இந்த மாற்றத்தின் இன்னொருவராக தமிழ்நதி எழுத்துலகில் வித்தியாசப்படுகின்றார். அவருடைய 'நந்தகுமாரனுக்கு மாதங்கி எழுதுவது' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு வாசகர் தரப்பில் கவனத்தைப் பெறா விட்டாலும், அதற்குப்பின்னரான சிறுகதைகள் மூலம் பெண் மொழியின் சலனங்களை நமக்குத்தருகின்றார். பெண்ணியச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடுகளை கதைகளில் ஒளிச்சேர்க்கை செய்யும் அவரது 'கானல் வரிகள்' நாவலினூடாக அவரின் புனைவுத்தளம் உடைப்பை நிகழ்த்துகின்றது.

காதலின் மென்மையை கடிதத்தின் மூலம் நகர்ந்தும். தமிழ்நதி தமிழ் சமூகத்தின் ஒழுக்கக் கோட்பாட்டினை சிதைக்கின்ற கதைமாந்தர்களாக மாதவியையும் மௌலியையும் படைத்திருக்கிறார். மாதவியின் கணவன் ஐரோப்பிய நாடொன்றிலும் மௌலியின் மனைவி சென்னையிலும் வாழ்கின்ற சூழல் மாதவிக்கும் மௌலிக்கும் தனிமையின் அவஸ்தை காதலாக பரிணமிக்கின்றது. கள்ளக்காதல் பல கேள்விகளை பொதுப்புத்தியில் எழுப்புகின்ற நிலையில் 'ஏண்டா அடுத்தவன் பொண்டாட்டிக்கு ஆளாளுக்கு அலையுறீங்க என்ற பகிர்வு உடல் தேவைக்கான ஒன்றாகவே நமக்கு விரிகையாகின்றது. காதல் இல்லாத வாழ்வு சூனியமாகக் கருதப்படும் பருமவயதில், பருமம் தாண்டிய வயதின் இரு உள்ளங்களின் இணைவை, உண்மை நேசிப்பாகப்பார்க்கப்படாது உடல் சார்ந்த தீனியாகப் பார்க்கப்படுவதை கானல்வரி கோடிடுகிறது. அதன் வர்ணங்கள், கனவுகள், மிதப்புகள், உருக்கள், நெகிழ்ச்சி, பித்து நிலையேறிக் தவித்தல், நிலை கொள்ளாமை எல்லா வயதிலும் காதல் ஒன்றே போலிருக்கிறது என்ற பெரும் தத்துவத்தையும் நமக்கு விட்டுச் செல்கின்றது.

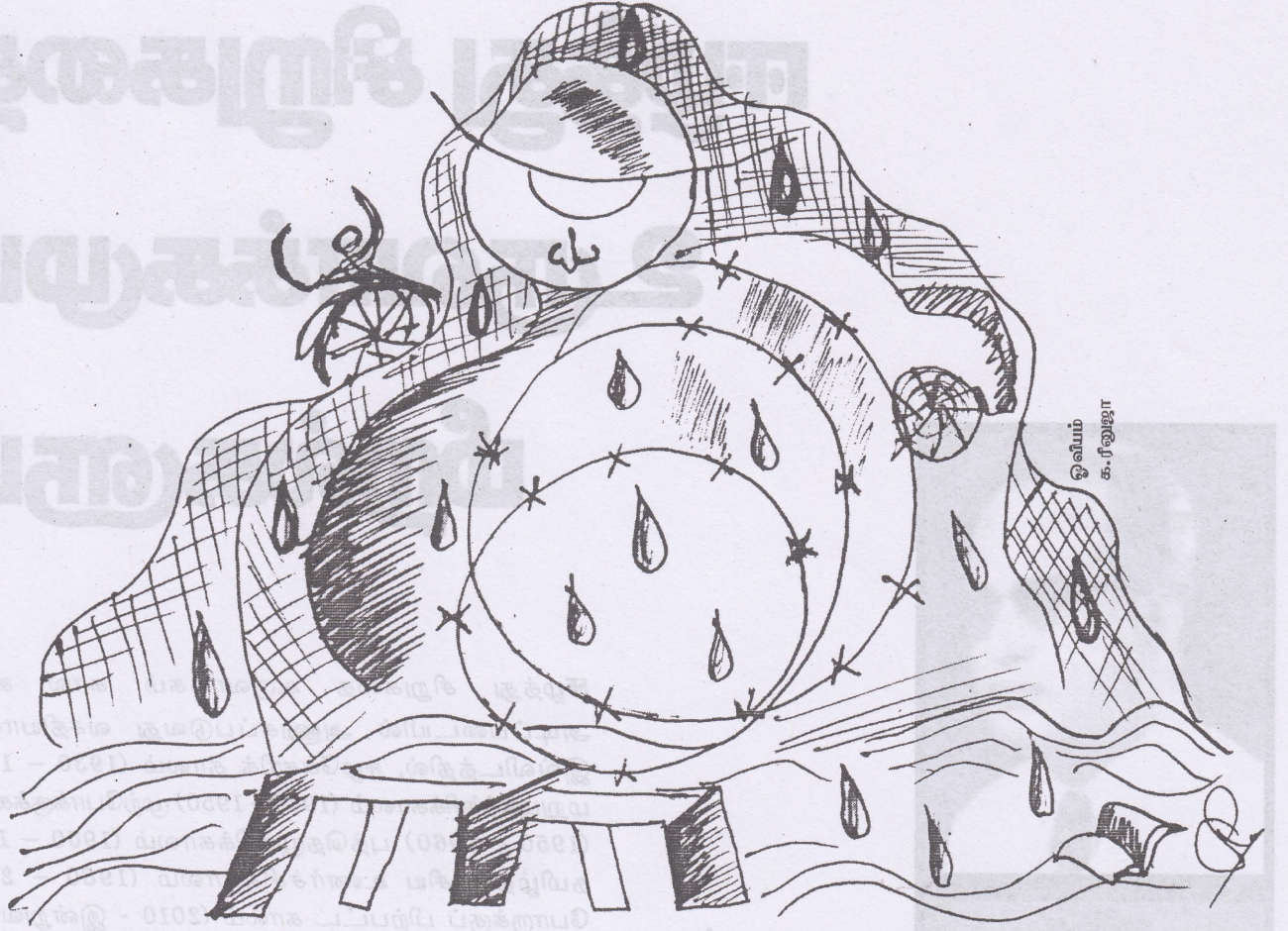
“ கள்ளக்காதல் பல கேள்விகளை பொதுப்புத்தியில் எழுப்புகின்ற நிலையில் 'ஏண்டா அடுத்தவன் பொண்டாட்டிக்கு ஆளாளுக்கு அலையுறீங்க என்ற பகிர்வு உடல் தேவைக்கான ஒன்றாகவே நமக்கு விரிகையாகின்றது. காதல் இல்லாத வாழ்வு சூனியமாகக் கருதப்படும் பருமவயதில், பருமம் தாண்டிய வயதின் இரு உள்ளங்களின் இணைவை, உண்மை நேசிப்பாகப்பார்க்கப்படாது உடல் சார்ந்த தீனியாகப் பார்க்கப்படுவதை கானல்வரி கோடிடுகிறது.”

எப்படியிருப்பினும் புனைவுவெளி மெல்ல மெல்ல மறுக்கப்படும் தருணங்களிலிருந்து 'மீ' கொள்வதை காணமுடிகிறது. இருந்தும் காதலும், பாலியலும், உடலைக் கொண்டாடுவதும் மட்டும் எழுத்தல்ல அது தான் நவீனமல்ல. அதற்கு அப்பாலும் படைப்பூக்கத்தை விரிவடையச் செய்யும் எழுத்துக்களை நாம் காண்கின்றோம். அண்மையில் வாசித்த சந்திராவின் காட்டின் பெருங்கனவு படைப்புடன் இந்தக் குறிப்பை நிறைவு செய்ய விரும்புகிறேன். காதலின் தவிப்பை பாலியல் ஊடறுப்பு எதுவுமல்லாது அவரின் மொழி லாவகமாக இயங்கும் தன்மை அக்கதையை மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கத் தூண்டுகின்றது. கேரளத்தை ஒட்டிய மேற்கு மலைத் தொடரின் காட்சிகளும், நாம் அதிகம் அறிந்திராத மிளகு பிடுங்குதல் போன்ற வாழ்வாதாரச் செயல்களும் ஒரு நில வெளியில் கதை மின்னல் கோடாக வளர்க்கப்படுகிறது. அவரின் கதை பெண்ணின் தன்னிலை வழியாக விபரிக்கப்படும் காதலின் முகிழ்ப்பும், தீவிரமும், தவிப்பும், பிரிவுமென கனவுத்தன்மை விலகாத காட்சிகள் வழி பெண்மையின் காதல் முட்டுகின்றது. படைப்பின் ஓட்டம், காட்சிப்படிமங்கள், இயைந்து போகும் மொழி என்பன வலுவானதொரு பிரதியாக இக்கதை இருக்கின்றது. பிரிவின் தருணத்தில் அவரின் காதலை உணர்ந்து விடும் பெரியம்மா கூட அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமலிருப்பது கதையின் போக்கில் உறுத்தலின்றி பிரவாகமெடுக்கும் காதல், பெண்ணியக் கருத்தாடல் முகிழ்க்கும் பிரதியாக கதை முழுமை பெறுகின்றது.

பெண்மொழி என்பது இதுதான் வலிந்து பேசாது பயணிப்பது, தேவைக்கு ஏற்ற இடத்தில் பெண்ணியம் பேசுவதும் தான் பெண் மொழி இதைப்புரிந்து கொண்டு படைக்கும் போதே படைப்பு மெருகேறும்.

வசீகர அழைப்போடு சிற்பம் நிமிர்ந்து
 தூரத்து ஊரை இழுத்து வருகிறது
 கல்லின் ஒரு ஜனனம் சோடித்த தேவ மாதாவைப்
 பிள்ளைகளுக்குக் காட்டுகிறது
 நெளிந்து காற்றில் கிழவனாய்க் கூனும்
 வெள்ளரச மரங்கள்
 சிற்பங்களின் பழைய கதைகளைப் பேசும்
 உரிமை பெற்றவர்களாய் கிட்டக் கிட்ட அமர்கிறார்கள்
 பொல்லுணர்றியெழும் சூரியனின் கதிரை
 அதிகமுண்ட போதையில் தள்ளாடுகிறது சிற்பம்
 பெளர்ணமி நாளிரவில் கௌதம புத்தரும்
 அரச மர இலைகளும்
 நிலவின் காயங்களாகின்றனர்
 பட்சிகளின் பெரும் கூச்சல்
 சிற்பங்களின் எரி மருந்தாய்
 விசமேற்றுகின்றது
 கலகக்காரன் புதைக்கப்பட வேண்டிய இடங்களில்
 சிற்பங்கழெழுந்து
 புனிதப்படுத்துகின்றன

நெருங்கி இமைகளைப் பிரிக்கும் கொழுத்த சிற்பங்கள்
 நுனியுதடை நன்கு விரித்து
 அவ்வனத்தின் மொத்த அழகையும்
 ருசிப்பதுபோல் தெரிகிறது
 புலங்களை உசுப்பும் சிற்பங்கள்
 பொய்யறியாமல்
 உண்மையின் நிறங்களை
 வெளியிடுகின்றன
 உளியின் ஒரு முனை
 கிளறிய புது இசை
 மலைக்குள்ளிருந்து வடிகிறது.

கல்லின் இசை

நபீல்

ஈழத்து சிறுகதை

உருவாக்கமும்

மீறல்களும்

செ. யோகராசா

ஈழத்து சிறுகதை உருவாக்கம் கால கட்ட அடிப்படையில் அணுகப்படுவது வசதியானது. இவ்விடத்தில், ஈழகேசரிக் காலம் (1930 - 1940) மறுமலர்ச்சிக்காலம் (1940 - 1950) முற்போக்குக்காலம் (1950 - 1960) புத்தெழுச்சிக்காலம் (1960 - 1980) தமிழ்த்தேசிய உணர்ச்சிக்காலம் (1980 - 2009) போருக்குப் பிற்பட்ட காலம் (2010 - இன்றுவரை) என்று அது அமைவது பொருத்தமானது.

மீறல்கள் என்பதனை பொருள்சார்ந்த மீறல், களம் சார்ந்த மீறல், உத்தி மீறல், நடைமீறல், பாத்திரம் சார்ந்த மீறல் என நோக்குவது வசதியானது.

ஈழகேசரிக் காலமே (1930 - 1940) ஈழத்தில் சிறுகதை தோற்றம் பெற்ற காலம் என்பதும் இலங்கையர்கோன், சி.வைத்தியலிங்கம், சம்பந்தன் ஆகியோர் அவ்விதங்களில் முக்கியமானவர்களென்பதும் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் பலருமறிந்த விடயமாகின்றது. இக் கால கட்டத்து முக்கியமான சிறுகதைப் போக்குகளையும் இவர்களே இனங்காட்டியுள்ளனர். எனினும் இன்று ஆழ்ந்து நோக்கும் போது தான் இவர்களும் மீறல்கள் சில வற்றை மேற்கொண்டுள்ளனர் என்பது தெரியவருகின்றது. மேலும் இவர்களது சமகாலத்தில் வேறு சில சிறுகதை எழுத்தாளர்களும் சிறுகதை எழுதியிருப்பது மட்டுமின்றி மீறல்கள் சிலவற்றைச் செய்திருப்பதும் புலப்படுகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட மூவரும் சமூகப்பிரச்சினைகளை ஆழமாக நோக்காத நிலையில், சாதிப்பிரச்சினைக்கு முதன்மையளித்துச் சிறுகதை எழுதும் போக்கு இடம்பெற்றிருப்பது இப்போதுதான் தெரிய வந்துள்ளது. உதாரணமாக ஆனந்தன் எழுதிய தண்ணீர்த்தாகம் சாதிப்பிரச்சினை பற்றி எழுந்த சிறந்த சிறுகதையாகின்றது.

66 அவள் வயதை ஒத்த பெண்கள் வாழ்க்கையின் இன்பங்களைச் சுவைத்து வருவதை அவள் எங்கனம் சகிப்பாள்? காட்டு நிலவைப்போல் பொங்கி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அவள் யௌவனம் எவரும் அனுபவிக்க முடியாமல் நெறுசில் கரைந்து போய்க்கிடந்தமை அவள் உள்ளத்தில் எரிச்சலையும் பொறாமையையும் வளர்த்து வந்தது”

பெண்களின் மன உணர்வுகள் முற்குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களால் மேலோட்டமாக நோக்கப்பட்டிருப்பதாகவே கருதப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆயினும், சி.வைத்தியலிங்கம் பெண்மன உணர்வுகளை ஆழமாக அவதானித்துள்ளார். உதாரணம் விதவையின் இதயம், விதவையான விசாலாட்சி ‘மனசை ஏதோ ஒரு புழு அரித்துக் கொண்டு வந்தது. அவள் வயதை ஒத்த பெண்கள் வாழ்க்கையின் இன்பங்களைச் சுவைத்து வருவதை அவள் எங்கனம் சகிப்பாள்? காட்டு நிலவைப்போல் பொங்கி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அவள் யௌவனம் எவரும் அனுபவிக்க முடியாமல் நெறுசில் கரைந்து போய்க்கிடந்தமை அவள் உள்ளத்தில் எரிச்சலையும் பொறாமையையும் வளர்த்து வந்தது. தன் ஆத்திரம் முழுவதையும் தீர்ப்பதற்கு அவளுக்கு வேறு வடிகால் கிடைக்கவில்லை. நித்திய லக்ஷ்மி கண்ணுக்கு முன்னால் ஓயிலாய் நடந்து வருவாள். தனது சக்களத்தியின் மகளான நிந்திய லக்ஷ்மியைக் காரணமில்லாமல் கோபிக்கின்ற விசாலாட்சி, அவளது விவாகத்திற்கு குறுக்கே நிற்பது தொடக்கம் தடைகள் ஏற்படுத்தி நித்தியலக்ஷ்மி திருமண தினத்தன்று தாலிகட்டும் சுப நேரத்தில் கிணற்றுள் விழுந்து உயிருடன் தப்பிப் பிழைக்கின்றாள். அவளது கழிவிரக்கமும் குற்ற உணர்ச்சியுமே சிறுகதையாக நகர்த்தப்படுகின்றன.

புற உலக வாழ்க்கை முக்கியமாகப் படுத்தப்பட்ட சூழலில் அதனை ஒதுக்கிவிட்டு அகவுலகப் போராட்டங்களை முதன்மைப்படுத்தி (மௌனி, லாசரா

ஆகியோருக்கு முன்னரே அவ்வாறெழுதி) புதிய தடம் வகுத்த முக்கியத்துவம் சம்பந்தனது சிறு கதைகளுக்குள்ளது.

கிராம வாழ்க்கையைக் களமாகக் கொண்டெழுதினாலும் மண் வாசனையை வெளிப்படுத்தாத சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டுள்ள சூழலில் இலங்கையர் கோனின் ‘வெள்ளிப்பாதசரம்’ சிறந்ததொரு மண்வாசனைப்படைப்பாக வெளிப்பட்டுள்ளது. அச்சிறுகதையில் மிஸ்டிகல்றியலிசம் இடம் பெற்றிருப்பதாகவும் கருதமுடிகின்றது.

தமிழ் கிராமங்களைக் களமாகக் கொண்டெழுந்த சிறுகதைகள் வெளிவந்த சூழலில் சி.வைத்தியலிங்கத்தின் சிறுகதைகள் சில சிங்களக் கிராமங்களையும் சிங்களப்பாத்திரங்களையும் முதன்மைப்படுத்தியுள்ளன. (உதாரணம், நெடுவழி).

தொன்மம்சார் சம்பவங்களை கவித்துவ நடையில் எழுதுவதற்கு முதன்மையளித்து. முன்னோடிகள் எழுதிவந்த நிலையில் பாரதப்பாத்திரங்களையும் களத்தையும் சமகாலச்சம்பவங்களை வெளிப்படுத்த எழுதிய சிருஷ்டித்திறன் பண்டிதமணி சி.கணபதிப் பிள்ளையின் தவபாரதம், சிறுகதையில் வெளிப்பட்டிருப்பது பலருமறியாத விடயமாகும் (களம், திருநெல்வெலி சைவாசிரிய பயிற்சிக் கலா சாலையாகவும், பாத்திரங்கள் அங்கே பணியாற்றிய அதிபர் முகாமையாளர்களாகவும் கருதப்பட்டுள்ளனர்) மேற்கூறிய படைப்புகள் யாழ்ப்பாணம் சார்ந்தமைய, மலையகப் பிரதேசத்தில் சிறுகதை முகிழ்ப்பதும் இக்காலமே. யாதி என்பது நினைவு கூரத்தக்கது. கோ.நடேசய்யர் எழுதிய திரு.இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் சிறு கதையுடன் அது ஆரம்பிக்கின்றது. முற் கூறப்பட்ட அனைத்துச் சிறுகதையிலிருந்தும் களம், பொருள் மரபு என்ற விதங்களில் அது விலகி நிற்பது தவிர்க்க இயலாததேயாகும். வறுமை காரணமாக தமிழ் நாட்டிலிருந்து மலைநாடு வந்த ஒருவன் கஷ்டப்பட்டுத் தொழில் செய்து கங்காணி ஆவது பற்றியது அச்சிறுகதை. முகிழ்ப்பு சிலகாலம் தொடராமல் நின்று விடுகின்றது.

மறுமலர்ச்சிக்காலம் (1940 - 1950) ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியமானதொரு காலப்பகுதி மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகை மட்டும் வந்த காலமாக இக்காலப்பகுதியைச் சிலர் கருதுவது தவறு அவ்வாறன்றி பிறசஞ்சிகைகள் வெளிவந்த காலமாகவும் (உதாரணம், கொழும்பு - பாரதி, மட்டக்களப்பு - உதயன், இதனைக் கணிக்க வேண்டும் ஈழகேசரியின்

எழுத்துப் போக்கிலே நவீன இலக்கியப் பிரச்சனை அதிகரித்த காலமாகவும் கொள்ள வேண்டும்).

முற்பட்ட ஈழகேசரிக்காலச் சிறுகதைகள் பெரும்பாலும் ஈழத்து மக்களது வாழ்கையோடு தவறியிருந்ததாகக் கருதுவதற்கில்லை. ஐம்பதுகளிலிருந்தே அது பிரச்சனை பூர்வமாக திகழ்கின்றதாயினும் அதற்கான இலக்கியச்சூழலை உருவாகியகாலமாக இக்காலமே காணப்படுகின்றதென்பது அண்மைக் காலமாகவே காணப்பட்டு வருகின்றது.

மேற்கூறிய விதத்தில் முதலில் நினைவிற்கு வரும் எழுத்தாளர் அ.செ.முருகானந்தமே தமிழ் மக்களது வாழ்கையில் அரசியல் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களை மாடு சிரித்தது என்ற சிறுகதையும் (அரசாங்க சபைத் தேர்தல் வாக்களிப்புடன் தொடர்புபட்டது) ரிக்ஷா வண்டிக் காலச் செல்வாக்குப்போய் “கார்” வருவது பற்றி “மனிதமாடு” “பழையதும் புதியதும்” முதலான சிறுகதைகளும் வெளிப்படுத்துகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாண மக்களது பண்பாட்டம் சங்களை பதிவு செய்ய முற்பட்டுள்ளன, கனக செந்திநாதனின் சிறுகதைகள் சிறுகதைக்களம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பிற்கும் (எ-டு அ.த.கந்தசாமி) திருகோணமலைக்கும் (எ-டு வ.அ.இராசரத்தினம்) மட்டக்களப்பிற்கும் (எ-டு புரட்சிக்கமால்) அகற்சிபெறப்போகின்ற நிலையும் இக்காலத்திலேயே ஆரம்பிக்கின்றது.

கொழும்பை களமாகக்கொண்டு எழுந்தவற்றுள் அ.த. கந்தசாமி எழுதிய “நள்ளிரவு” முக்கியமானதொன்று. விபச்சாரியொருத்தியையும் பிக்பொக்கெற் காரனையும் பாத்திரங்களாக கொண்டெழுந்தது அது பிச்சைக்காரரைப் பாத்திரமாகக் கொண்டு சி.வைத்தியலிங்கமும் சிறுகதையொன்று எழுதியுள்ளார். ஆக, விளிம்பு நிலைப்பாத்திரங்கள் ஈழத்துச் சிறுகதையலகினுள் இப்போது தான் நடமாட ஆரம்பிக்கின்றமை கவனத்திற்குரியது.

மலையக மக்களது வாழ்க்கைப்பிரச்சினைகளை ஆழமாக நோக்கும் போக்கு ஆரம்பமாவதன் அறிகுறியாக அ.செ.முருகானந்தம் எழுதிய “காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை அமைகின்றது. “புரட்சி” கரமான சிறுகதைகளை அனுப்பும்படி பாரதி (மண்தூர்) விளம்பரம் செய்வதும் அவ்விதத்தில் (புரட்சிக்கமால்) எழுதிய (சதிகாரி) என்ற சிறுகதை பிரசுரமாவதும் கவனத்திற்குரியது ஏனெனில், முஸ்லீம் மக்களது வாழ்க்கை பிரச்சினை (பொருந்தாமணம்)

முதன் முதலாகச் சிறுகதைப் பொருளாவதும் தீர்வு புரட்சிகரமாக அமைவதும் (கொடுமை செய்யும் கனவணைக் கத்தியால் குத்திக் கொலைசெய்தல்) இப்போது தான் திகழ்கின்றன, எழுத்தாளரது மொழி நடையும் கவனத்திற்குரியது. உதாரணம் கத்தியிலிருந்து சொட்டிக் கொண்டிருக்கும் இரத்தத் துளிகளைக் கவனித்தாள். ஒவ்வோர் துளியிலும் ஒவ்வோர் காட்சிகள் நடனமாடின முதல் துளியைப் பார்த்தாள். கோவலனின் அழகு மார்பிலே கண்ணகி இறுமாந்து கிடக்கின்றாள் இரண்டாவது துளியைப் பார்த்தாள். அமராவதியின் கற்கண்டுக் கன்னத்தை அம்பிகாபதியின் தளிர்க்கரம் வருடிக் கொண்டிருக்கின்றது. மூன்றாவது துளியைப்பார்த்தாள், லைலாவின் நுதலிலே மஜ்னுவின் அதரங்கள் இன்ப முத்திரையிடுகின்றன. நான்காவது துளியைப்பார்த்தாள் சாஜகானின் இதயத்திற்குள் மும்தாஜ் கைகொட்டிச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஐந்தாவது துளியைப் பார்த்தாள்.....நஸீமா நன்றாகக் கவனிக்கவில்லை.. ஒரு மரக்கட்டையில் அழகுயுவதி சாய்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

“முதல் துளியைப் பார்த்தாள் கோவலனின் அழகு மார்பிலே கண்ணகி இறுமாந்து கிடக்கின்றாள் இரண்டாவது துளியைப் பார்த்தாள். அமராவதியின் கற்கண்டுக் கன்னத்தை அம்பிகாபதியின் தளிர்க்கரம் வருடிக் கொண்டிருக்கின்றது. மூன்றாவது துளியைப்பார்த்தாள், லைலாவின் நுதலிலே மஜ்னுவின் அதரங்கள் இன்ப முத்திரையிடுகின்றன.. நான்காவது....”

பாரதி (கொழும்பு) ஈழத்தின் - முதல் முற்போக்குச்சஞ்சிகையாக அமைந்த சூழலில் அது வெளியிட்ட முற்போக்குக் குணம்சம் கொண்ட மொழிப்பெயர்ப்புச் சிறுகதைகளின் (எ-டு முல்க்ராஜ் ஆனந்தன், கார்க்கி) வரவும் மனங்கொள்ளத்தக்கதே. முற்போக்குகாலம். (1950 - 1960) என்பது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் முனைப்புற்று ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் திருப்புமுனை ஏற்பட்ட காலமாகவிருக்கின்றது. அதுவரை காலமும் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள் பல்வம் பிரச்சனை பூர்வமாக ஈழத்து சிறுகதைகளாக அமையாதவை. ஈழம் சுதந்திரம் பெற்றமையும் ஏனைய சில அரசியல் மாற்றங்களும் ஈழத்துச்சிறுகதைகள் எழுவதற்கான உந்து சக்தியை ஏற்படுத்தியிருந்தன. வர்க்க அடிப்படையிலும் சாதிப்பிரச்சினைகளை

முதன்மைப்படுத்தியும் சிறுகதைகள் வெளிவர ஆரம்பிப்பதும் அவற்றுள் சில அடித்தள மட்ட எழுத்தாளர்களால் (உதாரணம் டொமினிக் ஜீவா, டானியல்) எழுதப்படுவதும் கவனத்திற்குரியவை.

வர்க்கநோக்கிற்கு முதன்மையளித்த நிலையில் தமிழர், சிங்களவர் ஒற்றுமை ஈழத்தேசியம் பற்றி எழுதப்பட்ட நிலையை ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியில் மாற்றம் பெற ஆரம்பிக்கின்றது. “சிங்களமொழி மட்டும்” சட்டமும் (1956) இனக்கலவரமும் (1958) இதற்கு வழி கோலியிருந்தன. சுதந்திரன் சிறுகதைகள் பலவும் இன உறவுப்பிறழ்வு பற்றியமைந்திருந்தன.

முஸ்லீம் சமூகப் பிரச்சினைகள் சில கடுமையான விமர்சனத்திற்குட்படுவதன் வெளிப்பாடாக பித்தன் கதைகள் வெளிப்பட்டன பெண் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதையுலகப்பிரவேசம் (பத்மாசோமகாந்தன், பாலேஸ்வரி, குறமகள்) அவர்களுட் சிலர் கலையழகுடன் எழுத ஆரம்பிப்பதும் (குந்தவை) இப்போதுதான் நிகழ்கின்றன.

பழந்தமிழ் பண்பாடுகளை புதுமைப்பித்தன் முப்பதுகளிலே கேள்விக்குட்படுத்த (உதாரணம் “கற்பு” கேள்விக்குள்ளாகும் பொன்னகரம்) ஈழத்தில் இப்போதுதான் அது நிகழ்கிறது (உதாரணம் வரதரின் கயமைமயக்கம்) ஐம்பதுகளளவில் ஈழத்துச் சிறுகதையுலகிலே பிரவேசித்த எஸ்.பொ.வின் சிறுகதைகள் உள்ளடக்கம் பாலுணர்ச்சி, மண்வாசனை, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய, பௌத்த தத்துவங்கள் அவைபற்றிய விமர்சனம், சிறுகதைத்தலைப்புகள், உத்திகள், உருவப்பரிசோதனை, தனித்துவ நடை முதலான விதங்களில் பல ஈர்ப்புகளையும் கண்டனங்களையும் ஏற்படுத்தியிருப்பவை. அறுபது தொடக்கம் என்பதுகள் முடிவு வரையான காலப்பகுதி ஈழத்துச்சிறுகதை வரலாற்றில் புத்தெழுச்சிக்காலம் என்று கூறத்தக்கது. துணிச்சலானதும் கலாபூர்வமானதும் மண்வாசனை மிக்கதுமான சிறுகதைகள் பல இக்காலப்பகுதியில் வெளிப்பட்டுள்ளன.

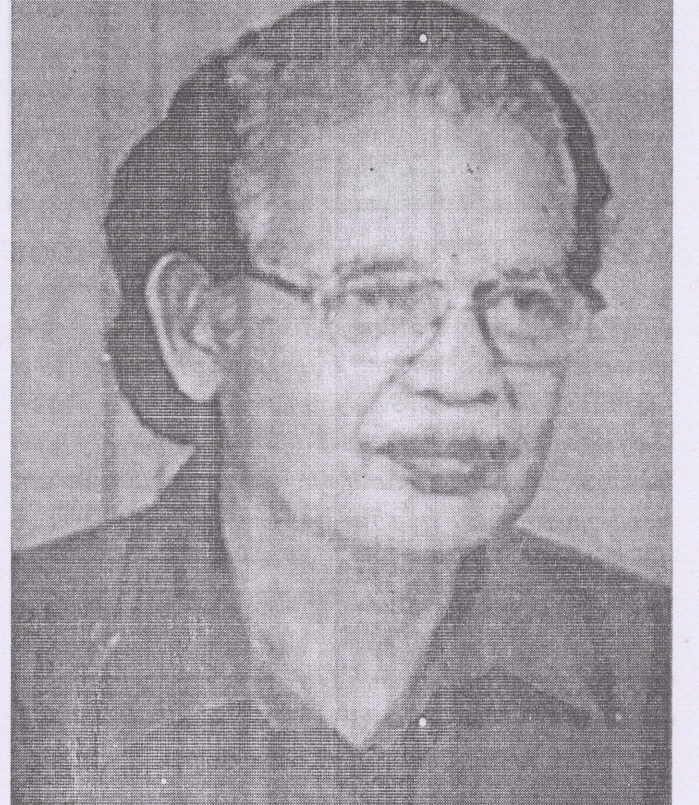
அறுபதுகளில் செங்கை ஆழியான் தொடக்கம் கவனிப்பிற்குரிய எழுத்தாளர்கள் பலரைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் இனங்காட்டியிருப்பினும் பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, மு.தளையசிங்கம், செ.கதிர்காமநாதன் ஆகிய மூவரும் அவர்களுள் முக்கியமானவர்கள்.

பெண்கள் சார்ந்த சில பண்பாட்டம்சங்களைக் கேள்விக்குட்படுத்தியவராகவும் பெண்களது மனப்போராட்டங்களையும் உடலுணர்வுகளையும் பெண்

களது தந்துணிவான முடிவுகளையும் துணிச்சலுடன் வெளிப்படுத்தியவராகவும் பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை விளங்குகின்றார். இவ்விதத்தில் ‘மன்னிப்பாராக’ என்ற சிறுகதை பிரசித்தமானது. வேறெருவனுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டநிலையில் திருமணதினத்திற்கு முதல் நாளிரவு தான்விரும்பியிருந்த காதலனுடன் உடலுறவு கொள்ளும் பெண்பற்றியது அச்சிறுகதை.

பிரக்ஞை பூர்வமாக “புதியஉத்தி” “புதியஉருவம்,” “புதியகரு”, முதலானவற்றிற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுக்களாகத் திகழ்பவையே மு.தளையசிங்கத்தின் சிறுகதைகள். உதாரணமாக ஆண், பெண் உறவைத் தெய்வீகமான உணர்ச்சியாகக் கருதும் தொழுகை என்ற சிறுகதையைக் குறிப்பிடலாம் இது திருவெம்பாவையையும் செல்லம்மா - முத்து - தகாத உறவையும் இணைத்து எழுதப்பட்டுள்ளது.

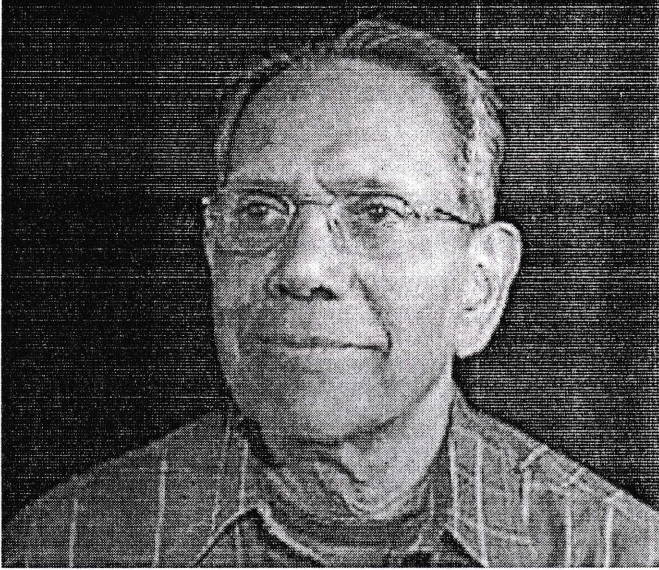
முற்போக்குச் சிறுகதைகளை பிரச்சாரமாக அன்றிகலாபூர்வமாக எழுதும் போக்கு பல்கலைக்கழகம் சார்ந்த எழுத்தாளர்களில் செ.கதிர்காமநாதனின் சிறுகதைகளுடனேயே ஆரம்பமாகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. வாழ்க்கை பற்றிய தேடலை அடிநாதமாகக் கொண்டு யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும் விரவிவரும் சிறுகதைகள் எழுதிய மு.பொன்னம்பலத்தின் சிறுகதையுலகப் பிரவேசமும் அறுபதுகளுக்குச்சற்று

முன்பின்னாகவே நிகழ்கின்றது! அறுபதுகள் தொடக்கம் உளவியல் நோக்கிற்கு முதன்மை கொடுத்து எழுதியவர்கள் என்ற விதத்திலும் கொழும்பை முக்கிய களமாகக் கொண்டு எழுதியவர்களென்ற விதத்திலும் ஜோர்ஜ் சந்திர சேகரனும், கே.எஸ்.சிவகுமாரனும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

மண்வாசனையோடு முஸ்லீம் மக்களது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை முதன் முதலாக எழுதியவரான மருதூர்க் கொத்தனும் இக்காலகட்டத்திற்குரியவர். அறுபதுகளின் பிற்பகுதியளவில் தென்னிலங்கை முஸ்லீம் மக்களது வாழ்க்கைக் கோலங்களை ஈழத்துச்சிறு கதையலகில் வரைய முற்பட்டவர்களென்ற விதத்திலே ஷம்ஸ், திக்வெலைகமால் ஆகியோர் முக்கியம் பெறுகின்றனர்.

மலையகத் தொழிலாளர் பிரச்சினைகள் சிறப்புற வெளிப்படுத்திய முதற்குரலான திருசுடசெந்தாரனும் பலத்தகுரலான என்.எல்.எம்.ராமையாவும் இக்காலத்திற்குரியவர்களே. எழுபதுகளளவில் எழுதத் தொடங்கியவருள் அ.யேசுராசா, சாந்தன், சட்டநாதன், கோசிலா மகேந்திரன், மண்டூர் அசோகா, நந்தினி சேவியர், எம்.எல்.எம்.மன்கூர், எஸ்.எல்.எம்.ஹனீபா. உமாவர தராஜன், ஸ்ரீதரன் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். தனிமனித அக உளைச்சல்களும் அந்நியமாதலும் கலாபூர்வமான முறையில் முதன் முதலாக அ.யேசுராசாவின் சிறுகதைகளில் சிறப்பாக வெளிப்படுகின்றன. முதன்முதலாக சிறிய கதைவடிவில் மிகச்செறிவுடன் தாக்கம் ஏற்படுத்தும் விதத்தில் அன்றாட அனுபவங்களையும் அரசியல் பிரச்சினைகளையும் எழுதுபவர் சாந்தன்.

ஆண், பெண் உறவு சார்ந்த மன உணர்வுகளையும் குழந்தை உலக உணர்வுகளையும் நுணுக்கமாகவும் கலாபூர்வமாகவும் தருவனவாக உள்ளன சட்டநாதனின் சிறுகதைகள். வளரிளம் பருவத்துக்களவுகள், துயரநினைவுகள், இன்பமான வேதனைகள் முதலானவற்றை அழகியல் பார்வையைவிட எழுதுபவராக வெளிப்பட்டுள்ளார், குப்பினான் ஜ.சண்முகம். பல பிரதேச, பலமட்ட ஈழச்சமூகத்தினரின் இருண்ட பக்கங்களை உயிர்த்துடிப்புடன் வெளிக்கொணர் பவையாக ஸ்ரீதரனின் சிறுகதைகளுள்ளன.

முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களுள் கலாபூர்வமாக எழுதத் தொடங்கிய முன்னோடி எழுத்தாளர் எம்.எல்.எம். மன்கூரேயாவார் பின் தொடர்பவராக எஸ்.எல்.எம். ஹனீபாவை குறிப்பிடலாம்.

சிறுகதை என்றால் 'கதை' அம்சமோ, முக்கியமான பிரச்சினைகளோ இருக்க வேண்டும் என்ற நிலையைத் தகர்த்தவரான உமாவரதராசனின் சிறுகதைப் பிரவேசமும் இக்காலகட்டத்திலேயே ஆரம்பமாகின்றது. பல்கலைக்கழக மட்டத்திலே, பிரச்சாரவாடையன்றி முற்போக்கு சிறுகதைகள் எழுதியவராக முற்குறிப்பிட்ட செ.கதிர்காமநாதன் விளங்கியது போன்று வெளியுலக மட்டத்தில் நந்தினி சேவியர் காணப்படுகின்றார்.

தமிழ்த்தேசிய உணர்வுக்காலகட்டம் (1980 - 2009) முற்றிலும் புதிய ஈழத்து நவீன இலக்கியப் போக்குகளை மூன்றாம் உலக இலக்கியப் போக்குகளுடன் சங்கமிக்கச்செய்த காலமாகும். இவ்விதத்திலே முற்றிலும் புதிய மூன்று போக்குகள் முகிழ்ப்புற்றன.

இன ஒடுக்குமுறையின் உச்சங்களும் ஆயுதப் போராட்டமும் போர்க்கால வாழ்வு அவலங்களும் மேற்கூறியவற்றுள் முதன்மையான போக்காகின்றது. போர்க்கால அனுபவங்களை கலாபூர்வமாக வெளிப்படுத்தியவர்களுள் இணுவையூர் சிதம்பரச் செந்தில்நாதன், முத்து இராதாகிருஷ்ணன் தேவமுகுந்தன், பாய்வா, ரஞ்சகுமார், செங்கை ஆழியான், குந்தவை முதலானோர் முக்கியமானவர்கள்.

போர்க்கால அனுபவங்களை கலாபூர்வமாக வெளிப்படுத்திய போராளிகள் சிலருள் மலைமகள் குறிப்பிடத்தக்கவர். தமிழ்ச்சமூகவரலாற்றில் பெண்களின் வீரம் முதன் முதலாக படைப்புருப்பெறுவது இப்போதுதான்.

புலம்பெயர்ந்த தமிழரது புகலிட அனுபவ வெளிப்பாடுகள் பிறிதொரு போக்காகும். புதிய பொருள், புதியகனம் (ஐரோப்பிய நாடுகள், கனடா, அவுஸ்ரேலியா) புதியசுவை என்ற விதத்தில் அவை முக்கிய கவன ஈர்ப்பைப் பெற்றிருப்பவை. புதிய பொருள் என்ற விதத்தில் நெடுவழிப் பயணங்கள் அகதிநிலை பண்பாட்டு அதிர்வுகள், நிறப்பிரச்சினை, மொழிப்பிரச்சினை, பாலுணர்ச்சி வேட்கை முதலியன முக்கியமானவை. இவ்விடத்தில் ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், கலாமோகன், கலைச்செல்வன், கல்லாற்று சதீஸ், சக்கரவர்த்தி, கி.செ.துரை, அருண் விஜயராணி, லதா உதயன், இ.தியாலிங்கம், பொ.கருணாகரமூர்த்தி, சித்தார்த்த செகுவேரா, ஆசி கந்தராசா முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் ஆபிரிக்காவிலுள்ள நாடுகள், மத்திய கிழக்கு நாடுகள் சிலவற்றையும் களமாகக்கொண்டு சிறுகதைஎழுதிய வரென்ற விதத்தில் தமிழ்ச்சிறுகதைகளுக்கு சர்வதேச அந்தஸ்து வழங்குவனவாக அ.முத்துலிங்கத்தின் சிறுகதைகள் விளங்குகின்றன (எனினும் இவை புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களது அனுபவங்களன்று.)

பெண்நிலை வாத நோக்கிலான படைப்புக்களின் வெளிப்பாடு, மூன்றாவது போக்கு இவ்விடத்தில் ஈழத்துக்கவிதைகள் முதன்மை பெறுமளவிற்குச் சிறுகதையாளர்கள் கவனிப்பைக் கோரிவிட முற்பட்டகால எழுத்தாளர்களான கோகிலா மகேந்திரன், பத்மா சோமகாந்தன் முதலானோரே இவ்விதத்தில் மனங்கொள்ளத்தக்கவர்களாகின்றனர். புலம்பெயர்ந்தவர்களுள் மூத்த தலைமுறையினருள் ராஜேஸ்வரி பாரசுப்பிரமணியமும் புதிய தலை முறையினருள் சுமதி ரூபனும், தமிழ்நதியும் முக்கியமானவர்கள்.

தொண்ணூறுகளில் முன்னைய போக்குகளின் தொடர்ச்சியோடு முஸ்லீம் தேசிய உணர்ச்சி முகிழ்ப்புறுவதை அவதானிக்கமுடியும் இப்போக்கும் கவிதைகளில் வெளிப்பட்டளவிற்குச் சிறுகதைகளில் வெளிப்பட்டிருக்கவில்லை (உதாரணம். ஓட்டமாவடி அரபாத்)

எண்பதுகளிலே ரஞ்சகுமார் வட புலத்தமிழ் மக்களது அவலங்களை கலாபூர்வமாக வெளிப்படுத்தியது போன்று, கிழக்குத் தமிழ்மக்களது அவலங்களை தொண்ணூறுகளில் வெளிப்படுத்தியவர்திருக்கோவில் கவியுனாவார்.

ஆயுதப்போராட்ட நடைமுறை தொடர்பான விமர்சனக்குரல்களும் குறிப்பாக முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களிடமிருந்தும் (உதாரணம். ஓட்டமாவடி அரபாத்) புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளரிடமிருந்து (உதாரணம். சக்கரவர்த்தி) இப்போது ஒலிக்க ஆரம்பித்தன.

இக்காலப்பகுதிச் சிறுகதைகளின் வெளிப்பாட்டு முறைசார்ந்த இரு உத்தி முறைகள் கவனிக்கப்பட வேண்டியவை. ஒன்று, மிகைக்கற்பனையும் குறியீட்டுப் பாங்கும் விரவிவரும் உத்தியை சமகால அரசியல் நிகழ்ச்சிகளை வெளிப்படுத்த கையாண்டமை உமாவரதராஜனின் 'அரசனின் வருகையே' அதனைத் தொடங்கி வைத்துள்ளது. அறிந்தோ அறியாமலோ பின்வந்த பல எழுத்தாளர் இவ்வுத்தியைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

 ஏல்.ரீ.ரீ யின் போராட்ட நடைமுறை பற்றி முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களும் புலம்பெயர் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் சிலரும் விமர்சனம் செய்த சூழலில் இப்போது முன்னாள் எல்.ரீ.ரீ.போராடிகள் சிலர் விமர்சிக்கின்ற நிலையும் ஏற்பட்டுள்ளது.

மற்றொன்று, பின்நவீனத்துவ உத்திமுறை சார்ந்த உருவச்சிதைவையும் உருவமற்ற உருவத்தையும் புதிய புதிய எடுத்துரைப்பு முறைகளையும் (உதாரணம். க.பொ.த.உயர்தர வினாத்தாள் அமைப்பு, பாடக்குறிப்பு அமைப்பு) கையாளல், எனினும் சமகால அரசியல் நிகழ்ச்சிகளுக்கு மட்டுமன்றி தனிப்பட்ட உறவு விரிசல்கள் பற்றி எடுத்துரைக்கவும். அது பயன்படுகின்றதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்விதத்திலே ஒரு சில எழுத்தாளர்களது அபாரமான, உயர்வான படைப்பாற்றல் திறன் முன்னையகால எழுத்தாளர்களான அ.ந.கந்தசாமி, எஸ்.பொ.சில்லையூர் செல்வராசன், நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன் போன்று பயனற்று தடம்மாறிச் செல்கின்றதென்பது விசனத்திற்குரிய தொன்று.

எவ்வாறாயினும் ஈழத்துக்கதைப் போக்கினை மேற்குறிப்பிட்ட வெளிப்பாட்டு முறை, வளர்ப்படுத்தியும் வலுப்படுத்தியும் (ஒரே வழி பலவீனப்படுத்தியும், வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய உத்தி முறைமையைப் பயன்படுத்தி வருகின்ற படைப்பாளிகளுள் திசேரா, இராகவன், மலர்ச்செல்வன், தொடர்ச்சி 30ம் பக்கம்...

திசைவதளின் வெம்மையில் புழுங்கும் “காண்டாவனம்”

வி. கௌரிபாலன்

ஈழத்து தமிழ் புனைவிலக்கியப் பிரதிகள் முன்னொரு போதும் சந்தித்திராத நிகழ்வுகளின் நினைவுகளாலும், தர்க்கங்களாலும், வீரியம் மிக்க மொழிக் கையாள் கையாலும் உருக்கொள்ளும் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களது பதினாறு பிரதிகளைக் கொண்ட ‘காண்டாவனம்’ தொகுப்புக் குறித்த வாசக அனுபவப் பகிர்வு இது.

இடதுசாரிப் போக்குக் கொண்ட சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களால், ‘தேசிய ஒருமைப்பாட்டு’ மகாநாட்டில் படிக்கப்பட்ட தமிழ்த் தேசியம் பற்றிய கவிதையால் ஏற்பட்ட சர்ச்சையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ‘திசைமாற்றம்’ பிரதியுடன் தொடங்குகிறது, இத்தொகுப்புக்கான சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களது புனைவுகள். இத் தொகுப்பின் போக்கை தீர்மானிப்பது, கட்புலனுக்குத் தெரியாத பாத்திரமாக இப் பிரதிகளில் உலாவும் தீவிர தமிழ்த் தேசிய உணர்வே, எனினும், இப்புனைவுப் பிரதிகளின் கட்டமைப்பை தீர்மானிப்பதில் இருப்பியலும், இடதுசாரித்துவப் போக்கும் தீவிரம் காட்டுவதை, இப்பிரதிகளை வாசிக்கும் வாசகரால் உணராமல் இருக்க முடியாது.

எழுபத்தைந்துகளில் தனக்குத்தானே வகுத்துக் கொண்ட திசை மாற்றமே அவரது இறுதி மூச்சுவரை இருந்தது என்பது இப் பிரதிகளுக்கான நம்பகத் தன்மை எனில், இப்பிரதியில் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களது நினைவுகளில் இருந்து படிமப்படுத்தப்படும் அன்றைய மனிதர்களின், இன்றைய நிலைப்பாடுகளும் அப்படியே இருப்பது, இப் பிரதிகளுக்கான கூடுதலான கவனிப்பைக் கோருகிறது.

உமா நீண்ட முடியை நன்றாக உலர்த்தி, எண்ணைய் தடவி வார்த்து கிரீம் பூசி, பெல்குக்கு மேல் ஸ்லாக்கை அணிந்து புறப்படும் வரை காத்திருந்து உமாவுடனேயே அறையை விட்டு வெளிக்கிட்டான். மாடியில் இறங்கும் போது சிறிது பேச்சுக் கொடுத்தான். உமா சுருக்கமாகவே பதில் அளித்துக்கொண்டு வந்தான்.

“நீங்கள் எங்கள் மார்க்சீய ஆய்வு வட்டக் கலந்துரையாடல்களுக்கு வரலாமே...”

“எனக்கு ஆர்வம் இல்லை” - (பக்கம் - 24)

இன்றும், நம் கண் முன் சாட்சியான நினைவுப் படிமம். பாரில் தண்ணியடித்து, சீட்டாடும் இளைஞனின் நினைவுகளை உறுத்தும், எண்பதுகளில் ஏற்பட்ட கலவரம், கொல்லப்படும் தமிழர்கள், பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படும் பெண்களின் மனச் சிதைவுகள். ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தனாவின் பேச்சு, கேபியு, வன் கொடுமைகளை கேட்டுவிட்டும் தொடர்ந்து டியூசன் கொடுக்கும் ஆசிரியன், என நினைவுகளின் நிழல்களால் தொடரும் பிரதி “மனிதநேயமும் மண்ணாங்கட்டியும்”.

மாக்ஸை மடு வெட்டிப் புதைக்கிறோம். மாவோவைக் கோடிமூலைக்குட் குவித்து எரித்து விட்டோம். எரிந்தும் அவை சாம்பலாகிப் போகல்லையே, கறுத்தக் கறுத்தத் துண்டுகளாய் எங்கும் காற்றில் பரவி..., பொல்லாத சீனக் கடதாசி! அந்த எழுத்துக்கள் கூட இன்னும் தெரிகிறதே, தாள் கருகிப் போயும்..., எல்லாம் நிழல்கள்..., கருநிழல்கள்...,” (பக்கம் - 35)

மீண்டும் மார்க்சிசத்தின் தேவையை சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களின் மனம், இக் காலத்தில் தேடுவது போலப்படுகின்றது.

“இவர்கள் ஏன் போகின்றார்கள்? பயந்து போகிறார்களா? எங்களுக்கு, இந்த ஊர்மக்களுக்கு பயந்தா போகிறார்கள்?..., ஓ..., நோ, நோ. “உங்களுக்கு ஒரு ஆபத்தும் வராது நீங்கள் போக வேண்டாம்” என்று இவன் இவர்களுக்குச் சொல்லத் தேவை இல்லையா? இவனுக்கு அவர்களின் பாஷைகூடத் தெரியாதே, இந்த மக்களில் எவரையும் அறியாமல், எவருடனும் சிநேகம் கொள்ளாமல் அவன் இவ்வளவு காலமும் இங்கே வாழ்ந்திருக்கின்றானா? (பக்கம் - 35)

இவ்வார்த்தைக் கட்டமைப்புகள், மனிதநேயப் பண்பில் இருந்து மட்டும் பிறந்தவை இல்லை. இடதுசாரித்துவத்தை பிரைரை பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்ட ஆழ்மன விகாசிப்புக்களில் இருந்தே இத்தகைய மொழிக்கட்டமைப்புப் பிறக்க முடியும். இப்பிரதியின் முடிவு வரை இத்தகைய வார்த்தைக் கோர்வைகளைக் காணமுடியும்.

கிளப் ஒன்றில் பியர்ப் போத்தலுக்கு குறி பார்த்துச் சுடும் ஆற்றல் மிக்க மூன்று இனத்தையும் சேர்ந்த, மூன்று இளைஞர்கள், தமது பழி வாங்கும் இலட்சியத்தின் பொருட்டு இணைந்து கொள்கிறார்கள் “காண்டா வனம்” பிரதியில். இப்பிரதி முழுக்க முழுக்க எண்பத்தைந்து எண்பத்தேழு காலப் பகுதியில் நடைபெற்ற ‘துரோகம்’ என்ற பெயரால் நிகழ்ந்த அபத்தமான படுகொலைகளின் வன்மத்தை அதற்கே உரித்தான, அக்காலப் பகுதியின் நிகழ்வுப் போக்குகளுடன் கட்டமைக்கின்றது.

“சிலர் ஹரீஸ் சினதும் ரஞ்சித்தினதும் பசளைக்குட்டிச் சாக்குகளைக் கண்டு ஒதுங்கி மரியாதை செலுத்தினார்கள்”. (பக்கம் - 45)

“கம்பை இழுத்தெடுத்த ஈசன் சட்டென தன் கைத்துப்பாக்கியை தன் பளுவுக்குள்ளிருந்து எடுத்து ரஞ்சித்தை நோக்கி பட பட வென்று சட்டான். தோணியிலிருந்து கவிழ்ந்து தண்ணீருக்குள் விழுந்த ரஞ்சித் முனகினான்..”

“நீ முந்திக்கொண்டாய்!” (பக்கம் - 48)

“உன்னை வாழ்த்திப் பாடுகிறேன்”, “காட்டுத்தோடை”, “மரணப்பூட்டு”, “போருக்குப் போனவர்கள்”, இந்த நான்கு பிரதிகளும் இந்திய ராணுவக் காலத்தை பதிவு செய்கின்றன. எனது வாசிப்புக்கு எட்டியவரையில் இந்திய ராணுவக் காலப் பகுதியின் கிழக்கிலங்கை வாழ்க்கையின் துன்பியலை இவ்வளவு நுணுக்கமாகவும், கூர்நோக்குடனும் யாரும் படைக்கவில்லை.

ஒரு நாட்டுக்குள் அன்னிய ராணுவத்தின் ஊடுருவல் என்பது, அந் நாட்டின் இறைமை மீது செலுத்தும் அதிகாரத்தையும், மக்கள் மீது செலுத்தும் கேட்பாரற்ற ஆதிக்கத்தையும் பதிவு செய்கிறது “உன்னை வாழ்த்திப் பாடுகிறேன்” என்னும் பிரதி.

“தபாலகம் வரையில் எல்லாம் வெட்டவெளி. முழுவதும் தரைமட்டமாக்கப் பட்டிருக்கிறது. எப்பேர்ப்பட்ட தபாலகம்! இன்னும் மூடிக்கிடக்கிறது. மூதேவி அடைந்து கிடக்கிறது. சித்திரவதை முகாமாக பயங்கரமும் குரூரமும் சேர்ந்து கிடக்கிறது.

தபாலகத்தின் பின் நீதிபதியின் பங்களா எப்படிக்கிடக்கிறது? நீதித்துறையின் சங்கைக்காக வெறுமனே பூட்டிக்கிடக்கிறது. அதற்குள்ளும் எந்தப் பூதம் உறைகிறதோ?” (பக்கம் - 51)

அன்னிய ராணுவத்தின் ஊடுருவல், உட்கட்டமைப்பை, நீதித் துறையை எவ்வளவு தூரம் துக்ஷ்பிரயோகம் செய்யும் என்பது இங்கு பதிவாகின்றது.

“கடலின் மடியிலிருந்து ஆயிரமாயிரம் பென்குயின் பறவைகள். அவை கரை நோக்கி ஓடி வருகின்றன. கரை முழுதும் பெரிய படைபோல ஓடி கடலோர வீதியில் தாவுகின்றன.

பின்னர் பென்குயின்கள் ஆள் உயர அனுமார் ஆகின்றன. இப்போது ஆஸ்பத்திரி வீதியில் அனுமார்கள் செல்கின்றன.

வால்களால் தம்மை இணைத்துக் கொண்டு தலைகீழாய் நடக்கும் அனுமார் படை எந்த ராமனுக்கு எந்தச் சீதையை கூட்டிக்கொடுக்க வந்திருக்கின்றது? கூரை முகடுகளிலிருந்து பெண்கள் கூக்குரல் இடுகிறார்கள்.” (பக்கம் - 55)

இங்கு அன்னியப் படைகளின், சுதேச மக்கள் மீதான ஒடுக்கு முறைகளும், நெருக்கடிகளும், தொன்மத்துடன் இணைத்து படிமமாக்கப் படுகின்றது.

“நேரம் ஊர்ந்தது. இருளும் ஊர்ந்தது. விடியலுக்கு ஏதோ தடை. அண்ணார்ந்து பார்த்தேன் வானம் கறுப்பாகவே இருந்தது. மினுப்பாக இருந்த நீக்கல்களும் மூடிக்கொண்டது போலிருந்தது.” (பக்கம் - 61)

பின்னிரவில் கைது செய்யப்பட்டு கொலைக் களத்துக்கு இழுத்துச் செல்லப்படும் போராளியின் தந்தையின் தப்பித்தலுக்கான சாத்திய மற்று நீக்கல்களும்

மூடிக்கொண்ட மன அவஸ்தையின் பிரதியே
“காட்டுத்தோடை” அந்தப் பயணத்தின் வழித்தடங்களை
சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள் இப்படித் தொடராகப்
பதிவு செய்து கொண்டு செல்கின்றார்.

“துப்பாக்கிகள் சூழத்தான் நான் நடத்திக்
கொண்டுவரப்பட்டேன். அந்தத் துப்பாக்கிகள் என்
மீது
திரும்புமா...”
(பக்கம் - 60)

“ஒரு
ஃபயரிங்ஸ்க்கு
வாட்டுக்கு
முன்னால் குந்திக்
கொண்டு
ஒருவன் வாளா
இருக்கமுடியுமா?
நான்
அப்படித்தான்
இருந்தேன்.
தப்பி ஓடுவது
பற்றி நான்
சிந்திக்கவே
இல்லை. திகில்
ஒன்று
இருந்தது”
(பக்கம் - 61)

“இருளோடு
இருளான
கிழவரின்
முந்திரிகைத்
தோட்டம் என்
முன் தோன்றி,
உறைந்து பின்
மறைந்து
போனது.
வெள்ளைப்பூப்
பற்றை!
இன்னமும்
அவற்றின் நிறத்தை தெளிவாகச் சொல்ல முடியாத என்
உள்ளத்தில் உறைந்துபோன அந்த எளிய மலர்கள்!”
(பக்கம் - 61)

“அவர்கள்தான் வானுக்கும் மண்ணுக்குமிடையில்
இருள் முண்டமாய் என்னை மூடிச் சென்றார்களே.”
(பக்கம் - 62)

“எல்லாவற்றையும் கடைசியாக ஒருமுறை
நினைத்துக் கொள்ளுகின்ற நினைப்போ?.. (பக்கம் - 61)
“மனிதன் ஒரு நாணல்தான். இயற்கையில்
உள்ளவற்றில் மிகவும் பலவீன மானவன்
அவனே. ஆனால் அவன் ஒரு சிந்திக்கும் நாணல்.
அவனை நசுக்குவதற்கு இப்பேரண்டம்

முழுவதும்
ஆயுதங்களைத்
தூக்க
வேண்டிய
தில்லை.
சிறிது
ஆவியோ,
ஒரு
நீர்த்துளியோ
கூட
அவனைக்
கொல்லப்
போதுமானது.
ஆனால்
பேரண்டமே
அவனை
நசுக்குவதாக
வைத்துக்
கொள்வோம்
அப்போது
கூட மனிதன்
தன்
சொலையாளியைக்
காட்டிலும்
மேன்மை
மிக்கவனாக
இருப்பான்.
காரணம்,
அவன்
செத்துக்
சொண்டிருக்கிறான்
என்பதையும்,
பேரண்டம்

அவனுக்கு மேலான அனுகூலத்தைக்
கொண்டுள்ளது என்பதையும் அவன்
அறிந்துள்ளான். பேரண்டம் இதில்
ஏதொன்றையும் அறிவதில்லை என்ற பாஸ்கால்
அவர்களுடைய சிந்தனை இவ் இடத்தில்
கவனிக்கத்தக்கது.

சிந்தனையில்தான் நமது பெருமை பொதிந்துள்ளது என்ற இருத்தலியலின் போக்கில்தான், இப்பிரதிக்குள் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள் தீவிர பிரஞை பூர்வமான சிந்தனைப் படிமங்களால் இப்பிரதியை கட்டமைக்கிறார் என்பதை நெருக்கமாக வாசிக்கும் ஒவ்வொரு வாசகனும் உணர்வான்.

“றிலீஸ் கிம்..”

“காட்டுத்தோடைப் பூவின் மணம், அந்த அதிகாலைப் புலர்வில் ‘கம்’ என்று எங்கும் கலந்து எனக்கு மணத்தது..” (பக்கம் - 72)

இப்பிரதி முடியும் போது, வாசக மனதிலும் காட்டுத்தோடையின் மணம் ‘கம்’ என நுகரவிடப்படுவதுதான், ஈழத்து புனைவிலக்கியப் பிரதிகளில் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களது இருப்பை துலக்கமாக தக்கவைத்து விடுகின்றது.

C.V.F க்கு ஆள்ப்பிடிக்கும் படலத்தில், தந்தை ஒருவர் தன் இரண்டு மக்களை காப்பாற்றுவதற்காக வேறு பிரதேசமொன்றில் கொண்டுபோய்விடுகின்றார். பின் இவர்களை சந்திக்கச் செல்லும் தந்தை, அங்கு மக்களைக் காணாது, இந்திய, இலங்கை ராணுவ முகாம்களுக்குள்ளும், இயக்க பயிற்சி முகாம்களுக்குள்ளும் தேடி அலையும் மன உணர்வில் நகர்த்தப்படும் பிரதி “மரணப் பூட்டு”.

“தமிழ் இளைஞர்களுக்கு அதிரடிப்படை பாதுகாப்புத் தரும். ஏனென்றால் அண்டவெளி மனிதர்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையில் ஒரு உடன்பாடு ஏற்பட்டிருக்கு.., எங்கெல்லாம் எங்களுடைய தலைவிதி முடியப்பட்டிருக்கிறது!..” (பக்கம் -129)

அன்றைய அரசியல் சூழலை இப்படி மரணப் பூட்டில் பதிவு செய்கிறார்.

“ஓட்டோக்காரன்தான் ஓட்டோக்காரன் என்பதை மறந்து இந்த பிரச்சினையில் சம்பந்தப்பட்டவன் போல் நின்றான்...” (பக்கம் -135)

ஓட்டோக்காரனுக்குள் தொற்றிக் கொள்ளும் உணர்வோட்டம் போல, சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களது இத்தொகுப்பின் எல்லாப் பிரதிகளும், எமக்கான வாசக அனுபவத் தரிசனங்களை, எமக்குள் தொற்றவைத்துவிடும் வல்லமைமிக்கவை.

போருக்குப் போன தனயனிடம் இருந்து, புலி முத்திரை குத்தப்பட்டு, தந்தைக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதத்தை முழுமையாக ஒரே இடத்தில் இருந்து படித்து

முடித்துவிட முடியாது, பதட்டத்துடனும், பயத்துடனும், அலையும் தந்தையின் மன ஓட்டப் பிரதியே “போருக்குப் போனவர்கள்.” இயக்கத்தில் இருந்து மகனை விலத்தி, வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பும் யோசனையை முன்வைக்கும் அமைதிப்படை மேஜ ருக்கும், தந்தைக்கும் இடையில் ஏற்படும் இலக்கிய நட்பையும் மீறிய உறவு நிலை. தந்தையையே மகன் துரோகி என பார்க்கவைக்கும் நிகழ்வுகளின் உள் உறையும் பிரதியாக இப்பிரதி இருக்கிறது.

“மீசை முளைத்த பிள்ளைகள்.

கட்டுமட்டான தேகம். காணப்

பொறுக்குமா கழுகுகளுக்கு?.

கண்ணாப் பற்றைகளுக்குள்

எத்தனை வைர மேனிகளை

இந்தக் கழுகுகள் பதம் பார்த்தன!

ரயரில் பொசங்கும் மணம் இன்னும்

கூட மூக்கு நுனியில்...”

இந்திய ராணுவக் காலப் பகுதியை மையம் கொள்ளும் இத்தொகுப்பில் உள்ள எல்லாப் பிரதிகளிலும் முக்கிய அசம்பாவிதமாக வருவது “பிள்ளையாரடித் தாக்குதல்”. அகஸ்டோ ரூவா பஸ்டோஸ் தன் “போர் தொடர்கிறது” நாவலின் அத்தியாயங்களை இணைக்க சிதைந்த ரயில் பெட்டி ஒன்றை பயன்படுத்தி இருப்பார். ரயில் நிலைய மொன்றில் இருந்து தாக்குதலுக்குப் புறப்படும் கிளர்ச்சியாளர்களை நோக்கி, பராகுவா அரசு படை, வெடிமருந்து நிரப்பிய ரெயினை கிளர்ச்சியாளர்கள் புறப்பட இருந்த ரெயில் நிலையத்துக்குள், வேகமாக அனுப்பி வெடிக்கச் செய்யும், இந்தப் படு கொலை பரகுவா மக்களின், பல தலைமுறையின் அழியாத நினைவாக மாறிவிடும், இந்த அசம்பாவிதத்தில் சிதைந்த ரெயில் பெட்டியையே அகஸ்டோ ரூவா பஸ்டோஸ் தனது நாவலின் அத்தியாயங்களை இணைக்கப் பயன்படுத்தியிருப்பார். இங்கு சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள் பாண்டிருப்பு மக்களின் இந்திய ராணுவக் காலப் பகுதியின் நினைவுகளாகத் தொடரும் பிள்ளையாரடித் தாக்குதலை, மீண்டும், மீண்டும் பல பிரதிகளில் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கின்றார்.

ஒரு போராளியின் துப்பாக்கி களவாடப் படுகின்றது. போராளி இயக்கத் தலைமையினால் கைது

செய்யப்பட்டு, விசாரணையின் பின் தண்டனைக்காக சமையல்கட்டுக்கு அனுப்பப்படுகின்றான். இயக்கத்தில் இருந்து விலத்தி திருமணம் செய்த முன்னாள் போராளி, துவக்குக் களவில், சந்தேகத்தின் பெயரால், பிரதேசப் பொறுப்பாளரினால், பிராந்தியப் பொறுப்பாளருக்குத் தெரியாது சுட்டுக் கொல்லப் படுகின்றான். பின்னர் உண்மையான களவாளி கண்டு பிடிக்கப்பட்டு பிராந்தியப் பொறுப்பாளரினால் சுட்டுக் கொல்லப் படுகின்றான். பிரதேசப் பொறுப்பாளரின் ஆயுதம் விசாரணைக்காக களையப்படுகின்றது.

“அவனுடைய ஆயுதம் களையப்பட்டது தானே..., ஆயுதம் இல்லாமல் ஆள் கொட்டியாபுரத்தில ஸ்போட்ஸ்மீன் பார்ச்சுப் போயிருக்கார். இவன் உலகம் அறிந்த போராளி. கொட்டியாபுரத்துக்கு ஆயுதம் இல்லாம தனி ஒரு ஆளாக போகமுடியுமா?. எதிர் இயக்கங்கள் ஆளை மண்டையில போட்டுத்து.” (பக்கம் - 85)

இப்படி இறந்து போகின்றான் பிரதேசப் பொறுப்பாளர். இயக்கத்தில் இருந்து விலத்தி திருமணம் செய்த போராளியின் மனைவி பூவிழி, இயக்கத்துக்கும் அதன் ஊடாட்டத்துக்கும் தன்னையே அர்ப்பணித்து விட்ட மரணமடைந்த போராளியின் தாய் கண்மணி அக்கா, பஞ்ச என்னும் பஞ்சாமிர்தம், நம்பியண்ணன், சீனியப்பா, பாலன், புண்ணியன், குமணன் என எண்ணற்ற மனிதர்களின் உணர்வுகளின் கொந்தளிப்பின் பிரதியாக “உட்சுழிகள்” அமைகிறது.

‘வெளியேற்றம்’, ‘பிரமாண்டம் நோக்கி’, ‘படைகள் நகர்ந்த போது’, இம் மூன்று பிரதிகளும், தொண்ணூறுகள் காலப்பகுதியை மையம் கொள்பவை. அக்காலப் பகுதியின் ரவுண்டப்புக்கள், கடத்தப்பட்டு காணாமல் போதல், கேள்வி கணக்கற்று இளைஞர்கள் கண்மூடித்தனமாக சுட்டுக் கொல்லப்படுதல், போன்ற நிகழ்வுகள் வன்மத்துடன் நிகழ்த்தப்பட்ட காலத்தின், நினைவுகளின் கூர் நோக்குடன் படைக்கப்பட்ட பிரதிகள். தந்தை ஒருவர் தன் இரு இளைஞர்களான மக்களை பாதுகாப்பதற்காக அயலில் உள்ள சகோதர முஸ்லீம் கிராமம் ஒன்றில் தன் மாணவன் ஒருவரின் வீட்டில் தஞ்சமடைகின்றார். அங்கு ஏற்படும் நெருக்கடியான தருணங்கள், அந்த சகோதர முஸ்லீம் கிராமம் சுற்றிவளைக்கப்படும் தருணம், அங்கிருந்து வெளியேறும் மணித்துளிகள், பின் சவுக்குத் தோப்புகளுக்குள்ளும், கடலுக்குள்ளும், படுவான்கரை நோக்கி ஆற்றுக்குள்ளும் என, தொடர்ந்து நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் நெருக்கடி மிக்க தருணங்களாலும்,

மரணம் அவர்களை நெருக்கமாக வந்து நிற்கும் இமைப் பொழுதுகளாலும், உடல் வாதைகளாலும், மரணத்தின் வலிகளாலும் ஆளப்படும் பிரதிகளாக இவை அமைந்து விடுகின்றன.

“நெருப்பாறு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. உள்ளும் வெளியும், நான் தீச்சவாலையில் நின்றேன், என் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்ற வேணுமே, என்ன செய்வேன்?. (பக்கம் - 153)

“சைக்கிளை மணலில் தள்ளிக்கொண்டே நெருப்பாற்றைக் கடக்கத் தொடங்கினோம். எந்த நேரத்திலும் ஒரு குண்டு என்ன பல குண்டுகள் எங்களைத் தாக்கலாம். எல்லாக் குண்டுகளையும், ஏற்கத் தயார் என நெஞ்ச நிமிர்த்திக்கொண்டே அந்த நெருப்பாற்றை நீந்தி கிராமசபை விதியில் எட்டிப் பாய்ந்து, நீலன்பிட்டி ஒழுங்கைக்குள் தாவி, முந்திரி அடவிக்குள் புகுந்து திரும்பிப் பார்த்தோம். வந்த ஒழுங்கை முழுவதும் வெய்யில் தகதகக்கும் துப்பாக்கிகளும், தலைக் கவசங்களும், ராணுவச் சீருடைகளும்!” (பக்கம் - 154)

“செய்திகொண்டுவரப் போன சிறுவன்தான் அது. இருட்டுக்குள் அவன் மூச்சு கொல்லனின் விட்டொலிக்கும் தூரத்தில் காதடிக்கு கொண்டார்ந்தது..” (பக்கம் - 155)

“மீசை முளைத்த பிள்ளைகள். கட்டுமட்டான தேகம். காணப் பொறுக்குமா கழுக்குகளுக்கு?. கண்ணாப் பற்றைகளுக்குள் எத்தனை வைர மேனிகளை இந்தக் கழுக்குகள் பதம் பார்த்தன! ரயரில் பொசுங்கும் மணம் இன்னும் கூட மூக்கு நுனியில்...” (பக்கம் - 157)

“கடலின் கரையோரமான நடை. நண்டுக்குப் பொந்திருக்கும். எங்களுக்கு இருந்தது அலைவாய்தான், எந்த நேரத்திலும் ஒரு ராணுவ ட்ரக்கை எதிர்பார்த்தபடி, எந்த நேரத்திலும் ஓடிவரும் ஒரு ராணுவக் கூட்டத்தை எதிர்பார்த்த படி...”

“கண்கள் கரையின் விளிம்பில் முளைக்கும். நெற்றியினை கரையின் விளிம்போரமாய் சற்று உயர்த்தினால் வெயில் படரும் கடல்வெளி...” (பக்கம் - 158)

“திட ரென கடகடத்தது துப்பாக்கி வேட்டுக்கள்...”

“கடலலைக்குள் விழுந்து பதுங்கினோம். எவ்வளவு நேரம் என்று தெரியவில்லை. அப்படியே மூச்சுப்பிடித்துக்கிடந்தோம்.”

“தாழையடிக்குள்ள புள்ளைகளப் போட்டு சுட்டுப் போட்டானுகளாம்...”

“நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டோம். தாழையடி! சோபனும் நாங்களும் பேசிக்கொண்டு நின்ற இடம்..” (பக்கம் - 160)

“இதோ காதைச் சூர்ந்து கொண்டு போகின்றன குண்டுகள்! என்னைத் தோளிலே காவிக்கொண்டு எப்படி ஓடித்தப்பப் போகிறீர்கள்? யாருக்கு யார்காவல்? நான் உங்களுக்கா? நீங்கள் எனக்கா? திடீரெனப் பிரமாண்டமாகி விட்டீர்களே, என் மக்களா. (பக்கம் - 162)

 “மனிதர்களின் துன்பம், துயரம், இன்னல் ஆகியவற்றைக் களைந்து துடைத்து எறிய உதவுவதற்கு எவரும் இல்லை. ஆகவே மனித இனம் தன்னிடமிருந்து தானே காத்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது என்று கூறும் சாத்தரின் இருத்தலியலுக்குள்ளாலேயே”

“மல்லுக்கட்டிக் கொண்டுதான் கரைக்கு ஏற வேணும். மாஸ்டர் முண்டியடித்துக் கொண்டு ஏறக்குள்ள ஹெலி குண்டடிக்குது. மாஸ்டர் ஒருக்கா விழுந்தார். மக்கள் வந்து தூக்கக்குள்ள மறுபடியும் ஹெலி வந்தது. இப்போது நாலு ஹெலி. எழுவான் கரைப் பக்கமிருந்து ரெண்டு.” (பக்கம் - 166)

“இரண்டு மணித்தியால கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு கும்மிருட்டுக்குள்ள, இப்படியெல்லாம் செய்து அந்த ஆக்கள நான் கவனமாக வழி நடத்திக் கொண்டு வந்தும் கடைசியில் பிழைச்சுப் போயிற்று.., கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ள என்ர கையை விட்டுப் பிசகித்தாங்க..., எந்த பங்கரிலிருந்து தப்புறதுக்கு இத்தனை கஷ்டப்பட்டோமோ அந்த பங்கருக்குள்ளேயே கடைசியில போய் விழுந்திற்றாங்க.., பட..., பட..., படாஸ்.., பஸ்பந்தான்...” (பக்கம் - 178)

என எதுவித தர்க்கமுமற்று, யுத்தம் முன் தள்ளிச் சென்ற தடங்களில் எல்லாம் நடந்து, மரணப் பூட்டுக்குள் சிக்கி, மீண்டு வரும் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களின் இப் பிரதிகள் முழுக்க முழுக்க, மனிதர்களின் துன்பம், துயரம், இன்னல் ஆகியவற்றைக் களைந்து துடைத்து எறிய உதவுவதற்கு எவரும் இல்லை. ஆகவே மனித இனம் தன்னிடமிருந்து தானே காத்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது என்று கூறும் சாத்தரின்

இருத்தலியலுக்குள்ளாலேயே கட்டமைக்கப் படுகின்றன.

“நான் தீப் பற்றிய ஆவியாகித் திரிந்தேன். துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் கேட்டன. ஓடிப் போனேன். குருதி வழியும் நெஞ்சைப் பொத்தியபடி தொலைந்து போன கிரகவாசி கிடந்து துடித்தான். நினைவுகள் மின்னலாய் கீறிட்டன.” (பக்கம் - 197)

எனத் தொடங்கும் பிரதி “தொலைந்து போன கிரகவாசி”. சந்தேகத்தின் பெயரில் கைது செய்யப்படும் தனயனை மீட்க ராணுவ முகாம்களுக்குள்ளும், அவர்களது முகவர்களிடமும் அலைந்து திரியும் தந்தையின் மன நிலையின், நினைவில் இருந்து விரியும் பிரதி, தன்னை அரசியல் குருவாகச் சொல்லும் தரகனே தன் தனயனது கைதுக்கு காரணமாகிறான் என்பதையும், தான் அம்பலமாகும் போது, தனயனைக் கொல்ல ராணுவத்தை நிர்ப்பந்திக்கும் முகவரின் பாசாங்கான முகத்தையும், மிக நெருக்கமாக உணரும் தருணங்களில், ஒரு தந்தைக்கு ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய மன உணர்வோட்டமே இப்பிரதி.

“நான் தீப்பற்றி எரிந்தேன். உள்ளங்கால் இருந்து உச்சந்தலைவரை அக்கினிப் பிழும்பானேன். அப்படியே உயர்ந்தேன். ராணுவமுகாமின் முகட்டையும் உருக்கி தணலாக்கிக் கொண்டு உயர்ந்தேன். ஆகாயத்தில் விண்முட்ட உயர்ந்தேன். எத்தனை வருடங்கள் இடையில்... (பக்கம் - 211)

“அந்த துப்பாக்கிச் சத்தங்கள் கேட்டன. மூன்று வேட்டுக்கள். தொலைந்து போன அந்தக் கிரகவாசி கிடந்தான், இரத்த வெள்ளத்தில் இந்த அம்மாச்சியின் காலைப் பற்றிக் கொண்டு துடித்தான். மகனே என்று கத்திக்கொண்டு அவனிடம் முதலில் ஓடி வந்தவள் அவனுடைய தாய் அல்ல, என் மகன் ரஞ்சனின் தாய்தான்.” (பக்கம் - 212)

பிரதி தொடங்குகின்ற இடத்திலேயே பிரதியை முடித்து, பிரதியின் தொடர் மீள் சிந்தனை வயப்படுதலுக்கான, மெக்சிக்கன் எழுத்தாளர் யுவான் ருல்ஃபோவின் தனித்துவமான உத்தியை, சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள், இப்பிரதியையும், இக் கால கட்டத்தின் மீள் நினைவோட்டத்துக்கும், சிந்தனை வயப்படுதலுக்குமான காரண காரிய உத்தியாக பயன்படுத்தி இருக்கிறார்.

யுத்தத்தில் முகம் சிதைவடைந்த போராளி, சத்திர சிகிச்சையின் பின் ஒரு மதியப் பொழுதில் அவர் வீட்டுக்கு வந்து தன்னை அறிமுகப்படுத்துகின்றான்.

ஏற்கனவே நன்கு அறிமுகமான அவனை இனங்கான முடியாது தவிக்கும் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களது மனநிலையிலேயே இப்பிரதி எழுதப்படுகிறது. அச்சமயத்தில் ராணுவ ஊடாட்டத்தை காணும் அவர் பதட்டமடைகிறார்.

“உடல் ஊனத்தால நான் விலகித்தன் என்று, நம்பக்கூடிய விதத்தில விலகிற்றம் என்று நிரூபித்தால் விட்டுப் பார்த்து தங்கட கண்காணிப்பில வைச்சுக் கொள்வாங்க. நான் வாரவாரம் போய் கையெழுத்துப் போடுறன்.”

என்னிலிருந்து ஏதோ கழன்று விழுந்தது போலிருந்தது. எல்லாம் இழந்தவன் போல் ஏக்கத்தோடு கேட்டேன்...” (பக்கம் - 219)

“வன்முறைகளாலும், அதிகார ஒடுக்குமுறைகளாலும், பிரபஞ்சம் தழுவிய தனது வாசிப்பு அனுபவங்களாலும், தன் பார்வையின் வீச்சுக்குள் அகப்பட்ட கட்டிபுலப் படிமங்களாலும், தனக்குக் கிட்டிய தரிசனங்களை, தொன்மங்கள் மற்றும் இதிகாசங்கள் சார்ந்த தர்க்க ரீதியான ஆழ்மனப் படிவுகளின் புனைவு”

“லா லா சிரித்தான். மீண்டும் அந்த சூம்பின பக்கமாக சிரிப்பு பாதியில் முறிந்து தொங்கியது. அந்த அசிங்கத்தை விடவும் அசிங்கமாக அவனுடைய வார்த்தைகள் எனக்குப் பட்டன.” (பக்கம் - 220) என்று நகரும் பிரதி இப்படி முடிகிறது.

“ஒரு முறை ஜீப்புகள் அவனைத் தேடி சல்லடை போட்டபோதுதான் ஒரு மத்தியானம் உன்னிட்ட வந்தவனாம். உன்ர பயத்தைக் காண அவனுக்கு போதும் போதும் என்றாகி விட்டதாம் உன்ர பயத்தைப் போக்கத்தான் தான் அதை விட்டு விலகி விட்டதாகவும், விலகி விட்டதைச் சொல்லி கையெழுத்துப் போட்டு வருவதாகவும் சொன்னவனாம்..”

“கோபி, இன்னும் ஒருட்ரிங் கொண்டுவா...” (பக்கம் - 224)

சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களது தமிழ்த் தேசிய உணர்வை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்தும் பிரதி இது. சம்பவங்களை கோர்வையாக எழுதிப் படித்து பழக்கப்பட்ட ஈழத் தமிழ் வாசகர் சூழலுக்கு இப்பிரதிகள் புதியவைதான். நிகழ்வுகளை அதன்

காலத்தைக் கடந்து, தொடர்ச்சியற்ற நினைவுகளில் இருந்து எழும் அகப்பிரனை பூர்வமான தேடலுடன் வாசக நெருக்கத்தைக் கோரி எழுதப்படும் இப்பிரதிகள் ஈழத்து தமிழ்ப் புனைவுக்குப் புதியவைதான். இப்பிரதிகள் தொடர்ச்சியான வாசக நெருக்கத்தை வேண்டி எழுதப்பட்ட பிரதிகள்.

தீவிர வாசிப்புக் கொண்ட வாசகனுக்கு மேற் சொன்ன பிரதிகள் நெருங்கி வரக் கூடியவை. ஆனால் பின்வரும் பிரதிகள் தீவிர தமிழ் வாசகப் பரப்புக்கும் அப்பாற்பட்ட புனைவு மொழியைக் கொண்ட வையாகக் காணப்படுகின்றன.

“கதை அமைப்பின் புனைவுத் தர்க்கத்தையும் அதன் கட்டிபுல படிம ஊடகத்தையும் பல வாசகர்களும், விமர்சகர்களும் தவற விட்டிருக்கின்றார்கள்” எனத் தன்னுரையில் “காலடி”, வாலி வதையும் வானரச் சேனையும்” என்னும் பிரதிகள் குறித்துச் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். இத்தொகுப்பில் இன்னுமொரு பிரதியும் இத்தகைய தன்மையுடன் உண்டு, அது “பிரகஷ்தன்”.

இப்பிரதிகள் அசாத்தியமான வாசக நெருக்கத்தை வேண்டி நிற்பவை. “மௌனியின் பிரதிகளில், அவருக்குக் கிட்டிய கட்டிபுல படிமங்கள், அவரது ஆழ்மனதில் ஏற்படுத்தும் மனப்பதிவுகளில் இருந்து எழுதப்படும் படிமங்களாலானவை. இவை தர்க்கமற்று உணர்வு நிலையில் புறச்சூழலின் தனக்கு மிக நெருக்கமான சமூகவெளியின் எல்லைக்குள் மட்டுமே நகர்பவை.

சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களது இப்பிரதிகள், நெருக்கி அடிக்கும் வன்முறைகளாலும், அதிகார ஒடுக்குமுறைகளாலும், பிரபஞ்சம் தழுவிய தனது வாசிப்பு அனுபவங்களாலும், தன் பார்வையின் வீச்சுக்குள் அகப்பட்ட கட்டிபுலப் படிமங்களாலும், தனக்குக் கிட்டிய தரிசனங்களை, தொன்மங்கள் மற்றும் இதிகாசங்கள் சார்ந்த தர்க்க ரீதியான ஆழ்மனப் படிவுகளின் புனைவு மொழியில் இருந்து, இப்பிரதிகளை உருவாக்குகிறார்.

“பிரகஷ்தன்” பிரதி அமைதிப்படையால் கொல்லப்பட்ட தன் போராளி மகனின் கொலைக்கு காரணமானவர்களை, அல்லது காட்டிக் கொடுத்த வர்களை பழிவாங்கத் துடிக்கும் தந்தையின் மன நிலையில் இருந்து எழுதப்படும் பிரதி.

“நீ விழுந்த நாள் முதல் நான் உருவாக்கிக் கொண்டது இந்தக் கட்டாரி, இந்தக் கட்டாரியைப் போல்தான் என் உள்ளத்தையும் உருமாற்றிக்

கொண்டேன். அந்தக் கடைசி நாள் அணுங்குப் பிடிக்காக என் உடலையும் தயார் செய்து கொண்டேன்.” (பக்கம் - 181)

எனத் தொடங்கும் பிரதி அமானுசங்களால் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. தனக்கு பூந்தோட்டத்திலும், மனைவிக்கும் தனக்கும், போட்டோ அல்லபத்தில் இருந்த, போட்டோ ஒன்றிலிருந்தும், தோன்றும் மகனின் தோற்றரவின், அமானுசத் தன்மை மூலம் இப்பிரதி வடிவம் கொள்கிறது.

மகனின் தோற்றரவு மூலம், அந்தத் தாக்குதல் சம்பவம் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கக் கூடியது, அவசியமற்றது, தப்பித்தலுக்கு போதுமான அவகாசம் இருந்தது, தன் குடும்பத்துக்கு எதிர்காலத்தில் ஏற்படக் கூடிய சிக்கல்களைக் கருத்தில் கொண்டு, அவன் தன்னை அந்த வலிந்த சண்டையில் பலி கொடுக்கிறான் என்ற உண்மையை உணர்கிறார். நண்பனைப் போல தன் உயிரில் கலந்திருந்த அவனின் அந்த முடிவு, மகனையே குற்றவாளியாக்கி, பிரதி இப்படி முடிகிறது.

“நான் அவனுடைய நெஞ்சைப் புரட்டி ஏறி அமர்ந்து கட்டாரியால் சதக்குச்சதக்கு என்று பலமுறை குத்திவிட்டுப் பார்த்தேன் - என்பையன் கிடந்தான், என் மகன் கிடந்தான். என் பிரகக்ஷதன் கிடந்தான். அவன் தன் நெஞ்சிலிருந்த கட்டாரியை பிடுங்கி என் கையில் தந்தான்...”

“எங்கே என் மகனைக் காட்டிக் கொடுத்தவன்...”

“அது நான்தான் அப்பா. இனித்தான் எனக்கு விடுதலை...” (பக்கம் - 196)

மனதில் இருந்து ஒரு போதும் அழிக்க முடியாத துன்பியல் நாடகத்தின் இறுதிக் கணம் போல, இப்பிரதியின் முடிவு எமது ஆழ் மனதில் தங்கிவிடுகிறது. தனயர்களான படைப்பாளிகளால் தந்தையுடனான முரணின் பதிவுகளை, நாம் புனைவுகளாகப் படித்திருக்கின்றோம். காப்காவின் தீர்ப்பு. படைப்பாளிகளான தந்தையர்களால் மகனுடனான பாச முரண் குறித்து, எனது வாசிப்பிற்கு எட்டிய வரையில் எந்தப் பிரதியும் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. இப்பிரதி புதிய புனைவு வரலாறு ஒன்றை உருவாக்குகிறது என்று தான் சொல்லத் தோன்றுகிறது.

எண்பத்தேழுக்களின் தனி மனித இருப்பின் அபத்தத்தை, அதன் பின்னணியில் இருந்த அதிகார ஒடுக்குமுறையின் மரணப் பூட்டை உடைக்க முன்னயும் பிரதி “காலடி”. தன் வீட்டு முற்றத்தில் காணும், அன்னியக் காலடியின் தாக்கத்தினால் ஒரு பெண்ணின்

மனதில் ஏற்படும் தாக்கத்தின் தொடர் நிகழ்வுகளால் உருவாகிறது இப் பிரதி. தன் கணவனது, தன் மகனது இருப்பை காப்பாற்ற, அந்த காலடியை இனங்கான முயலும் தாய்மையின் மன உளைச்சலே இப்பிரதி.

“அது வெறுமனே என் முற்றத்து மண்ணை அழுத்திய காலடி மட்டுமல்ல. என் நெஞ்சத்தை மிதித்த காலடி மாத்திரமல்ல, என் உயிர்ப் பொருளையே நசுக்கி. சாறாக்கி தூசாக்கிய காலடி. எந்த மரம் மனிதனின் காலடி அது.” (பக்கம் - 226)

“இருளோடு இருளாக கிணற்றுக்குள் இறங்குவது போன்று இறங்கும் இரண்டு உருவங்கள். கிணற்றின் அடிவட்டத்தினூடு கசியும். மங்கல் ஒளி. கிணற்றின் அடிவட்டத்திலிருந்து அகல விரியும் அகவுலகு. (பக்கம் - 229)

“பொன்னிறக் கிடங்குகளில் தோண்டிய எலும்புப் புதையல்கள். எலும்புக் குவியல்கள், எலும்பு வயல்கள், எலும்புச் சுரங்கங்கள். எலும்புகளை ஏற்றிச் செல்லும் இயந்திர வாகனங்கள்.” (பக்கம் - 230)

“சுற்றி வளைத்த முகமற்ற முகமூடி மனிதர்களுக்கிடையில், நிமிர்ந்து நிற்கும் ஆரூயரக் கழுக்கு நேருக்கு நேர் துக்ஷ்றிகியும் தாத்மாவும்” (பக்கம் - 232)

“முக்கால் வட்டத்தைத் தொட்டபடி கிடக்கும் முகமூடி..., முகமூடி காலில் முட்டியதும் முதுகை நிமிர்த்தும் கருந்தேள், இராட்சத நண்டின் இராட்சத இடுக்குங்கால்.” (பக்கம் - 240)

“துஷ்றிகி, கல்லிடையாற்றங்கரையில் முகமற்ற முகமூடி மனிதர்கள் தனியாக வரவில்லை, தொலைந்துபோன கிரகவாசியின் துணையுடன்தான் வந்திருக்கிறார்கள்.” (பக்கம் - 240)

“நிலவில் நீளும் துப்பாக்கிகள் சடசடக்கும் ஒலிகள். தவிடுபொடியாகும் ஒலிகள். திசை முழுதும் இலைப் பொத்தல்கள். பறந்து போகும் இலைகள். ஓடிந்து விழும் கிளைகள். மரத்தை இறுகப் பற்றிய உடம்புக் கைகளிலும் பொத்தல், கால்களிலும் பொத்தல், விலாவிலும் பொத்தல், தலையில் சிராய்வுகள், என்னும் பிடி தளரா உடம்பின் சிலுவையேற்றம். (பக்கம் - 240)

“கொழுந்து விட்டெரியும் நீண்ட பெரிய தீக்குழி, கொழுந்து விட்டெரியும் தீக்குழியில் விழுதுகள் கருகும் துவார யுகத்து ஆலமரங்கள். (பக்கம் - 243)

“பகவானே, பகவானே, என் மகனின் கிரகம் தொலைந்து போயிற்று. தொலைந்து போன

கிரகவாசிகளை சுட்டுக் கொல்ல அண்டவெளி மனிதர்கள் கோயில் வெளியில் வந்திருக்கிறார்களாம். என் மகனைக் காப்பாற்று, பகவானே, என் மகனைக் காப்பாற்று...”

சூரியனின் தோடம்பழச் சிவப்பு முகத்தில் ஈயாட்டம் இல்லை. கலவரத்துடன் கீழே பார்க்கும் கிழவி” (பக்கம் - 243)

ஆழ்மனதை உறைய வைக்கும் காட்சிப் படிமங்கள். இங்கு தமிழ்த் தேசிய உணர்வு நிலையைக் கடந்து, ஒரு பெண்ணின் உணர்வு நிலை நின்று, அன்றைய எல்லாவித அரசியல் போக்குகளாலும் நிகழும் படுகொலைகளை, விமர்சன நிலையில் பக்கச் சார்பு இன்றி அணுகும் பிரதி இது. இங்கு கிறிஸ்து (துஸ்றிகி) மட்டுமல்ல, தாய் மாதாவும் (தாத்மா) சிலுவை சுமக்க வைக்கப் படுகின்றாள், சிலுவையில் அறையப் படுகின்றாள், இப்பிரதி பெண்ணியப் பிரதியாகப் படிக்கப்பட வேண்டியது அவசியம்.

அறிவாளிகள் சிலுவையில் அறையப்பட வேண்டும் என்பதான கீர்காட்டின் கிருஸ்தவ அமைப்பியலாக கருதப்படும் கருத்தியலை, இங்கு சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள் அப்பாவி இளைஞர்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள், சிலுவை சுமந்து, தமக்கான விடுதலையை தாமே தீர்மானிக்கும் ஆற்றல் மிக்கவர்களாகிறார்கள் என்னும் கருத்தியலாக மாற்றுகின்றார்.

“ஆழ்மனதை உறைய வைக்கும் காட்சிப் படிமங்கள். இங்கு தமிழ்த் தேசிய உணர்வு நிலையைக் கடந்து, ஒரு பெண்ணின் உணர்வு நிலை நின்று, அன்றைய எல்லாவித அரசியல் போக்குகளாலும் நிகழும் படுகொலைகளை, விமர்சன நிலையில் பக்கச் சார்பு இன்றி அணுகும் பிரதி இது.”

வெகுசன தமிழ்த் தேசிய அரசியல்வாதியான, ஆதிவாசிகளின் கடைக்குட்டி முருகவேள் என்பவரது கொலையுடன் தொடங்குகிறது “வாலி வதையும் வானரச் சேனையும்” பிரதி. அன்றைய எண்பத்து ஏழுகளின் அரசியல் சூழலின் பல்வேறு தடங்களில் கொலையாளியைத் தேடும் இறந்தவரின் நண்பர் ஸ்தொபன் ஸ்தொபனேவீக் இன் பார்வையில் பிரதி இயக்கப்படுகின்றது. இப்பிரதி அன்றைய சர்வதேச அரசியல் பிற்புலத்தையும், இலங்கை அரசியலின்

போக்கையும், இயக்கங்களின் தளம்பல் போக்கால் இடம் பெறும் கொலைகளையும், இந்திய அரசின் அதிகாரப் போக்குகளையும், வெகுசன தமிழ்த் தேசிய அரசியல்வாதிகளின் கையறு நிலையையும், ஒரு தீவிர இடதுசாரிப் பார்வையுடன் தர்க்கரீதியான அகப் பிரளை பூர்வமான அணுகு முறையில் கட்டமைக்கப்படும் பிரதி “வாலி வதையும் வானரச் சேனையும்” இப்பிரதியில் ஆதிவாசிகளின் தமிழ்த் தேசிய அரசியல்வாதியான கடைக்குட்டி முருகவேள் கொல்லப் படுவது, தமிழ்த் தேசியத்துக்காக தூக்கப்பட்ட துப்பாக்கியால்தான் என்றும், அன்று ஒரு கடைநிலை அரசியல்வாதி கூட இந்திய உளவுப் பிரிவு ரோவின் கண்காணிப்பில் இருந்தான் என்றும், கண்டடைவை நிகழ்த்தி பிரதி முடிவுறுகிறது.

“எந்த முக்கியமான செய்திக்கும் அங்கு இடமில்லை. பளிச்சுபளிச்சு என்று மின்னுது ஆயுதங்கள்...” (பக்கம் -101)

“ஆதிவாசிகளின் கடைக்குட்டி முருகவேள் எல்லோருக்கும் அண்ணனாய், எல்லாப் போக்கு களுக்கும் கண்ணனாய் இருந்ததினால்தானா இந்தக் கொடூரம்...” (பக்கம் - 102)

“ஆதியரசுக் கட்சியினர் ஆரம்பம் முதலே கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஊர் தராவிட்டால் நாடு கேட்போம் என்று பூச்சாண்டி காட்டிக் கொண்டிருந்தவர்கள். நாடு கேட்டவர்கள் வீடும் சரிவராத போது வீட்டு தாழ்வாரமாவது தாருங்கள் என்று சாக்ஷ்டாங்கமிட்டவர்கள். இப்போது வானரச்சேனை வந்ததும் பழையபடி ஊர் பற்றிய உணர்வலைகளில் மிதக்கத் தொடங்கினார்கள்..” (பக்கம் - 106)

“ஆதிவாசிகளின் ஞான குருவாக மாறிய தந்தையிலிருந்து தளபதி தோன்றினார்., தளபதியுடன் சமகாலத்தவனாய் சொல்லின் செல்வனும் தோன்றினான்...” (பக்கம் - 106)

“வெறும் உண்ணாவிரதத்திலும், பார்க்க ஆயுதங்களுடன் உண்ணாவிரதமிருப்பது, அதிகமாக மக்களை கவர்கிறது என்பது மாத்திரமல்ல, எதிரியையும் அது இன்னுமின்னும் உலுப்புகிறது...” (பக்கம் -107)

“ஆயுதங்களுடன் உண்ணாவிரதம், அதுதான் இன்றையத் தரிசனம் துஷ்கிரி. உன் காலாதி காலமான வலது கன்னம் இடது கன்னம் இதற்குள் வருகிறதா? தீமையை எதிர்த்து நில்லாத நீ சிலுவையில்லல்லவா தொங்கினாய்?. வான் கொண்டு மோதிய நபி இன்று

வரையும் வாழவில்லையா?. ஆயுதத்தையும், அகிம்சையையும், ஒன்றிலிருந்து மற்றதைப் பிரிக்காமல் அண்டவெளி மனிதர் காரியமாற்றுவதை சரித்திரம் எப்படி மதிப்பிடப் போகிறது?. (பக்கம் - 108)

“பொற்கோயிலை இடிக்க ருநேவின் புதல்வியை போகச் சொன்னது யார்?. இந்தப் பூதந் தானே?. பொற்கோயில் உடையப் புறப்படும் மாகாளி, ருநேவின் புதல்வியினது குருதியைத்தான் கொப்பிளிப்பான் என்பது இந்தக் குருட்டுப் பூதத்துக்கு தெரியாதா?. (பக்கம் - 120)

என பல மார்க்சிச தர்க்க மொழியால் கட்டமைக்கப் படுகின்றது இப்பிரதி. இப் பிரதியில், சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள் பிரதிக்குள் பாத்திரத்தை கேட்பது போல வாசகனைக் கேட்கிறார்.

“என் பெயரீடுகள் உனக்கு குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகிறது ராபி” (பக்கம் -114)

இங்கு பெயரீடுகள் சிக்கலாக இல்லை என்று பிரதிக்குள் வாசகனை மனதால் பேச வைக்கிறார். ருநேவின் புதல்வி என்பதை, நேருவின் புதல்வி என்றும் வாசிக்கலாம், நேருவின் புதல்வி என்றும் வாசிக்கலாம்.

“இரண்டு மக்களை பாதுகாக்க தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு மரணப் பூட்டுக்குள் சிக்கித் தவிக்கும், மாஸ்டர் என அறியப்படும் தந்தையாக தன்னைக் கட்டமைக்கிறார். “காலடி” பிரதியில் மனைவியின் பார்வையில் எழுத்தாளரான கணவனாகவும், ஸ்தெபன் ஸ்தொபனோவிக்காகவும், இரு பாத்திரங்களாக தன்னை பிரதிக்குள் கொண்டு வருகின்றார். ஸ்தெபன் ஸ்தொபனோவிக் ஸ்டீபன் மாஸ்டர்தானா என்ற சந்தேகம் முதல் வாசிப்பில் இருந்தது.”

தன்னுணர்வுப் படைப்புக்களில், தன் நினைவுகளால், தன்னை பிரதிகளுக்குள் சதா உணர்வுகளால் கொழுந்து விட்டெரியும் மனிதனாக, உருப்பெறவைக்கும், சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள், மற்றவர் பார்வைகளில் பிரதியை கட்டமைக்கும் போது, தன்னை, அவ்வப்போது தோன்றி மறையும் நிழல் மனித உருவமாக காட்டுகின்றார். இத்தகைய தன்மையை திசைமாற்றம் பிரதியில் இருந்து காணலாம். திசைமாற்றம் பிரதியில் மஜிம்தாரின் பார்வையில்

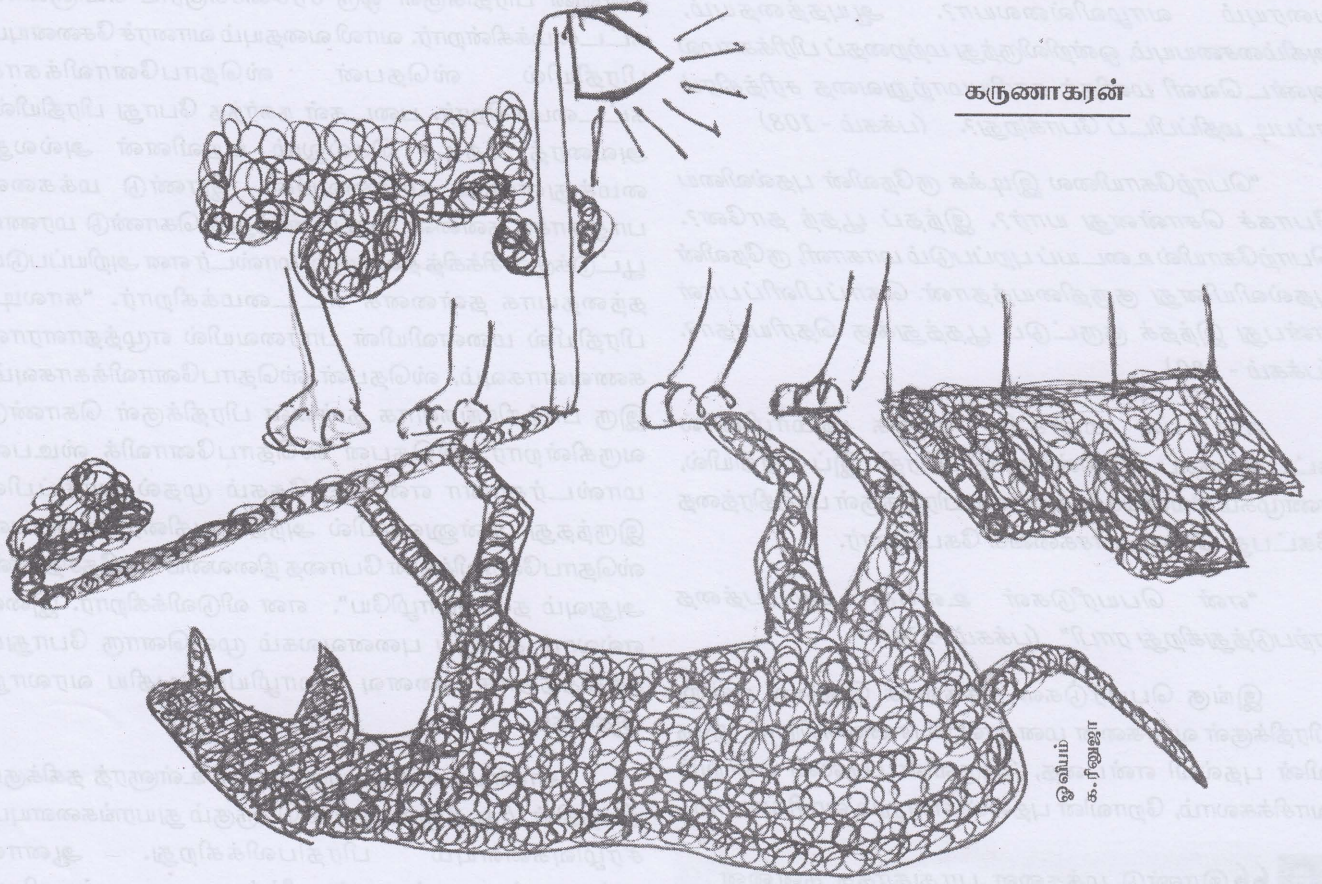
தன்னை பிரதிக்குள் ஒரு சர்ச்சைக்குரிய கவிஞனாக கட்டமைக்கின்றார். வாலி வதையும் வானரச்சேனையும் பிரதியில் ஸ்தெபன் ஸ்தொபனோவிக்காக கட்டமைக்கிறார். படைகள் நகர்ந்த போது பிரதியில், அவரைத் தேடிச் செல்லும் உறவினன் அல்லது மைத்துனனின் பார்வையில், இரண்டு மக்களை பாதுகாக்க தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு மரணப் பூட்டுக்குள் சிக்கித் தவிக்கும், மாஸ்டர் என அறியப்படும் தந்தையாக தன்னைக் கட்டமைக்கிறார். “காலடி” பிரதியில் மனைவியின் பார்வையில் எழுத்தாளரான கணவனாகவும், ஸ்தெபன் ஸ்தொபனோவிக்காகவும், இரு பாத்திரங்களாக தன்னை பிரதிக்குள் கொண்டு வருகின்றார். ஸ்தெபன் ஸ்தொபனோவிக் ஸ்டீபன் மாஸ்டர்தானா என்ற சந்தேகம் முதல் வாசிப்பில் இருந்தது. தன்னுரையில் அந்தப் புதிரை “ஸ்தெபன் ஸ்தொபனோவிக்கின் போதை நிலையை உத்தேசித்தால், அதுவும் தனிமொழியே”. என விடுவிக்கிறார். இவை எல்லாம் தமிழ்ப் புனைவுலகம் முன்னொரு போதும் சந்தித்திராத புனைவு மொழியின் புதிய வரலாறு ஆகிறது.

“காண்டாவனம்”, யுத்தத்தால் உள்ளூரத் தகிக்கும் நிலத்தின் மீது, நிஜவாழ்வில் பெருகும் துயரங்களையும், சீரழிவுகளையும் பிரதிபலிக்கிறது. ஆனால் எல்லாவற்றையும் தன் தீர்க்கமான பட்டறிவுச் சிந்தனையால் கடந்தும் செல்கிறது. வெம்மை, யுத்தத்தின் கொடூரத்தில் வறண்ட முகங்கள், பாவம், வன்முறை, துயரம், துரோகம், வெம்மையான கடற்கரைகள், வெம்பு மணல் வெட்டைகள், மர முந்திரி அடவிகள், தொம்பலுடன் கூடிய ஆத்தோரம், என பாண்டிருப்புக் கிராமமும், அதன் அயல் கிராமங்களும், படை நகர்வுடன் தான் நகரும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் தன் கட்புலனுக்குக் கிட்டிய காட்சிப் படிமங்களின் நினைவுகள் என இப்பிரதிகள் கணதியாக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

“கதை, அதனுடைய புனைவுத் தருக்கத்தில் சுவாரசியப்படுமானால் மாத்திரமே நான் திருப்தியுற முடியும். ஒன்றிரண்டு சோடை போகலாம். பரவாய் இல்லை.” என தன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள். என்னைப் பொறுத்த மட்டில் இத்தொகுப்பில் உள்ள பதினாறு பிரதிகளும் சோடைபோகாதவை.

நாய்களின் நிழலில் உடைபடும் பகல்

தெருவிளக்கின் ஒளியில் அந்த நிழல் ஆடியது முதலில் பிறகது அங்கிருந்து வெளியேறி நகரத்திற்குச் சென்றது அங்கே ஓட்டப்பட்டிருந்த சுவரொட்டிகளைப் படித்தது கடைவாசலில் அமர்ந்து சில நிமிடங்கள் சிரித்தது பிறகு எதிரும் புதிருமாக வந்து கொண்டிருந்த பேருந்துகளில் பிரிந்து சென்றது அப்படியே ஒவ்வொரு பேருந்துகளிலும் பிரிந்து பிரிந்து எல்லா ஊர்களுக்கும் அது சென்று சேர்ந்தது எல்லா ஊர்களிலும் நாய்கள் அந்த நிழல்களைக் கண்டு குரைத்தன நாளாக நாளாக அந்த நிழல்களுக்கும் நாய்களுக்கும் சிநேகம் உண்டாயிற்று பின்னாளில் நாய்கள் வேறு நிழல்கள் வேறு என்று தெரியாத அளவுக்கு எல்லாமே மாறிவிட்டன

காலம் பொன்னாக உருகி தெருவிளக்கில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்த போது நாய்களுடன் கூட நின்ற நிழல் எதேச்சையாக இதைக் கண்டது உப்புக் கரைந்து நாக்கில் வடிய வடிய தெருவின் வழியே தெருவிளக்கை நாடியோடி நிழல் இன்னும் வந்து சேரவில்லை அதன் அருகில் நாய் ஒன்று நிழலுக்கு மூத்திரம் அடித்து விட்டுத் தெருவிளக்கைப் பார்த்துச் சிரித்தது அந்தச் சிரிப்பு எல்லா ஊர்களிலும் குரைப்பொலியாக இன்னும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. இரவுகள் இப்படித்தான் உடைபட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன பகலுக்காக.

உடல் களைப்பும் எண்ணங்கள் சுற்றித்திரிந்த அலுப்புமாகச் சேர்ந்து கட்டிலில் கால் நீட்டிக் கிடத்தியது. சுவரில் தலை சாய்த்த வண்ணம் நினைவடுக்குகளில் திணிக்கப்பட்டிருந்த ஒவ்வொன்றையும் கிண்டிப்பார்த்தேன். மேலும்- கீழுமாக அல்லது எங்கோ குறுக்காக செருக்கப்பட்டிருந்ததை எடுத்து தொகுத்தாய்வு செய்யத் தொடங்கினேன்.

நாய் நெடி என் உடைகளை நெய்யத் தொடங்கிய விதம் கொஞ்சம், கொஞ்சமாய் வெளிக்கத் தொடங்கியது. வாசனையான சலவைத் தூளைப்பாவித்து என் உடைகளை கழுவி விட வேண்டும் என்பதையும் பதித்துக் கொண்டேன்.

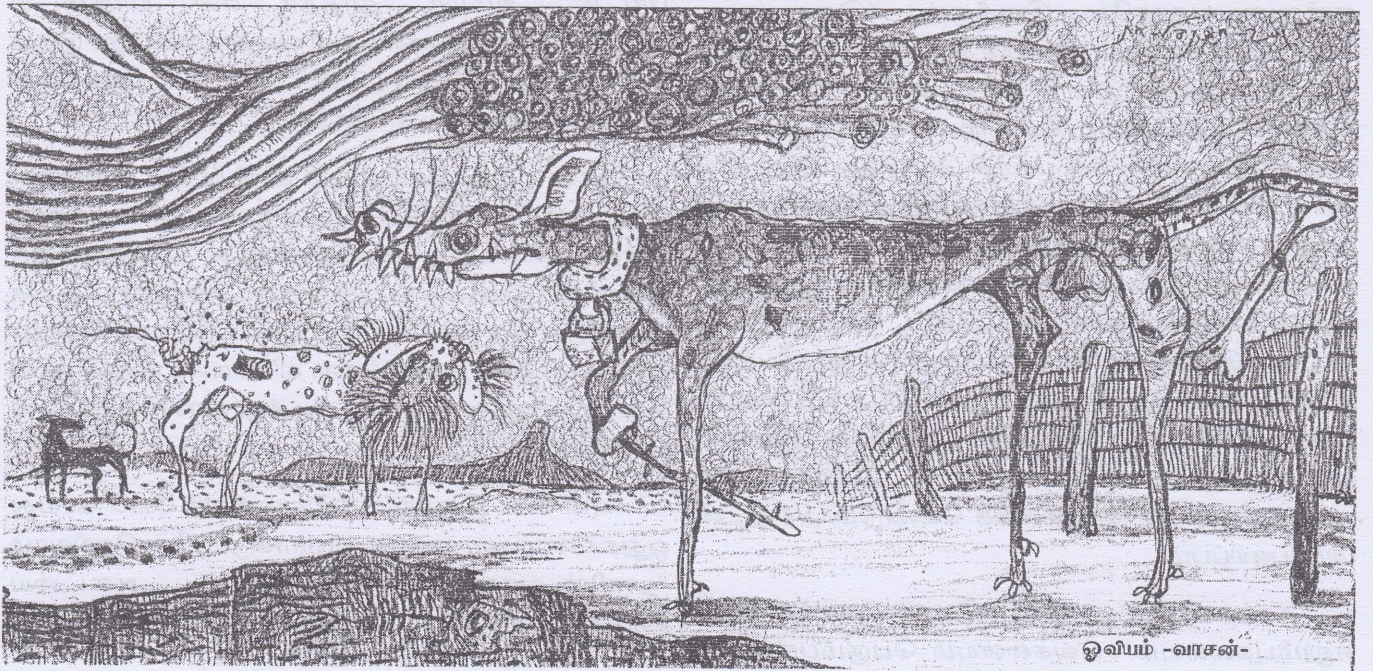
எட்டாண்டுகளுக்கு மேலாக எங்கள் வீட்டில்- தோட்டத்தில் எங்குமே நாய்கள் இல்லை. செத்துப்போயின அல்லது தொலைந்து போயின. இருந்த சிலவும் எங்களுடையதாக இல்லை. பாட்டி- தாத்தா- அப்பா வாழ்வை முடித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். ஆனாலும் நாய்களுக்கு உரித்தான வாசனையின் துகள்கள் கிராமம் முழுக்கவும் நிரம்பியிருந்தது. அதிலும் என்னிடம் சற்று அதிகமாய் இருப்பதை நாசித்துவாரம் உணர்த்தியது, பெரு மூச்சொன்றை விட்டு மேலே பார்க்க, வேகமாய்ச் சூழ்ந் மின்விசிறி தன் இறக்கைகளில் எனை இருத்தி காலங்களைக் கரைத்தது.

நாய் நெடியின் உடை

திசேரா

அப்போது பதினைந்தில் ஏறியிருந்த எனக்கு, என்பின்னே கூடவே பிணைக்கப்பட்டிருந்த வாசனை இழைகளைப் பிரிந்துணர முடியாமல் சைக்கிளில் ஏறி, வானவில்லின் மஞ்சட்கோட்டால் நகர்ந்தேன். கட்டைக்காற் சட்டைகளை மட்டுமே அணியும் என் தொடைகளை வெயில் சுட்டு முழங்காலின் கொஞ்சம் மேலிருந்து கறுப்பாக்கியிருந்தது.

வீதியில் கிடந்த தார்ப்பீப்பாக்களும் குறுக்குச்சட்டக் கம்பிகளும் மனதை நெகிழ்த்தி பயத்தை உண்டு பண்ணினாலும் வீட்டை நெருங்கியதும் ஒருவித அசட்டுத் தைரியம் பீறிட்டு ஆட்கொண்டது. வாசற் கேற்றைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்ததும் ஓடி

ஓவியம் - வாசன் -

வந்துகாலைநக்கி, முகத்தை நக்கப் பாய்ந்து எத்தனிக்கும் எங்கள் நாயிடமிருந்து தான் அது எனக்குத் தொற்றிக் கொண்டதென பின்னாட்களில் உணர்ந்தேன்.

எனக்குள் இயல்பாக ஊறிக்கொண்ட நாய்களின் மீதான பாச உணர்வு அவற்றின் அசாத்திய திறமைகளைக் காட்டின. இதற்காகவே அப்பா எனக்கு தந்திருந்த படங்களை அர்த்த சாமங்களிலும் பார்த்தேன். இரவில், சத்தம். அதிகம் எனவோ, படிப்பில் அக்கறை இல்லை எனவோ, அம்மா திட்டும் போது அதற்கான பதிலை அப்பா சொல்லிக் கொள்வதால் என்படக்காட்சி நித்திரை- கண்ணைச் சொருகும் வரை தொடர்ந்தது.

cat and dog 1,2
Air bud 1,2,3
under Dog
The Shaggy dog
I ron will
My dog Skip
Eight below
Beethoven
Soccer dog
102 Delmation
Home ward bound 1,2
Chest nut.
Hoted for dogs
Mar maduke

என எல்லாப் படங்களினுள்ளும் ஊடுருவி நானும் பாத்திரமாகினேன். அதில் நாய், பெரும்பாலும் என்னுடையதாகவே இருக்கும். (இதை முழு உணர்வுடன் எனக்குள் இறங்க உதவி புரிந்த தமிழ் நாட்டு திரைத் துறைக்கும் நன்றிகளை சொல்லிக் கொண்டேன்.) இவற்றின் திறமைகளையெல்லாம் கலந்தது போல நாய்க்கு பயிற்சி கொடுத்து விடுவதாய் கனவு கண்டேன். அப்போதுதான் எனதுசிந்தனை, எந்த நாய்க்கு என்பதற்கு மாறியது. அதாவது எங்களிடம் ஒரு நாய் என்று இல்லை, நாய்ப்பண்ணையே இருந்தது. குறித்தவொருகாலத்தில் கிட்டத்தட்ட முப்பத்தெட்டு நாய்கள் இருந்தன என்பது எங்களுக்கே ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணியது. அதற்காக முதலில் பாட்டியையும் பின் அம்மாவையும் நினைத்துப் பூரிப்பேன். இத்தனை நாய்களுக்குமான உணவுட்டல் போராட்டம் அளப்பரிதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். அத்துடன் அர்ப்பணிப்பும்.

தாத்தாவோ, அப்பாவோ வாங்கிவரும் எலும்புகளையும் சவ்வுகளையும் பெரும்பாத்திரத்

திலிட்டு அம்மா அரிசியை போடுகையில் பாட்டி சொல்வாள் "கொஞ்சம் சின்னச்சீரகத்தையும் கலந்துவிடு- அது பூச்சிகளை அழிக்கும்" என்பாள்.

தெள்ளுகளுக்கும், உண்ணிகளுக்கமான தூணைப்பூசி அவற்றைக் குளிப்பாட்டுவதற்கெல்லாம் இவர்கள் ஒத்துழைத்தார்கள். அத்தோடு காலையில் மீனெண்ணெய் குளிசை கொடுத்து வந்ததையும் கண்டேன் அவற்றின் முடிகள் சடைத்து வளர.

அப்பாவும் தாத்தாவும் மாறி மாறியோ, அல்லது இருவருமாகவோ காட்டுக்குள் இருந்த பண்ணைத் தோட்டத்திற்கு அழைத்துச் செல்வார்கள். அவற்றைச் சுதந்திரமாக விட அவை துள்ளிக் குதித்து நாக்குத் தொங்களைப்பேறும் வரை விளையாடியதுடன், முயல்- உடும்பு என கறிக்க தோதான ஒன்றையோ, அரணை- ஒணான்- காட்டெலி என ஒன்றை விளையாட்டுக்கேனும் பிடித்து வந்தன. சிலவேளை பிடிக்க முடியாத பாம்பைச் சுற்றி வளைத்து குரைத்தன. அவற்றின் நோக்கமெல்லாம் சிங்கம் போன்ற ஒரு ராஜாவை நிலைகுலைய வைக்கப்போராடிக் கொண்டிருக்கின்றன- என்றார் தாத்தா, மீசையை தடவிய வண்ணம்.

அவற்றுக்கு பெயர்கள் வைப்பதில் பெரும் விவாதமே நடந்தது. கடைசில் பாட்டியின் ஆலோசனை வென்றது. தாத்தாவின் அப்பாவின் பெயரான "நு", அப்பாவின் பெயரான "டு", ஐயும் சேர்த்து வைப்பதற்கு தாத்தா உடன் பட்டார். இவற்றுடன் பாட்டி, அம்மா, தாத்தா என யாருடைய பெயரையாவது இணைத்தும் வைக்கப்பட்டது. இதன் படிக்கு LE, TE, EP, EN, LR, DP..... என அவைகள் பெயரைத் தாங்கிக் கொண்டன.

நான் பிறக்க முன்னமும் பிறந்து சில காலங்கள் வரையிலும் அவைகள் வீட்டினுள்ள்தான் வசித்தன. என்னுடன் கூடவே தலையணையில் தலைவைத்துக் கொண்டு படுத்தவையும் இருந்தன. அவற்றின் மீது கை போட்டுக் கொண்டு -கிட்டத்தட்ட கட்டியணைத்த வண்ணம்- நான் தூங்கினேன். விளையாட்டுத்தனத்தில் அவற்றின் முலைகளைப் பிடித்து பால் குடிக்கவும் செய்தேன்.

என் கூட இருந்தவர்கள் என்னைக் கேலி செய்து ஒதுக்கினார்கள். என்னைப்பார்க்கும் போதெல்லாம் "நரயின் வாடையால் நெய்யப்பட்ட ஆடையை உடுத்தியவன்" என்றார்கள். அதன் அர்த்தத்தை தெரிந்து

கொள்ள அம்மாவிடமும், பாட்டியிடமும் கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தேன்.

பேய் நெல்லைக் காய வைத்துக் கொண்டிருந்த வெயிலில் பாட்டிதான் விலாவாரியாக தாத்தாவின் கதைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினாள். அந்த வேளையில் எங்கள் முன்னால் அம்மா அவித்துத் தந்த நிலக்கடலைச் சாடியும் கோதுகளை உடைத்துப்போட கடந்த வார பத்திரிகையின் துண்டும் இருந்தது.

“அப்படியொரு காய்ச்சலை அதற்கு முன்னம் நான் கண்டதில்லை.

அதிலும் அவருக்கு சுகயினம் என்பதே வருவது குறைவு, அதனால் பயம் இன்னம் கூடியது. இரவுகளின் அமைதியைக் குலைத்து அவர் புலம்பத் தொடங்கினார். அது விடியச் சாமமாக இருந்ததால் நான் கண்ணயர்ந்து போனேன். காலையில் பித்தம் கலங்கி மஞ்சள் மஞ்சளாய் வாந்தியெடுத்தார்.

அவரின் தாயார் அரைத்துப் பூசிய பச்சிலையால் பகற் பொழுது கழிய, இரவு மிகக் கடுமையான காய்ச்சலால் அரற்றத் தொடங்கினார். இதற்காகவே விழித்திருந்த நான், அவரின் வாயருகே காதைக் கொண்டு சென்று மிகவும் உன்னிப்பாகக் கேட்டேன். அது உன் அப்பா குறித்ததும், அவரின் சந்ததி, அதாவது நீ குறித்ததுமான கவலையாக இருந்தது. எதிர்காலப் பரம்பரையின் வாழ்தலின் எச்சரிக்கை குறித்து மிகவும் சிந்திக்கத் தொடங்கியதாலும், அது பற்றிய பயத்தினாலும் தான் காய்ச்சல் ஏற்பட்டது என்பதை உணர்ந்தேன். சற்று செருமிக்கொண்டாள், நிலக்கடலைத்தோல் நாசியில் ஒட்டிக் கொண்டதாலாக இருக்கலாம்.

“அப்போதுதான் மொழியுரிமை குறித்த சட்டங்கள்

இயற்றப்பட்டிருந்தது. (பாட்டி எட்டாம் வகுப்பு வரை படித்தவர் என்பதை நானறிவேன்.) கூடவே அவரின் பரம்பரையுரிமையாய் இருந்த காணியில் அதிகாரத்துடன் யாரோ குடியமர்ந்தார்கள். இது மாதிரி கிராமத்தில் பலருக்கு நடந்தது.

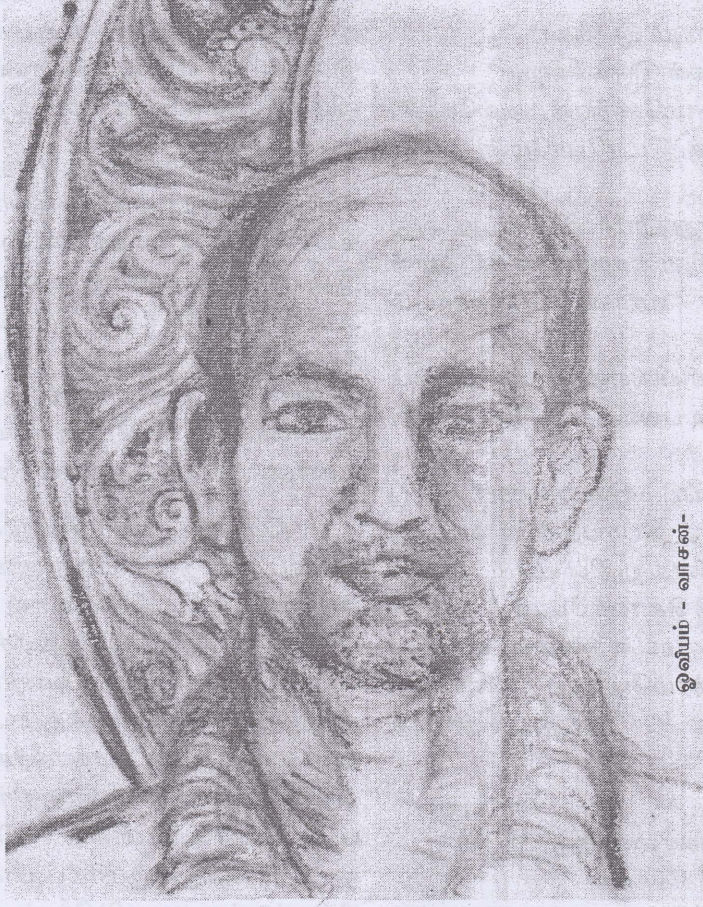
அடுத்த நாள் காலையில் நான் கண் விழிக்கையில் தவ நிலையில் அமர்ந்திருந்தவரின் முகத்தில் பிரகாசமான ஒளி மின்னியது. தான் வழியொன்றைக் கண்டு பிடித்து விட்டதாகவும் இப்போதைய நிலையில் அதுதான் தனக்கு சரியென்று படுவதாகவும் கூறினார்.

வெகு சீக்கிரத்திலேயே தயாராகி உற்சாகம் துள்ளும் நடையுடன் வேட்டியை மடித்துக் கட்டிவிட்டு, உன் அப்பாவின் தலையை வருடி விட்டுச் சென்றார்.

வானம் வெளிறி வெயில் உச்சிக்கு ஏறியிருந்த பொழுதில் வியர்வையில் குளித்து வந்தவருக்கு, சின்னவெங்காயமும்- பச்சை மிளகாயும்- சிறிது உப்பு விட்டு -தயிர் கலந்து கொடுத்தேன். அது அவருக்கு பிடித்தமானது என்பது எனக்கு நன்கு தெரியும். தரையில் அமர்ந்து கொண்டவர் மூச்சு விடாமல் அதைக் குடித்து முடித்து விட்டு பையிலிருந்து படங்களை

ஒவ்வொன்றாக காட்டினார். அதில் பெரியதும், சிறியதுமான பலதரப்பட்ட நாயின் படங்கள். அவை ஒவ்வொன்றின் இயல்பு பற்றியும், சிறப்புப் பற்றியும் சொல்லிக் கொண்டே போனார். அவைகளின் பெயர்கள் என் காதுக்குள் நுழையாததால் இப்போது ஞாபகத்தில் இல்லை என்றார்.

தாத்தாவின் நாய்கள் குறித்ததான ஆர்வத்தை கண்டது அவர் சொன்ன அந்தப் பெயர்களில் இருந்துதான். அப்போது எங்களிடம் சரியாக எட்டு நாய்க் குட்டிகள் இருந்தன. அந்தி சாயும் பொழுதொன்றில் சட்டியில் சிரட்டையை எரித்து

ஓஸிம் - வாசன்

நெருப்பாக்கி தாத்தா லீ (LE) க்கு தெள்ளுகளையும், நண்டுப்பேன்களையும் பிடித்து நெருப்பிலிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவை சத்தம் மெழுப்பி வெடித்தது. அவரின் முதுகுப்புறம் நின்று வாலையாட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த டீய்(TE) ஐ பிடித்துக்கொண்ட நான் படுக்க வைத்து ஒரு கையால் மயிர்களைத் தடவி தெள்ளுகளை தேடிக்கொண்டிருந்தேன். முறுவலுடன் அவர் என்னைப் பார்த்தார்.

“நாட்டு நாய்களுக்குத் தான் அதிகமாக தெள்ளுப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.”

“அப்ப வெளி நாட்டு நாயும் இருக்கா”

சிரிப்புடன்-“பல இனங்கள் இருக்கின்றன”

ஜேர்மன்சப்பேர்ட், பொமனேரியன், அல்க்ஷேன், டெல்மேசன், பொக்கற்டோக், டொபோமேன்,

“எது நல்ல இனம்?”

“நல்லது கெட்டதை மனது தீர்மானிக்கின்றது. அது எதுவாக இருந்தாலும், பயிற்சிதான் முன்னங்கால் தோள் சவ்வுக்கு உறுதியையும் -கூரான பற்களையும் கொடுக்கின்றது.”

மிகவும் ரகசியத் தொனியில் என்னிடம் மட்டும் கூறினார். “சிறந்த பயிற்சிகளை பலஸ்தீனம், லெபனான், இந்தியா வழங்குகின்றது.”

“அனுப்பக் கூடிய சந்தர்ப்பம் இல்லையா?”

“இங்கிருப்பவை படகில் பொய்த்தான் வந்தன. பின்னர் பயிற்சியுடன், மனஉறுதியையும் நானே பண்ணைகளில் பார்த்துக் கொண்டேன்.” கூறிக் கொண்டே லீயின் காது மடல்களைச் சுருட்டி மடக்கியவண்ணம் பச்சை நரம்போடிய வெண்ணிற மடிப்புகளுள் இருந்த நண்டுப்பேனைக் கிள்ளியெடுத்தார்.

“புளியங்காட்டுப் பண்ணைக்கு செல்கையில் பயிற்சிக்காக சைக்கிளின் பின்னே இருத்திக் கொண்டு செல்வார். அப்படிப்பட்ட நாளில் தான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது. அப்போது கூடவே நானும் இருந்ததால் நம்பாமல் இருந்துவிட முடியாமல் போனது. நல்ல உயரமான “ரோஸ்” என்ற நாயை, பள பளக்கும் சங்கிலியில் கட்டி குணம் அழைத்துவந்தார்.”

டொபோமேனில்தான் முன்பு நாட்டமிருந்தது. செலவு- காலநிலை சகிப்பு, இடம் போன்றவற்றை

யோசனையில் உணர்ந்து காவல் கிடக்க இவைகள்தான் சிறப்பெனப்பட்டது.

இப்படியாக, உரையாடக் கிடைத்த போதெல்லாம் நாய்பற்றிய தகவல்களைத் தந்தார். அவை பயந்து பின்வாங்கும் போது வாலைச் சுருட்டி பின்னங்கால்களுக்குள் புகுத்தி -உறுமிக்கொண்டே மெதுவாய் நகரும். கோபத்தில் பாயும் போது, பிடரி மயிர்கள் சிலிர்த்துக் கொள்ளும். பாசத்துடன் நெருங்கும் போது கண்கள் விரிய காதுகளை மடக்கி வேகமாக ஆட்டப்படும் வாலுடன் சேர்ந்து இடுப்பும் ஆடும் கிட்டத்தட்ட நடனமாடிக் கொண்டு வருவதைப்போல இருக்கும். என்று கொண்டே கண்களை மூடி விழித்திரையில் படமோட்டி ரசிப்பார்.

அப்பா பதினாறடி பாய்ந்தார். நாய்களின் பற்களை வேப்பங்குச்சியால் விளக்குவார். ஈபியின் (EP) அல்லது டிபியின் (DP) வளர்ந்த தாடியை அளவாக வெட்டுவார். இப்படியாக அவரினது உன்னிப்பான கவனம் நாயில் குவிந்திருப்பதை உறுதி செய்து கொண்டு, முன்னமேயே தயார்படுத்தி- ஒழுங்கு செய்து வைத்திருந்து, பல தடவை ஒத்திகை பார்த்திருந்த கேள்வியை அவரிடம் கவனமாகக் கேட்டேன். நாய் மடியில் கிடந்தாலும் உணர்வுந்திய பாசத்தினால் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“நீ பிறக்க இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்னதாக (நான் 1974ல் பிறந்தேன்.) உனது அண்ணனின் பல்கலைக்கழக அனுமதி சட்டங்களினால் துண்டாகிப்போனது. அவனோ விரக்தியின் உச்சியில் நின்று கொண்டு வெறித்தனம் கொண்டவனாய் கத்தினான். யாரினது ஆறுதலானவார்த்தைக்கும் அவன் இசையவில்லை, அவனோடு ஒத்த மாணவர்களுடன் சுடுதண்ணியை காலில் ஊத்திக்கொண்டு திரிந்தான். அப்படியாக்கப் பட்ட நாளொன்றின் பின்னிரவில் அவனும், கூட்டாளிகள் ஐவருமாக டயர்களுக்குள் திணிக்கப்பட்டு தீயிடப்பட்டதா அறிந்தோம் அவன், எலும்பும் கிடைக்க வில்லை.

இப்போது அவர் அழுவார், கண்களில் நீர்க்கியும் என எதிர்பார்த்தேன் ஆனால் எதுவும் நடக்கவில்லை. சாதாரண நிகழ்வைப்போலவே சொல்லிச் சென்றார்.

அதற்கடுத்த நாளில்தான் நகரக்காப்பாளனை கடித்துப் பிய்த்ததாக கருதப்பட்ட நாய்க்குட்டியை தர்த்தா எடுத்து வந்தார். ஊண்மையில் அது நம்பக்கூடியதாக இருக்கவில்லை. அதற்கு பதினாறு பதினேழு மாதங்கள்தான் இருக்கும். அதன் ஆவேசம்

தாத்தாவுக்கு பிடித்துப் போனது. அவர் அதை டிடி (TT) என அழைத்தாலும் பின்னர் எங்களுள் நடந்த கலந்துரையாடலில் லீ என மாற்றிக் கொண்டோம். புளியங்காட்டுப் பண்ணைக்கு செல்கையில் பயிற்சிக்காக சைக்கிளின் பின்னே இருத்திக் கொண்டு செல்வார். அப்படிப்பட்ட நாளில் தான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது. அப்போது கூடவே நானும் இருந்ததால் நம்பாமல் இருந்துவிட முடியாமல் போனது. நல்ல உயரமான “ரோஸ்” என்ற நாயை, பள பளக்கும் சங்கிலியில் கட்டி குணம் அழைத்துவந்தார். தன் நாயைப்பற்றி புகழ்ந்து கொண்டே இருந்தார். பலஸ்தீனத்தில் பயிற்சி பெற்று வந்ததென்றும் இலக்கை சரியாக தாங்கக் கூடிய தென்றும் சொன்னவர், இனிமேல் தன் பாதுகாப்புக்கு பிரச்சினையில்லையென்று, சிறு சுள்ளியொன்றை எடுத்து வீசி விட்டு ரோலை அவிழ்த்து விட்டார். வில்லாக வளைந்து பாய்ந்தரோஸ் மணந்து திரிந்து, நாகமரமொன்றுக்கு காலைத்தாக்கி மூத்திரமடித்து நின்றது. முகம் சுருங்கிப்போன குணம் அதைக் கூப்பிட்டு சங்கிலியில் கட்டிவிட்டு இழித்தார். நம்பிக்கையால் அருட்டப்பட்ட தாத்தா ஓடிநீளமான கம்பொன்றை பொறுக்கி லீக்கு காட்டி விட்டு வீசினார். ரார்.....ரென இரைந்து பறந்த கம்பு புதருக்கள் வீழ்ந்ததை கவனித்த லீ நாக்கை நீட்டிக்கொண்டு ஓடிப்பாய்ந்து புதருக்குள் மறைந்தது. பற்றைக்குள் லீயின் உறுமல் மட்டுமே சில நொடி கேட்டது. வெளியே வருகையில் கூர்ந்து அவதானித்தேன்.

“உண்மையில் அது உடும்பு. உடும்பின்வால் தரையில் இழுபட்டுவர எங்களை நெருங்கியது. உடும்பை ரோஸ் முன்னால் போட்டுவிட்டு, தாத்தாவின் தொடையில் கால்களை வைத்துநின்று கம்பைக் கொடுத்தது. தாத்தா பூரிப்பில் அதைக் கட்டிக் கொண்டு முத்தமிட்டார். இது குணத்துக்கும், உடன் இருந்தவர்கட்கும், ஏன் எங்களுக்கேகூட”

லீயின் வாயில் பெரியதடியென்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால் அது ஆச்சரியப்பட வைத்துவிட்டது. உண்மையில் அது உடும்பு. உடும்பின்வால் தரையில் இழுபட்டுவர எங்களை நெருக்கியது. உடும்பை ரோஸ் முன்னால் போட்டுவிட்டு, தாத்தாவின் தொடையில் கால்களை

வைத்துநின்று கம்பைக் கொடுத்தது. தாத்தா பூரிப்பில் அதைக் கட்டிக் கொண்டு முத்தமிட்டார். இது குணத்துக்கும் உடன் இருந்தவர்கட்கும், ஏன் எங்களுக்கேகூட ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது.

சந்தோசமும், பெருமையும் குடியேற “லீ” என சத்தமிட்டு அழைத்தார். மாமரநிழலில் குழிதோண்டிக் கொண்டோ, முருங்கை மரத்தின் கிழிருந்த கூட்டினுள் படுத்தோ கிடந்த லீ குரல்கேட்டு துள்ளியோடி வந்து அவர் அருகில் நின்றது. அதன் பிடரியை பாசத்துடன் தடவினார்.

அடுத்த வாரத்தின் நடுப்பகுதியாக இருக்க வேண்டும். மாலைக்குள் தென்னை மரத்தை சுற்றி வட்டமாக உரிமட்டைகளை அடுக்கி சருகுகளை அடிக்கு உரமாகப் போட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு நாள், - அது இன்றிலிருந்து நான்கு வருடங்களுக்கு முன்னால் இருந்தது.

“எப்படி இத்தனை நாய்கள் வந்து சேர்ந்தது.”
“ஆர்வத்துடனோ, கோபத்துடனோ அல்லது வெறுப்புடனோ வந்த எல்லா நாய்களையும் வளர்த்தோம்.

எங்களை அறியாமலேயே நாய்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்க தொடங்கியபோது முறுகலும் கூடியது.

ஆரம்பத்தில் விட்டுக் கொடுப்புடன் ஒவ்வொரு வேலிக்கட்டைக்கு அருகிலும் ஒவ்வொன்றாய் நின்றன. காலம் அவற்றின் மனதை மாற்றியது.

போட்டியும், எலும்புத்துண்டுக்கான பிரச்சனையும் எழுந்தது.

எங்களை நக்கிக் கொள்வதில் கடித்துப் கொண்டன. ஒவ்வொன்றும் இன்னொன்றை எதிரியாக்கிப் பார்த்தது. எங்களின் தூக்கம் கலைக்கப்பட்டது.

சண்டைகளை விலக்குவதில் எனக்கும், தாத்தாவுக்கும் மட்டுமில்லாமல் எல்லோருக்கும் காயப்பட்டது. அம்மா நீரூற்றி வளர்த்த பூக்கன்றுகள் உடைபட்டு வாடின.

வளவுக்குள், பண்ணைகள், வீட்டுக்கு பின்புறம்-முன்புறமென பிரித்து விட்டோம். ஆனாலும் ஒன்றையொன்று வெறியுடன் தேடிக்கடித்துக் குதறின. சிலதுகள் பயத்தில் ஓடிப் போய் தீனி கிடைக்கும் வீட்டில் தங்கத் தொடங்கின.

எங்களுக்கு தலைவலி நின்ற பாடில்லை.

லீ மட்டும் எஞ்சியது, அதுவும் காலொன்றை இழந்திருந்தது.

கிராமத்துள் சப்பாத்து காலடிச் சத்தங்கள் கூடியது. நடுநிசியில் விட்டுக்கு கற்கள் எறியப்பட்டன. அது ஓட்டையோ, யன்னல் கண்ணாடியையோ உடைத்து நொறுக்கியது. மீண்டும் நானும் தாத்தாவும் மணலில் குந்தியிருந்து செய்யவேண்டியதை திட்டமிட்டோம். லீ தனது கோழிகளைப் பிடித்து தின்பதாக அம்மா முறையிட்டாள்.

எல்லோருக்கும் ஒரு வித சலிப்பு உண்டா கியிருந்தது. ஆனால் லீ மட்டும் நடமாட்டத்தைக் கண்டு குரைத்துக் கொண்டே கிடந்தது. அப்படியிருந்தும் சில வாழைக்குலைகள் காணாமல் போய், லீ கண்ணயரும் நேரம் எதிரிகளுக்கு தெரிய ஆரம்பித்ததை எடுத்துக் காட்டியது. நாங்களும் ஒரு வித சலனத்தை உணரத் தொடங்கினோம்.

மழைக்காலம் தொடங்கி வெள்ளம் பிடித்துக் கொண்டது. ஊருக்குள் வாகன இரைச்சலும், கூச்சல் ஒலியும் கூடியது. தாத்தாவும் நானும் குடையைப் பிடித்து நனைந்து கொண்டே லீ யை தேடினோம். இரண்டாம் நாளின் பகற் பொழுதில் பக்கத்து

வீட்டுக்காரரின் தகவல்படி அவர்களின் வளவில் பின் மூலையில் சகதியில் புரண்டு, ஊதிப்போய் லீ பிணமாய் கிடந்தது. சாக்கில் இழுத்துப்போட்டு, தூக்கிவந்து புதைத்து, இந்த இடத்தில் தென்னை மரத்தை நட்போடும் என்று முடித்தார்.

நினைவுகளை இருப்பில் திணித்து வெற்றுமனதுடன் கட்டிலிலிருந்து இறங்கி பிரதான வீதிக்கு நடந்தேன். நிறைபோதையுடன் சைக்கிள்கள் தாறுமாறாய் ஓடின.

“இனி சுழன்றடித்த மரணவாடை நீங்கி, ‘அலறி’ மணம் புரளத் தொடங்குமென வியாபாரி பிரதான வீதியோரம் கடைவிரித்தான். பளபளக்கும் பொருட்கள் பரப்பப்பட்டு, தெறிக்கும் ஒளியில் கண்கூச நடைதடுமாறியது. என்மீது குத்தியபார்வைகள் ஏளனமாக மாறியது. நான் நிதானமிழந்து விட்டதான குரலுடன் சீட்டியொலி கேட்டது. கண்களை கசக்கிக் கொண்டு வேகத்தைக் கூட்டி நடந்து கொண்டே இருந்தேன்.

13ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.....

சு.முரளிதரன், மெலிஞ்சி முத்தன், அம்பிரிதா ஏயெம் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

தனித்துவமான மொழி நடையுடன் மௌனி லா.ச.ரா.பாணி சிறுகதை எழுதியவராக இக்காலத்தில் வெளிப்பட்ட இளந்தலைமுறை முஸ்லீம் எழுத்தாளராக ருணப் காணப்படுகின்றார்.

 “எல்.ரீ.ரீ.போராளிகள் சிலர் விமர்சிக்கின்ற நிலையும் ஏற்பட்டுள்ளது இவ்விதத்தில் அதிர்ச்சியூட்டும் சில விடயங்கள் வெளிப்படுவதையும் மறுப்பதிற்கில்லை.”

போருக்கு பிற்பட்ட (2009) சமகால இலக்கியப்போக்குகள் என்ற விதத்தில் நோக்கும்போது, இறுதிப்பேரழிவுகள் சார்ந்த கற்பனை படைப்புகள் வெளிவரும் அதே வேளையில் நேரடி அனுபவப் பதிவுகளும் அவ்வப்போது வெளிவருவது கவனத்திற்குரியது. கருணை ரவியின் சில சிறுகதைகளும் யோ.கர்ணனின் ஓரிரகு சிறுகதைகளும் அத்தகையன.

ஏல்.ரீ.ரீ யின் போரார்ட்ட நடைமுறை பற்றி முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களும் புலம்பெயர் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் சிலரும் விமர்சனம் செய்த சூழலில் இப்போது முன்னாள் எல்.ரீ.ரீ.போராளிகள் சிலர் விமர்சிக்கின்ற நிலையும் ஏற்பட்டுள்ளது இவ்விதத்தில் அதிர்ச்சியூட்டும் சில விடயங்கள் வெளிப்படுவதையும் மறுப்பதிற்கில்லை. உதாரணம், யோ.கர்ணனது சில கதைகள். வளமான மொழி நடையில் எழுதுபவர் என்ற விதத்திலே நீண்ட காலத்திற்கு பின்னர் நாம் சந்தித்த இரு எழுத்தாளர்களாக தமிழ்நதியும், யோ.கர்ணனும் காணப்படுகின்றனர்.

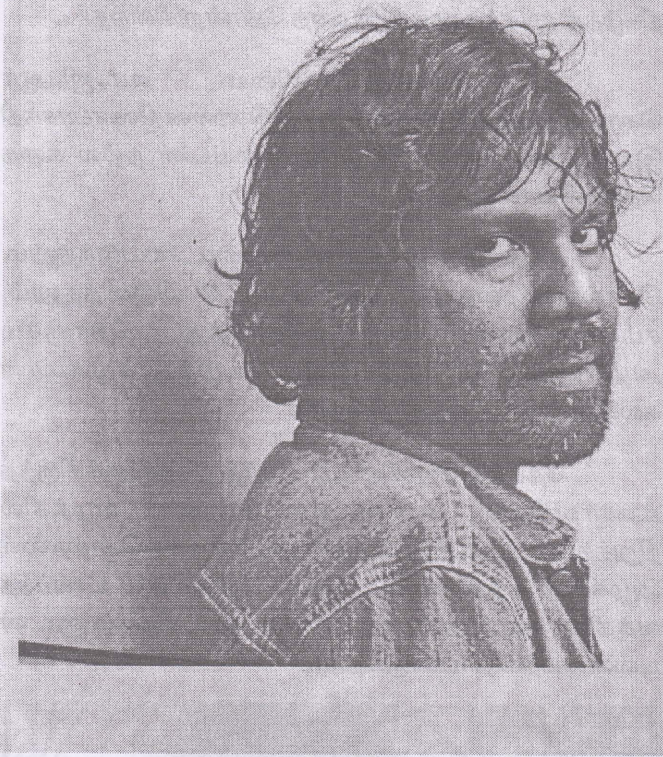
போருக்குப் பிற்பட்ட சமூக மாற்றங்களை வெளிப்படுத்தும் கவனத்திற்குரிய படைப்புகள் அரிதாகவே இடம் பெறுகின்றன. இவ் விதத்தில் ‘ஈழவாணி’ (தொகுப்பு: நிர்வாணமுத்தி), யாழ் தர்மினி பத்மநாதன் (தொகுப்பு: விபச்சாரி 80ரூபா) ஆகியோர் முக்கியம் பெறுகின்ற எழுத்தாளர்களாகின்றனர்.

தொகுத்து நோக்கும் போது ஈழத்துச் சிறுகதை உருவாக்கத்தில் பொருள் மரபிலும் கள மரபிலும் ஏற்பட்டு வந்துள்ள மாற்றங்களே அதிகமாகும் நடை, பாத்திரம், உத்தமீறல்கள் நோக்கியும் அது நகர்வது காலத்தின் தேவையாகின்றது.

நகர்ப்பகுதி -யுட்பொருள்பட ருதிக்காப் யுட்பொருள்பட
-யுட்பொருள்பட யுட்பொருள்பட யுட்பொருள்பட
யுட்பொருள்பட யுட்பொருள்பட யுட்பொருள்பட

நகர்ப்பகுதி -யுட்பொருள்பட ருதிக்காப் யுட்பொருள்பட
யுட்பொருள்பட யுட்பொருள்பட யுட்பொருள்பட
யுட்பொருள்பட யுட்பொருள்பட யுட்பொருள்பட

ஷோபாசக்தி முடிவற்ற கதை சொல்லி

புச்சியத்தார்

அறிவித்தல்

இது ஷோபாசக்தியின் - வெற்றுடம்பை முன்னே காட்டி, உறைந்து போன ஆற்றொணா கனவின் கரைவினைக் காட்டும் தேசத்துரோகி. பிறகு அம்மணப்பட்டுப்போன கல்லறைகள் நீளம்போது பனிபடிந்து கறுப்பாகிய எம்.ஜி.ஆர் கொலை வழக்கு குறித்த ஆய்வோ விமர்சனமோ அல்ல.

அப்படியென்றால்..... ஒரு வாசகர் குறிப்பு அவ்வளவே.

1. ஈழத்து புனைகதைகளின் போக்குகளில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டுவந்திருக்கின்றது - வருகிறது. அதற்கான பல காரணங்களை முன்னே அள்ளி நிறைத்து பகுப்பாய்ந்து பிரித் தெடுக்கலாம்.

இந்த மாற்றத்தின் முக்கிய போக்குகள் 90 களில் மிக அதிக வலுவுடனும், உற்சாகத்துடனும் தன்னைக் கட்டமைத்துக் கொள்கின்றது. இதற்கு முக்கிய காரணியாக போர் - யுத்தம் - இனவன்முறை - இனஅடக்குமுறை என்ற ஏதாவதொன்றின் கீழ்ப் பார்த்தாலும், இக் காற்றுவிரிந்த திக்கெல்லாம் வாய்பொத்தலின் சைகை குறிக்கப்பட்ட கந்தகவாசனை

பரந்தது. இது இவரிடம்தான் என்றில்லாமல் எல்லா ஆயுதங்களும் தமக்கு சாதகமான மொழிதலை எதிர்பார்த்தன. எதிர் மொழியாடலின் நாக்கள் துண்டிக்கப்பட்ட போது கிளைத்தெழுந்த படைப்புக்கு சாத்தியமான இயங்குதளங்கள் விரியத் தொடங்கின. புனைவு, மீள்புனைவு, மொழியாட்டம், வடிவமாற்றம், வரையறையற்றபடைப்பு என சோதனைகளின் மூலம் புனைவுகளின் மரபு விரியத் தொடங்கியது.

இதற்கெல்லாம் பின்புலமாக, பின்னவீனத்துவம் தான் உள்ளதென கூறவும் தொடங்கினோம். ஆனாலும் கதையை மொழிவழி செலுத்திப் போக வேண்டியும், ஒரு புனைவுக்குள்ளால் இன்னொரு கதையை இழுத்துச் செல்ல வேண்டியும், மரபார்ந்த வடிவங்களைச் சிதைத்து சொல்லல் முறையில் புதிய பரிசோதனைகளைச் செய்யவேண்டியும் காலநிலைமை ஏற்பட்டது. இதற்கு பின்னவீனத்துவக் கூறுகள் துணை நின்றன.

சொல்ல வேண்டியவற்றை புதைத்தெழுதி சிந்தனை - உணர்வுகளுள் ஊடுருவும் அதிர்வுகள் படைப்பாக்கப்பட்ட நிலை தொடர்ந்தபோது, -நாங்கள் சுதந்திரமாய் நடமாட புலம்பெயர்ந்தோம். அங்கும் இன்னொருவகையான இறுக்க நிலை தொடர்ந்தது.

ஆனாலும் புலம்பெயர்ந்து கொண்டவர்கள் (படைப்பாளிகள்) தன் மண்ணின் கதைக்கோலத்தை புனைவாக்கி புலம்பெயர் இலக்கியமாக்கினர். கூடவே தான் வாழநிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட இயந்திர வாழ்முறையை, இம்சையான நெருக்கடிகளை புகலிட இலக்கியமாக்கினர்.

2. புனைகதையின் நிகழிடத்தளம் மாறத் தொடங்கியது, மன உணர்வுகளின் அடுக்குகளாக, எண்ணங்கள் தொற்றிப்பாயும் பாத்திர வார்ப்புக்களாக, மீள் எழுந்து கொண்ட சக்கர வர்த்தியின் இராசதானியாக- காடாக- பற்றையாக என நீண்டன. ஆண்டான்கள் மிருகங்களாக்கப்பட்டார்கள், மக்கள் எலிகளாகி வளை தோண்டினர்.

குறித்த கிராமமொன்றிலோ- நகரமொன்றிலோ- வீதி வழியிலோ படுக்கையறையிலோ உலாவிய சிந்தனை, கடல்-வான் எல்லை கடந்து கொலம்பசாக அலையத் தொடங்குகின்றது. அங்கு பார்த்த, நிகழ்ந்த கதைகளையெல்லாம் அதுவே சொல்லத் தொடங்குகின்றது.

3. எங்களிடம் சிறுவயதிலிருந்த கதை சொல்லிகள் மிக நீண்ட இடைவெளியில் காணாமல் போயினர். பாத்திரங்களைப் படைத்து - சம்பவங்களை அவருக்கு இயைபாய்க் கோர்த்து, திரையில் படம் உருவடைப்போல காட்சியை, பாத்திரங்களை முன்னிறுத்தியும், எங்களின் பிறப்பெல்லைக்கு முன்னான சுவாரசியங்களையும் புனைந்து, கூடவே எங்களையும் அழைத்துச் செல்லும் அக்கதைசொல்லிகள் குறித்த ஏக்கம், அம்மம்மாவின் மறைவிலிருந்து தொடர்ந்தது.

கதை சொல்லிகளின் அனுபவங்கள் அதிகரிக்கும் போது அவர்கள் கூறும் கதையில் அது இழை விட்டோடி ஈர்ப்புடன் நகரும் கதைகள் - கதையாடலாகி புனைவாக மீளுருவாக்கம் பெறுகின்றது.

இக்கதை சொல்லிகளுக்கு சொல்லல் முறையும் சம்பவக் கோர்ப்பும் முக்கியமாகின்றது. அளவான வருணனையுடன் ஆளை, இடத்தை காட்சிப்படுத்தி கேட்பாளனை (வாசகரை) இணைந்து அழைத்துச் செல்லல் சாத்தியமாகின்றது.

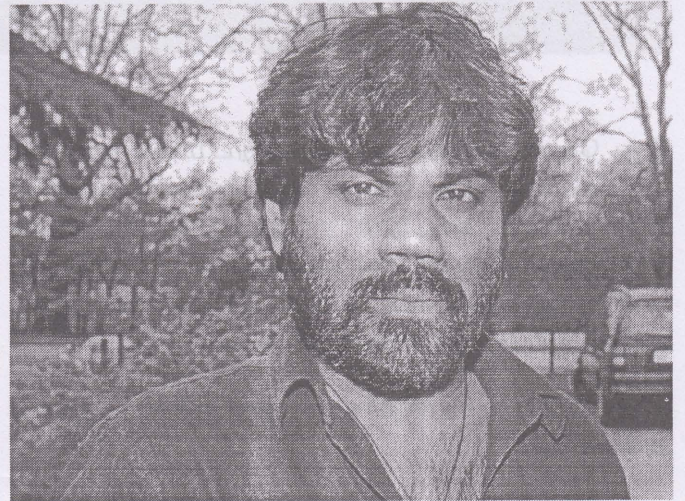
சாதாரண கதைசொல்லலில் தொடங்கி பின் எங்கோ இழுத்துச் சென்று எதையெதையெல்லாமோ சொல்லி, தொடங்கிய இடத்தில் வேறொன்றைச் சொல்லி முடிக்கின்றது. இக்கதை சொல்லல் பாங்கு அனுபவ எண்ணத் தொடுப்புக்களாக்கப்பட்டாலும்,

அதில் நிகழும் பாத்திர இடமாற்றம்- நிகழ்கள இடமாற்றம், சமாந்தரமாகப் பயணிக்கும் அரசியல்- அழகியல் தன்னை சாதாரணத்துள் அசாதாரணத்தை நிகழ்த்தி முடிக்க முடியுமெனத் தோன்றுகின்றது.

4. தேசத்துரோகியை, எம்.ஜி.ஆர் கொலைவழக்கில் நிறுத்தி கதை சொன்ன ஷோபாசக்தி இயல்பான சொல்லல் முறைமையுடன் நல்ல கதை சொல்லியாக வந்தார்.

கதை சொல்லிகளுக்குரிய காட்சிப்படுத்தலும், சொல்லல்முறையும், புதிர் போட்டு விடுவித்தலும், சம்பவங்களை வெட்டிக்கோர்த்து, கொஞ்சம் அழகியலும் சேர்த்து பின்னியெடுத்து சுமுகமான கலக்காரனாக வந்து நின்றார்.

தேசத்துரோகியைப் பார்த்து அவருக்கிருந்த உணர்வுநிலை, எம்.ஜி.ஆர் கொலை வழக்கில் நிறுத்தப்பட்டபோது மிக நிதானமாகி கதை சொல்லலில் அழகியல் உத்தியையும், இயல்பு நிலையை உணர்ந்த வக்கிலாகவும் தன் கதைகளை சாட்சியங்களுடன் புனையைத் தொடங்குகிறார்.

5. ஷோபாசக்தியுடைய கதை விரிகளம் பரந்துபட்டது. பெரும்பாலும் எல்லாக் கதைகளும் எல்லையற்று விரிந்து செல்லும் உணர்வைக் கொண்டவை. தாய்லாந்து, பிரான்ஸ், கொழும்பு, கச்சதீவு, யாழ்ப்பாணம் என ஒவ்வொரு புனை வினாள்ளும் பரந்த தேசம் காட்டப்படுகின்றது. இது பல்பரிமாணப்பட்ட காட்சிகளை கொணர்ந்து விசாலமான பரப்பை முன்றிறுத்துகின்றது.

அத்தோடு இவரிடம் நிறைந்துபோன அனுபவ ஆழம் ஒவ்வொரு புனைவினாள்ளும் ஏதோ ஒன்றைப் பதிந்து செல்கிறது.

இவை பதியப்பட்ட அரசியல் கூறுகள்.

“அக்காலத்தில் ஈழத்திருநாட்டில் சிறிமாவோ அம்மாவின் ஆட்சியும் அதிகாரமும் சிங்கக்கொடிகட்டி பறந்து கொண்டிருந்தது..... அறுபதுகளின் இறுதி வரை தமிழரசுக்கட்சிப்பொடியளிடம் சந்திக்கு சந்தி அடிவாங்கி ..... என்.எம்.பெரேராவின் நேரடி சிபாரிசின் பேரில் கூப்பன் கடையில் வேலை கிடைத்தது.....

“..... விழுந்த அடிகளை ஒன்று, இரண்டு என எண்ணியிருந்தால் கூட்டரசாங்கத்தில் எத்தனை கட்சிகள் அங்கம் வகித்தன எனச் சொல்லியிருக்கலாம்” (மைசூர் ராஜா)

“நீங்கள் கொல்லப்படவேண்டிய கலகக்காரத் தமிழர்கள் என்றிருந்தது..... இப்படியாக அவர் பேசும் போது அவரருகில் நின்றிருந்த கறுப்பு முழுக்காற்சட்டையும், சிவத்தசட்டையும், தலையில் ஓலைத் தொப்பியும் அணிந்திருந்த ஒருவரிடம் அடிக்கடி பேசினார்..... அந்த ஓலைத் தொப்பிக்காரர் “எல்லோரையும் மிதி வெடிக்குள் விரட்டுங்கள்”

“செல்வநாயகமும், வி.பொன்னம்பலமும் காங்கேசன்துறை பார்லி மென்ட் தொகுதியில் நேரடியா மோதேக்க.....

ஆனால் அந்த எலெக்சனில் வி.பொன்னம்பலம் தோத்துப்போனார். அதுக்குப் பிறகு ஒரு கூட்டத்தில் வி.பொன்னம்பலம் பேசேக்க எனக்கு வாக்களித்த தொழிலாளவர்க்கமே உங்களுக்கு நன்றி. ஆனால் நானோ எனது வாக்கை தந்தை செல்வாக்குத்தான் போட்டேன் என்று சொன்னேராம்.” (ரவுடிரதி)

“ரஞ்சன் விஜேரத்ன இலந்தை மரத்தோடு பிணைக்கப்பட்டிருந்த இவர்களைப் பார்த்து “பயங்கரவர்தி எல்லாத்துக்கும் நாங்க சொல்றது..” உரையின் சாரம் நீங்கள் கொல்லப்படவேண்டிய கலகக்காரத் தமிழர்கள் என்றிருந்தது..... இப்படியாக அவர் பேசும் போது அவரருகில் நின்றிருந்த கறுப்பு முழுக்காற்சட்டையும், சிவத்தசட்டையும், தலையில் ஓலைத் தொப்பியும் அணிந்திருந்த ஒருவரிடம் அடிக்கடி

பேசினார்..... அந்த ஓலைத் தொப்பிக்காரர் “எல்லோரையும் மிதி வெடிக்குள் விரட்டுங்கள்” (என்றார்)

(பின்னர் ஒரு நாள்) ..... ஓலைத் தொப்பிக்காரரின் புகைப்படத்தையும், பெயரையும் கண்டான். அவர் ரணில் விக்கிரம சிங்க.” (தேசத்துரோகி)

“ஈழத்தமிழர்கள் இலங்கையின் வந்தேறு குடிகள் என்று சந்திரிகா பண்டாரநாயக்கா தென்னாபிரிக்காவில் சொன்ன ஏழாவது நிமிடத்தில்.....” (தனது மற்றது நான்காம்பிரசை)

“தியாகராசா மகேஸ்வரன் இந்து கலாசார அமைச்சராயிருந்த போது.....” (Cross Fire)

என நீளும் அரசியல்வாதிகளின் வெட்டு முகங்களும், பதிவுகளும் அரசியல் அனுபவத்துடன் குறித்த காலகட்ட நிலமையின் குறுக்கு வெட்டுத் தன்மையையும் காட்டுகின்றது.

இவ்வாறே போராட்டஇயக்கங்களின் எண்ணிக்கை- முரண்பாடு- இந்தியப் பயிற்சி- உள் நிலவரம்- தோற்ற வரலாறு.

குறித்த இடத்தின், குறித்த காலத்தைய வாழ்முறையின் நறுக்குத் துணுக்குகள், தொடங்கி குடும்ப விவகாரம்- இடப்பெயர்வு- ஓட்டம்- பயம்- புலப்பெயர்ந்த நாட்டில் குடியரிமை பெறும் போராட்டம்- பிரான்ஸ் வாழ்வும், வாழ்தலின் நெருக்கடியும்.

ஷோபாசக்தியின் அனுபவமென்பது மரக்கிளையாய் விரிந்து பரந்ததால் அவரை நல்ல கதைசொல்லியாக மாற்றியிருக்கின்றது.

கூடவே நகைச்சுவையுணர்வின் இழைபடரும் தொனி எண்ணக் கூறுகைகளில், அவருள் இருந்தெழும் படைப்பின் மனம் சுரந்து தள்ளும் அனுபவ குமிழிகள் முட்டையிட்டு குஞ்சு பொரித்து பறந்து வாசகரையும் அசைக்கச் செய்கின்றன.

6. உருக்கலைத்தல் அல்லது உருவமாற்றம், வடிவமாற்றம் என்பதெல்லாம் சொல்லல் முறையில் ஏற்பட்ட பரிமாணங்கள். இதற்கு பாடுபொருளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் காரணமாய் அமைந்தன. இங்கு பாடுபொருள் என்பது வேறொரு தளத்தில் பயணிக்க வேண்டிய அரசியல் சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் ஷோபாசக்தியின் கதைசொல்லல் யதார்த்தப்பாங்கில் நிகழ்ந்தாலும் அதனூடும் வடிவ உடைப்பைச்

செய்கிறார். இது அவருக்கே சாத்தியமான முறையுடன் நிகழ்ந்தேறுகின்றது.

இதில் ஏ9677.... என அடையாள இலக்கங்களின் மாறுகையும் அது சொல்லும் கதைகளும், தனது மற்றது நான்காம் பிரசை இல் தன் கதைகளையே மாறி நின்று பார்க்கும் பாங்கு, பத்துக்கட்டளைகள், பைலாப்பாட்டு-இதனுள் இரட்டைக் கருத்தியல்கள் கோர்க்கப்பட்டு அறிவார்ந்த தளம் இட்டுச் செல்லும் பலகதைகளை சம்பவங்களை ஊற்றெடுக்கச் செய்கின்றன. ரம்ழான்-இவ்வடிவ மாற்றங்களும் அவருக்கேயுரிய கதை சொல்லல் முறையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவே செய்கின்றன.

எப்போதும் ஷோபாசக்திக்குள் இருக்கும் கதைசொல்லி கதைப் பதுமைகளைப்போல முடிவுறாத கதைகளை புதிர் போட்ட வண்ணம் சொல்லிக் கொண்டே செல்லும்.

7. இறுதியாக இவ்விரு தொகுப்பின் கதைகளைப் பிசைந்து பிரித்தால்

1. இலங்கையின் ஆட்சி அரசியல்
  2. இயக்கங்களின் இயங்கு முறைமை
  3. வடக்கு கிராம வாழ்முறை (தொலையுண்ட இனிய நாட்கள்)
  4. இரு எதிரெதிர் நிலைக்குள் சிக்குண்ட மக்கள்
  5. போர்க்கால வன்முறை
  6. புலம்பெயரும் வழிமுறை
  7. புகலிட அந்தஸ்து பெறும் வழி
  8. புகலிட மக்களின் வாழ்முறை
- எல்லா வற்றையும் அனுவமாகப் பெற்றேகலாம்.

குறிப்பு: - இரு தொகுப்புக்களின்கதைகளையும் உதிர்த்தி ஒழுங்கையும் சில பெயர்களையும் மாற்றிகொஞ்சம் கத்தரித்தது தொடர்ச்சியாக்க சிலவரி சேர்த்து ஒட்டி விட்டால் அடுத்த நாவல்.

(அதற்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம்.)

தேவதையின் முக்தம்

காலற்றுப் பறந்து

அவனை உசுப்புகின்ற தேவதை

நீண்டகாலக் கனவுக் குவியலாய்....

ஹீயத் தொடல்கினாள்.

பின், ஒல்லியும்

பால் நிறமுமான

அவள் மென்தேகல்கள்

அவன் உடல் உரசும் கணல்கள்

மென்வாசனையாய்க் கிளர்ந்தன.

உடைத்தெறிய முடியாப் பாறைகளை

சீறு நுனீரலால் கிளப்பி

எறிகின்ற லாவகம்

அவளமீது

பொதிந்து பொதிந்து,

உறல்கிக் கிடந்த அருட்டல்கள்

சொல்ல முடியாத ஹீகைகளைக்

கோர்த்துக் கொண்டு

முட்டியெழுந்து நிற்கின்றது அவனுக்கு

தேவதை!

எல்லைகளைக் கடந்தவள்

அர்ப்பல்களின்

அவசரங்களை கணக்கில்

எடுக்காது

பயணிக்கின்ற தேவதை

புழுவுவான்றன்

வேதனையையறியாள்

பின்னொரு நாள்

அவன்

இறக்கைகளின்

வளர்தலுக்காய்

கூர்ய தேவதையின்

காலடித்தடம்

தேடிப்பயணித்த

நாள் ஒன்றில்

தேவதை

கட்டியணைத்து

முத்தமொன்றையிட்டாள்.

5/5/14

மலர்ச்செல்வன்

ஒலியும் - வாசனும் -

த.மலர்ச்செல்வனின் பெரிய எழுத்தும் அதற்குப் பின்னரான கதைகளும்

ஏ.பி.எம். இதர்ஸ்

போருக்கு வெளியேயும் போரைக் கடந்தும் போகின்ற தருணங்களையும் கொஞ்சம் அருகே அமர்ந்து கவனித்து நம்மைச் சலனப்படுத்தி கவித்துவமாக விரிவு கொள்ளும் வெளிகளாகவே மலர்ச்செல்வனின் பெரிய எழுத்துக் கதைகளும் அதற்குப் பின்னரான கதைகளும் அமைந்துள்ளன. தொண்ணூறுகளுக்குப்பின் இதுவரை பதினெட்டுக் கதைகள் அளவில் எழுதியிருக்கும் மலர்ச்செல்வன் தன் மனநிகழ்வுகளைச் சொல்ல கவிதைகளைப் பயன்படுத்தியதைப் போல கதைப் பிரதிகளிலும் அவர் அதனை தெளிவாக நிரூபித்துள்ளார்.

மலர்ச்செல்வனே சொல்வதைப் பாருங்கள் "மரண நிழல் எங்கும் படிந்து கிடக்கின்றது. எப்போதும் மனம் வாழ்வின் இறுதி பற்றியே பேசுகின்றது. இக்கணத்திலே என்னால் ஜீரணிக்க முடியாத சில தூண்டல்கள் படைப்பாகியிருக்க வேண்டும். அப்படைப்பு வாழ்வின்

நெருடல்களை கொப்பளித்திருக்கிறது. எனக்குள் அடைக்கப்பட்ட, மறுக்கப்பட்ட எல்லாவற்றையும் படைப்பாகக் கொண்டுவர முடியவில்லை. அச்சுழலும் இன்றில்லை. சிலவற்றைப் பூடகமாகவே சொல்ல முயன்றிருக்கிறேன். அவ்வளவுதான்.... மீண்டுமொரு காலம் சுதந்திரக்காற்று வீசும் போது அவை நிச்சயம் படைப்பாகும் என்று கூறுகிறார்.

போர்க்காலத்தில் மரணத்தின் நிழல் எங்கும் படிந்து கிடந்தது என்பதற்கு மஞ்சள் வரி கறுப்பு வரி என்ற முதல் கதையே நல்ல சான்றாய் அமைகின்றது. இக்கதை பல நுண்தளங்களைக் கொண்டுள்ளது. இக்கதையை பல கோணங்களில் ஒரு வாசகனின் பொருள் கோடல்களுக்கு இட்டுச் செல்ல முடியும். இக்கதைக்கு அது எழுதப்பட்ட சமகாலத்தில் வெளிப் படையான ஓர் அரசியல் அர்த்தம் இருப்பதைப் போல அதற்குள் ஓர் அடித்தளப் பண்பாட்டு மானுடவியல் உறவும் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது. இதன் மேல்தள பொருள் கோடலிலிருந்து விடுபட்டு இப்பிரதியின் அடித்தள உறவை மட்டும் விளக்க முற்படுகின்றேன்.

கடுமையான ஒரு மழை நாளில் துப்பாக்கி குட்டுக்கு இலக்காகி வெள்ளத்தில் கிடக்கும் ஒரு வயோதிபரை கைமுனு என்பவர் காப்பாற்றப் போய் பயந்து பின்னர் பாதுகாப்பு பிரிவுக்கு ஒப்படைப்பதோடு தொடங்குகிறது கதை. பின்னர் குடியிருப்பு என்ற வெளிக்கும். காடு என்ற வெளிக்குமுறியதாக கதை நகர்கின்றது. தோஷம் தீர்த்தல் சடங்கில் இரண்டு வெளிகள் முதன்மை பெறுகின்றன. குடியிருப்பு சார்ந்த வெளி மற்றது காடு சார்ந்த வெளி இந்த இரண்டு வேறுபட்ட வெளிகளிலும் அதனளவில் ஊடாட்டத்தைக் கொண்டுள்ளன என்ற வெளிப் படையான உணர்வினை நாம் இனங் கண்டாலும் இந்த இரண்டு வேறுபட்ட தன்மையுடைய வெளிகளின் ஊடாட்டம் மனித நோயியல் சார்ந்த கருத்தாக்கத்தில் சடங்கியல் மருத்துவர் ஊக்குவிக்கும் ஊடாட்டத்தோடு இணைவு பெற்று அது உளஉயிரியல் மருத்துவப் பரிமாணத்துடன் நோயுற்றவரின் சமூக வெளியையும் பிரபஞ்சத்தையும் இணைத்துச் செயற்படுத்தும் தன்மையைப் பெறுகிறது என்பதுதான் இக்கதையில் பிரதியின் அடித்தள உறவாகும்.

இந்த அடித்தள உறவில் பங்கு கொள்ளும் எண்ணற்ற நிகழ்ச்சிகளை அமைப்பு ரீதியாக ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். ஆனால் அதற்கான வாய்ப்புகள் இந்தக் கதையில் இல்லை என்றாலும் உடலும் மனமும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு கொண்டவை. பரஸ்பரம்

உறவாடுபவை பாதிப்புக்குற்படுபவை என்னும் நிலையில் நோய்வாய்ப்பட்டவர்கள் நோயின் கடுமை கூடிவிடும் என்ற பயத்தில் தோஷம் தீர்த்தல் என்ற நிலைப்பாட்டுக்கு வருகின்றது. தோஷத்தை தீர்க்கும் போதுதான் சந்தோஷம் உருவாகின்றது. வால்முளைத்த கிழட்டுப் புலி காட்டை நோக்கி அனுப்பப்படுவதன் உளவியல் இதுதான். துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இலக்கான ஒரு வயோதிபரைக் காப்பற்றப்போகும் பாதுகாப்பு அதிகாரி தனது பதவியுயர்வுக்காக அதை அரசியலாக்க முற்பட்ட வேளையில் அவர் சார்ந்த ஒருவர் நோய்வாய்ப்பட அது மறுதலையாக மாறுகின்றது.

ஒரு பிரதியாளன் தனியாளர் நிலையிலும் தனியாளற்ற கூட்டு நிலையிலும் இயங்குகின்றான். இதன்படி தனியாளர் வாழ்வுக்கு அப்பாலான இன்னொரு வாழ்வின் அனுபவங்களாக படைப்புகள் விளங்குகின்றன. அந்த இன்னொரு வாழ்வுதான் பிரதியாளனின் நனவு அறியாத கூட்டு வாழ்வாகும். எனவே பிரதியாளன் ஒரு கூட்டு மனிதன் ஆவான். இக்கூட்டு வாழ்வு உள்ளத்தின் ஆழ்தளத்தில் இருப்பதால் அங்கு சென்று தங்க வேண்டியவனாக பிரதியாளன் உள்ளான். பின் நவீனத்துவம் தமிழைச் சந்தித்து பல புனைபிரதிகளும் பின்னைய மொழிதல் முறைகளும் அறிமுகமான காலகட்டத்தில் எம்முள்வந்தவர் மலர்ச்செல்வன் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது அதனால் மலர்ச்செல்வனின் படைப்புகளில் நூறுவீதம் பிரதிபலித்தல் என்ற இலக்கிய கோட்பாட்டை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு திறனாய்வு செய்ய முடியாது.

சமகால எழுத்துப்பரப்பில் நிகழும் வாதவிவாதங்களையும் பல்வேறு வகையான இலக்கியப் பிரதிகளையும் வாசக நோக்கிலிருந்தும் வாசிப்பு அனுபவத்திலிருந்தும் புனைவெழுத்தாக விரிந்து செல்கின்றது. பெரிய எழுத்து என்கிற கதை சமகால புனைவெழுத்துக்கள் மீதான வாசிப்பு பரிச்சயம் கொண்டவருக்கு ஒரே நேரத்தில் ஒரு விமர்சனப் பிரதியாகவும் அமைகின்றது.

கப்டன் குஞ்சானும் கூட்டாளிகளும் சேர்ந்து பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தம் திரண்டு வரும் போது இந்திரன் போர்க்கணையுடன் தோன்றி அமிர்தம் மானுடர்களுக்கானதல்ல என்று மறுதலிப் பதாக கூறுவதில் உழைப்பின் பெறுபேற்றை பங்கு போடுவதில் ஏற்படும் இழுபறியை அக்கதை விளக்குகிறது.

மகாராஜா சொன்ன கதையிலும் மகாராஜா ராஜாத்திக்கு கதை சொல்கிறார். அவள் இன்னும் சமையவில்லை, சந்நியாசி கொடுத்த தகட்டை கட்டிய பிறகு அவள் இரத்தம் கொட்டி சமைந்து விடுகிறாள். இரத்தம் ஆற்று வெள்ளமாய் பெருக்கெடுக்கிறது. கடல் வாலைச் சுருட்டி பேரலையாய் எழுகிறது. வெள்ளம் ஊருக்குள் புகுந்து பிஞ்சு காய் பழமென அள்ளுண்டு தாகம் தீர்க்கிறது. இங்கு பெண், தாய், தெய்வம், தாண்டவம், ஊழிக்காற்று, கடல் போன்ற குறியீடுகள் சுனாமிப் பேரலையையும் அது ஏற்படுத்திய அனர்த்தங்களையும் ஞாபகப்படுத்திச் செல்கின்றது. இது மரபுவழி கதைப்பாணியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

“மண்ணை தரிசாக்கி நிலத்தடி
நீரை உறிஞ்சி ஏப்பமிட்டு குடல்
வீங்கும் மரங்கள் இது ஆபத்து
இது ஆபத்து என்று ஓர் அபயக்
குரல் கேட்கிறது. மண்ணகழ்வுக்
கதையிலும் இது போன்ற
எச்சரிக்கை இருக்கிறது.
வேலையில்லாப் பட்டதாரியின்
மன உலகத்தைப் போல பின்னிரவுக்
கதையின் புறச்சூழலும்
வெறிச்சோடிப்போய்க் கிடக்கிறது.”

அன்று வெள்ளிக்கிழமை நோய்க்கிருமி ரமணியையும் பட்டுவையும் தாக்கிய பொழுது ஆயிரம் ஆயிரம் கடல் அலையாய் எதிர்க் கிருமிகள் கொம்புகளை நீட்டிக் கொண்டு என்னை தாக்கின. அவனும் நானும் ஓடினோம். ரமணியும் பட்டுவும் மெல்லெழுந்து தாவி உச்சத்தில் நின்றனர். வைரமும் முத்துவும் பல்லைக் காட்டின. அதன்பின் கிருமிசெய்யும் பண்ணைகளை மூடிவிட்டு சந்திக்கு நாங்கள் வந்த போது நாக்கிலியன் புழுவெல்லாம் நல்ல வேடம் கொண்டு நாலா திசையும் ஊர்ந்து திரிந்தன. மனம் உடைந்து நாங்கள் கிருமி உற்பத்தி செய்யும் பண்ணைக்கு நெருப்பு வைத்து விட்டு ஊருக்குத் திரும்பிய புதுக்கிருமிகள் எங்களில் அப்பி ஊர்ந்து கொம்புகளை நீட்டிக் கொண்டு வளர்ந்தன என்று கொம்பு நீட்டுகின்ற கதை முடிகிறது எழுத்தியக்கச்சூழலில் காணப்படும் பல்வகை முகாம்களிலிருந்து தனக்கான எழுத்து முறையை உருவாக்கிக் கொள்வதில் நேர்ந்த வளர்ச்சிக் கட்டங்களைச் சொல்வதாக கதையை வாசிக்க முடிகிறது. தேர்தல் காலத்து அவலங்கள் சிங்கம், நரி, காகம், கழுதை, நாய் போன்ற குறியீடுகள் மூலம் நகர்த்தப் படுவதை நரிச்சிங்கங்கள் கதையில் வாசிக்கலாம்.

கறுப்பு வெள்ளை, சிற்றின்பம் பேரின்பம் என்று எமது பண்பாட்டுச் சூழலிலும் சரி அதை உருவாக்கும் எழுத்துப் பரப்பிலும் சரி எல்லாவற்றையும் இரட்டையாக அல்லது ஒன்றை மையமாகவும் மற்ற வையை விளிம்பாகவும் கட்டமைத்து பழக்கப்பட்டுப் போனதால் அதைக் கட்டவிழ்க்கின்ற போது எதிர்ப்புக்குரல்கள் எழுகின்றன. கதை + கவிதை = அம்மணம் என்ற கவிதையில் படிக்கலாம்.

மரத்தைப்பற்றி பல புனைவெழுத்துக்கள் வந்துள்ளன. இந்த அரசமரத்தைப் பற்றியும் பல கதைகள் ஊரில் உலா வருகின்றன. அடிக்கடி குறி நீள்கிற மரமும் அம்மரப் பொந்திலிருந்து மஞ்சள் உடையுடன் இரத்தம் வழிய மண்டையோடுகள் காவி வருபவன் கழுத்தை நோக்கி பிஸ்டல் நீள்கிறது. சாந்தியையும் சமாதானத்தையும் கொண்டு வந்த மரமும் வன்முறையின் பக்கம் திரும்புகிறது.

கட்டாலிக்காலி நாய்களுக்கெதிரான மனுவாகத் தொடரும் கறுப்பு நாய் என்ற கதை கொண்ட நம்பிக்கைகளையும் ஐதீகங்களையும் இணைத்துச் செல்லும் விதம் அற்புதமாக வெளிப்பட்டிருக்கின்றது.

அழிக்கப்படும் காடுகள் மீதான கழிவிரக்கம் மீள் காடுகளை உருவாக்கும் திட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது. ஆனால் கழுதைக்காடு கதையின் இறுதியில் ஐம்பது மைல் தூரத்தில் ஒரு புதிய காடு தெரிந்தது. எல்லாம் யூக்ளிப்டஸ்சும் அக்கீசியாவும் நடப்பட்டிருந்தன. இவை இறக்குமதி செய்த மரங்கள் எம்மண்ணை தரிசாக்கி நிலத்தடி நீரை உறிஞ்சி ஏப்பமிட்டு குடல் வீங்கும் மரங்கள் இது ஆபத்து இது ஆபத்து என்று ஓர் அபயக் குரல் கேட்கிறது. மண்ணகழ்வுக் கதையிலும் இது போன்ற எச்சரிக்கை இருக்கிறது. வேலையில்லாப் பட்டதாரியின் மன உலகத்தைப் போல பின்னிரவுக் கதையின் புறச்சூழலும் வெறிச்சோடிப்போய்க் கிடக்கிறது.

நகரமயமாக்கல் சூழலில் பாரம்பரியக் கலை வடிவங்கள் பொது வெளியிலிருந்து காணாமல் போகவே அதைத் தேடிப் பயணிக்கும் கலாச்சார உத்தியோகத்தரின் அலைச்சலாக விரிகிறது. பால் குடியனும் இன்னும் சிலரும் என்ற கதை காலனித்துவம் காரணமாக உருவான நவீன மயமாக்கல் உள்ளூர்ப் பண்பாடுகளை விளிம்புக்குத் தள்ளியதைப் போல பாரம்பரிய கூத்தரங்கையும் புறமொதுக்கிவிட்டது. ஆனால் இன்னும் நகரமயமாக்கலுக்கு உட்படாத கைத்தொழில் மயப்படாத கிராமியச் சூழலில் அந்தக்

கூத்துச் சமூகத்தால் ஆடப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. அக்கூத்தரங்கின் மிகப் பெரும் இயக்க சக்தியாக இருந்து தொழிற்படுபவர் அண்ணாவியார் ஈழத் தமிழ் புனைக்கதைச் சூழலில் கூத்தரங்கு பற்றியோ அல்லது அண்ணாவிமார் பற்றியோ எனது வாசிப்பு எல்லையில் இது முதல் கதை என்றே கருதுகிறேன்.

எம்.பி. சூர்ப்பனகையின் இறுதி அத்தியாயம், முதலாம் பாட்டத்திற்குப் பின் பெய்த இரண்டாவது மழை, மண்டையனின் மரணக் கதைகளிலிருந்து கடைசியாக மலர்ச்செல்வன் செப்பும் "தூ" கதை வரை பின்னைய மொழிக்கதை பாணியையே தேர்ந்தெடுத்துள்ளன. இவை விரிவான உரையாடலுக்கு உட்படுத்த வேண்டியவை. கட்சி அரசியலை இலக்கியத்தில் ஏற்றி வாசிக்க வேண்டும். என்ற கட்டாயச் சூழலிலிருந்து வெளியேறி புதிய பேசு பொருள்களையும் மன நிகழ்த்துகளையும் நோக்கியதாகவே மலர்ச்செல்வனின் கதைகள் பயணிக்கின்றன.

 மலர்ச்செல்வனின் கதைகளில் யதார்த்தத்தைப் பற்றிய அதி தீவிரமான நுண்ணுணர்வு இயங்குகின்ற அதே நேரத்தில் அந்த யதார்த்தத்திலிருந்து முற்றிலும் அந்நியமான உணர்வுகளும் இயங்குவதையும் காணலாம். இந்த யதார்த்தத்திலிருந்து அந்நியமான நுண்ணுணர்வுகள் அதீத கற்பனையின் பாற்பட்டவை. அதீத கற்பனை சுதந்திரத்திற்கான அவாவுதல்தான். 99

எல்லாப் புரிதல்களுமே பகுத்தறிவு மயமாக நிறுவன மயமாக முடிந்த முடிவுகளுக்குள் அகப்பட்டு முடிவுப் பொருளாகி பல்வேறுபட்ட அடையாளங்களுக்குள் அடைபட்டு நிர்வகிக்கப்படுகையில் அவ்வகை நிர்வாகங்களின் அராஜகத்திலிருந்து தப்புவதற்கான வழியையும் மலர்ச்செல்வனின் கதைகள் காட்டி நிற்கின்றன. இலக்கியம் அல்லது கலை பகுத்தறிவிலிருந்து வித்தியாசமானது. ஆனால் அது இலக்கியத்திலும் கலையிலும் பங்களிப்பும் செய்கிறது. அதாவது கலை அனுபவம் அல்லது புனைவு அனுபவம் பகுத்தறிவில் பங்கேற்பது என்பதை விட நேரடி உலக அனுபவத்தால் பெறக்கூடியதிலிருந்து வேறுபட்டது. புறச்சூழலில் இருக்கும் பொருள் இலக்கியப் பிரதிக்குள் கொண்டு வரப்படும் போது அது புனைவு விதிகளால்

ஆளப் படுகிறது. அல்லது உருமாற்றப்படுகிறது என்பதுதான் உண்மை. மரம் மனிதனாக மாறுவதும், மனிதன் விலங்காக மாறுவதும், ருது ஆழிப்பேரலையாக மாறுவதும் புனைவுக்குள் நிகழும் மாற்றங்கள் எனவே பிரதிபலித்தல் என்னும் ஒற்றைத் தன்மைக்குள் வைத்து மலர்ச் செல்வனின் கதைகளை அணுக முடியாது.

எந்தவொரு உண்மையான அனுபவமும் ஏற்கனவே தெரிந்த கருத்தாக்கமாகவோ உள்ளணர்வோ கற்பனையின் வழி அகவயமாகி இயந்திரத் தன்மை வாய்ந்ததாக இருக்க இயலாது. உண்மையான அனுபவம் என்பது எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் தாண்டிக் கடந்து நிகழக் கூடியதே ஆகும். நிகழ்வைக் காணும் போது ஒரு படைப்பாளனுக்குள்ளே ஒரு அக இயக்கம் உருவாகின்றது. பின்னைய மொழிச் சூழலில் எழுத வரும் படைப்பு படைப்பாளர்களின் எந்தப் பெரிய மெகா திட்டங்களை முன்மொழிப வர்களுமல்ல. அவர்கள் உடனுக்குடன் புனைவுத் தீர்வுகளை அள்ளிச் சொரிந்து விடுகிறார்கள். ஒரு தேவதூதனின் வருகைக்காக காத்திருக்கும் பொறுமை அவர்களிடம் கிடையாது.

இலக்கியங்களின் உள்ளார்ந்த தர்க்கத்தை நனவிலி நிலைக்கு சதா காரணமாக்குவதை ஏற்கவும் முடியாது. நனவிலி என்பது இலக்கிய உற்பத்திக்கு காரணமான பல பொருளான உந்துதல்களில் ஒன்றாக இருக்கலாம் அது மட்டுமாக இருக்காது. மலர்ச் செல்வனின் கதைகளில் யதார்த்தத்தைப் பற்றிய அதி தீவிரமான நுண்ணுணர்வு இயங்குகின்ற அதே நேரத்தில் அந்த யதார்த்தத்திலிருந்து முற்றிலும் அந்நியமான உணர்வுகளும் இயங்குவதையும் காணலாம். இந்த யதார்த்தத்திலிருந்து அந்நியமான நுண்ணுணர்வுகள் அதீத கற்பனையின் பாற்பட்டவை. அதீத கற்பனை சுதந்திரத்திற்கான அவாவுதல்தான். முழுமையான இயங்கியலிலிருந்தும் பகுத்தறிவின் வன் முறையிலிருந்தும் அதீத கற்பனையின் வழியாக அவரது சில கதைகள் சுதந்திரத்தை நோக்கிச் செல்கின்றன. எதேச்சதிகாரத்தை நோக்கி நகரும் சமூகம் ஒற்றை அர்த்த ஒழுங்கமைப்பை தன் சமூக ஒப்பந்தமாக்க முயல்கிறது. அந்த ஒற்றை அர்த்த ஒழுங்கமைவுகளால் சிதைக் கப்பட்ட பிம்பக் கோர்வைகளையும் சில கதைகள் முன்வைக்கின்றன.

காற்றில் மிதக்கும் தழும்பின் நிழல் மென்னிழைகளால் நெய்யும் பூமி

எஸ்.சத்யதேவன் & சி.கிரீஷாந்

ஓவியம் - வாசன்

வி.கௌரிபாலனுடைய கதைகளை எதிர்கொண்ட இரு வாகசருடைய அனுபவ எதிர்வினைகள் இதனுள் அடங்கியுள்ளன. இருவளையங்கள் இணைக்கப்பட்ட சங்கிலியின் முதல் இழை போன்றது இந்தக் குறிப்பு. இரண்டும் ஒன்றுதான் ஆயினும் எதுவுமல்ல எதுவும். எனவே தொடராக முதலாவதை அடுத்து இரண்டாவதையும் அல்லது இரண்டாவதை அடுத்து முதலாவதையும் வாசிக்கலாம். அவ்வாறில்லையாயின் தனித்தனியே வாசிக்கலாம். தேர்வு, வாசகர் உடையது.

கதைகளை ஷாஃத்தலும் ஏழுத்துலும்

ஷி.கௌரிபாலன் கதைகளோடு

- எஸ்.சத்யதேவன் -

ஒவ்வொருவரிடமும் ஆயிரக் கணக்கான கதைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொருவரும் சில நூறு முறையாவது கதைசொல்லிகளாக இருந்திருக்கிறோம். மனித சமூகத்திடம் உள்ள கதைகள் பல ஆயிரம் கோடிகளை தாண்டிச் செல்லும். ஒவ்வொரு நாளும் மனிதர்களுக்குள் கதைகளின் எண்ணிக்கைகள் அதிகரித்தபடியே இருக்கின்றன. வாழ்வு என்பதை இன்னதுதான் என்று வறையறை செய்ய முடியாதது போலவே கதை என்பதையும் இன்னது தான் என்று வறையறை செய்யமுடியாத தாகவே இருக்கின்றது. கதைகளின் ஆயுளையும் கதைகள் மீதான ஆர்வத்தையும் சரியாக

குறிப்பிட முடியாது. ஆயினும் நமது சமுதாயம் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக கதைகளாலும் கதைகளோடும் தான் வாழ்கிறது.

தமிழ் சமூகத்தின் முதல் கதை எது என்ற கேள்விக்கான பதில் அவ்வளவு எளிதானது அல்ல. ஆயினும் தமிழில் தோன்றிய ஆரம்பக் கதைகள் வாய்மொழியாகவே நெடுங்காலம் வாழ்ந்தன எனபதை நாம் அறிந்துள்ளோம். தமிழில் கதை என்று திட்டமிட்டு எழுத்தில் எழுதப்பட்ட முதல் கதையாக வீரமாமுனிவர் என்றழைக்கப்படும் கொணஸ்டான்சியஸ் ஜோசப் பெஸ்கி பாதிரியார் எழுதிய 'பரமார்த்த குரு' கதையாக இருக்கலாம் என்று நான் ஊகித்து வைத்துள்ளேன். பல்வேறு பிரதேசங்களில் வழங்கிய வாய்மொழிக் கதைகளை இணைத்தே பரமார்த்த குரு கதையை வீரமாமுனிவர் எழுதினார். இன்றுவரை வேடிக்கை கதைகளாக விளங்கும் அக்கதைகளை இந்துமத மடாதிபதிகளை ஏளனஞ் செய்ய அல்லது சீர்திருத்த (புரட்டஸ்ட்ரன்ட்) கிறிஸ்தவர்களை ஏளனஞ் செய்யவே வீரமாமுனிவர் எழுதியதாக நம்பப்படுகின்ற போதிலும் தான் அக்கதைகளை எழுதியமைக்காக அவர்கூறிய காரணங்கள் பேச்சுத் தமிழ் இலக்கணத்தை வெளிநாட்டு மதத் தொண்டர்களுக்கு இலகுவாக புரிய வைக்கவும் எழுத்துப் பிழைகளை தடுப்பதற்காகவுமே அவை எழுதப்பட்டன என்பதாகவே இருக்கின்றது.

கதைகள் இயங்குகின்ற பிரதானவெளி புனைவாக இருந்தாலும் கதைகள் வாசகரிடத்து ஆற்றுகின்ற வினைகள் புனைவின்பம் என்பதை தாண்டி வியாபிக்கின்றது. கதைகள் எழுதப்படுவதிலும் இவை முக்கியபங்காற்றுகின்றன. எல்லாமே புனைவு என்று சொல்லப்பட்டாலும் முற்றிலும் புனைவான ஒன்றை உருவாக்குவதற்கான சாத்தியங்களை மனிதமனம் சென்றடையவில்லை. புனைவு எனக் கூறப்படுப வற்றினுள்ளே உள்ள உண்மைகளையும் உண்மை என்று கூறப்படுபவற்றினுள்ளே உள்ள புனைவுகளையும் தேடியபடியே வாசகமனம் பயணிக்கின்றது. கதைகள் பற்றி எழுதப்பட்டவை அக்கதைகள் வெளிப்படுத்து வனவற்றையும் தாண்டி எதை எழுதியுள்ளன என்ற சந்தேகத்தைத் தாண்டியும் கதைகள் பற்றியும் எழுதவேண்டியதை இதுவே அவசியமாக்கிறது.

கதைகள் என்பவை வெறும் சம்பவங்களின் பதிவுகளோ குவியல்களோ அல்ல. அவ்வாறானவை செய்திகள் என்றே அழைக்கப்படுகின்றன. போர்க்கால வாழ்வியலில் இருந்து வெளிவரும் கதைகளில் செய்திகளில் இடம்பெற்ற சம்பவங்கள்

இடம்பெறுகின்ற போதிலும் அவைகள் கதைகளாக வெளிப்படுத்துகின்ற அர்த்தங்களின் விகசிப்பும் கிளர்த்தும் அனுபவங்களும் அதிர்வுகளும் வேறுவகையானவை. கதைகள் கதாசிரியர்களின் கட்டுப்பாட்டை மீறி நழுவிச் சென்று பயணிக்கின்றன.

கதைகளை எழுதுவதும் எழுதப்பட்ட கதைகள் பற்றி எழுதுவதுமாகவே தற்காலத் தமிழ்க் கதையுலகம் அமைந்துள்ளது. ஆயினும் வாசிப்பு குறைந்து செல்வது போலவே கதைகளும், கதைகள் பற்றிய எழுத்துக்களும் குறைவடைந்து செல்கின்றன. எண்ணற்ற கதைகளில் சிலவே நூல்களாக்கி வாசகரிடத்து செல்கின்றன. எல்லாக்கதைகளும் வாசிப்படுவதும் இல்லை. வாசிக்கப் பட்ட அனைத்துக் கதைகள் பற்றியும் எழுதுவது மில்லை. சில கதைகளை அவைகள் உங்களுக்குள் ஆற்றும் வினைகளையும் விகசிப்புகளையும் சாதாரண மாக எதிர்கொள்ள முடியாது. சதத் 'ஸன் மாண்டோ வினுடைய கதைகளை என்னால் சாதாரணமாக எதிர்கொள்ள முடியாது திணறி இருக்கிறேன். கௌரிபாலனின் கதைகளும் அவ்வாறே சாதாரணமாய் எதிர்கொள்ள முடியாத கதைகளாகத்தான் அமைந்தன எனக்கு.

மிதக்கும் மொழியில் உருகியோடும் கதைகளாக வாழ்வை வரைந்த கௌரிபாலனின் முதற் தொகுதிக்கான முன்னுரையில் இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள புனைவுகள் தமிழ் சிறுகதைத் துறைக்கு ஒரு வித்தியா சமான புதுவரவாகவும், புது வரைவாகவும் அமைந்துள்ளமை வாசகர்கள் உணர்வார்கள்' என்று நந்தினி சேவியர் குறித்திருப்பார். அவை வெறும் உபசார வார்த்தைகள் அல்ல என்பதை அத்தொகுதிப்பின் பின்னர் வந்த கௌரிபாலனின் கதைகளோடு பயணக்கும் வாசகர்களும் எளிதாக உணர்வார்கள். புனைவு என்ற

ஒற்றைச் சொல்லோடு கடக்கமுடியாதபடி மனத்தின் மீது பலங்கொண்டு தாக்கி அலறச்செய்பனவாக அமைந்தவை அவருடைய கதைகள். கதைகளை வாசித்தல் என்பதை புதிய தளத்திற்கு நகர்த்திசெல்லும் முயற்சியில் பயணிக்கின்ற எழுத்துக்கள் கௌரிபாலனுடையவை.

90களின் ஆரம்ப காலத்தில் சிறுகதையலகில் நுழைந்துகொண்ட கௌரிபாலன் 2003 இலேதான் 'ஒப்பனை நிழல்' என்ற தனது 10 கதைகள் கொண்ட முதலாவது தொகுதியை 'கீழைத் தென்றல் கலாமன்ற' வெளியீடாகக் கொண்டுவருகிறார். நீண்ட இடைவெளிகளில்தான் கௌரிபாலனின் கதைகள் தம்மை வெளிப்படுத்துகின்றன. அதே போல அக்கதைகளின் நழுவிடும் பாதைகளில் பயணித்து செரித்துக்கொள்ளவும் நீண்ட இடைவெளிகள் தேவைப்பட்டவனாகவே நான் இருந்தேன். அதன் பின்னர் விடுதலை அவாவிய மனவிருப்புகள் பேரவலமாக மாறிய இரண்டாயிரத்தின் இரண்டாம் தசாப்தத்தின் ஆரம்பங்களிலேதான் மீண்டும் கௌரிபாலனின் கதைகள் தம்மை வெளிக்காட்டுகின்றன. 'காற்றில் மிதக்கும் தழும்பின் நிழல்' (விடியல் பதிப்பகம் - கோவை) என்னும் தொகுதிக்குள் வெகுவிரைவில் அவை தம்மை தொகுத்துக் கொள்ளப்போகின்றன.

ஒப்பனை நிழலின் ஆசிரியராக அல்லாமல்

கௌரி அண்ணாவாகவே அறிமுகமானவர் அவரது கதைகள் வெளிச்சம்படாமல் தூங்கிக்கிடந்த காலங்களில் கூட அது பற்றி அக்கறையில்லாது வழக்கம் போலவே கலை இலக்கிய வெளியில் இயங்கியவர் கௌரிபாலன். அவருக்கு தெரிந்திருக்கின்றது தன்னுடைய கதைகள் தம்மை தாமே வெளிப்படுத்தும் சாத்தியங்கள் உள்ளவை என்று. போர்க்கால வாழ்வின் வரலாறு நுழையாத சூட்சும இடங்களில் நிலைகொண்டவை அவரது கதைகளின் நிலைகளான்கள். 'அப்பே றட்டவும்' 'தாயம்மாவும்' 'எச்சில் பாலும்' அதன் நித்தியமான சாட்சிகள்.

கௌரி அண்ணாவின் கதைகள் பற்றி எழுதும் படி சொன்னபோது எனக்கு ஒரு பயம் இருந்தது. எதை எழுதினாலும் வழக்கம் போலவே தெரிந்தவர்கள் செய்துகொள்ளும் முதுகு சொறிதலாகவே அது கொள்ளப்படும் என்று. ஆகவேதான் அடுத்த தலைமுறையின் வீரியமான விதைகளில் ஒன்றான கிரிஷ்நாந்திடம் கொடுத்து வாசக எதிர்வினை வேண்டினேன். அதற்கு முன்னால் கௌரிபாலன் என்ற பெயரைக் கேட்டறியாத ஒரு படைப்பாளி கௌரிபாலனின் கதைகளை எதிர்கொண்டதன் பதிவு இரண்டாவதாக உள்ளது. 70களில் பிறந்த கௌரிபாலனது கதைகள் 90களில் பிறந்த தலைமுறையின் ஒருவனுடைய எதிர்கொள்ளலை நீங்கள் வாசிப்பீர்கள். கௌரிபாலனின் கதைகள் பற்றிய சரியான மதிப்பீட்டிற்கான முயற்சிகளில் இதுவும் ஒன்று.

'என்னிழைகளால் வலியும் பூர்'

- சி. கிரீஷ்நா -

எந்தவொரு கலைக்கும் ஞாபகத்துக்கும் உள்ள தொடர்பென்பது மிக அந்தரங்கமானது. அது தான் கலையின் வேலை. ஞாபகத்தை ஞாபகத்தின் மூலம் ஞாபகப்படுத்துதல். அதன் மூலம் அந்தரங்கமான வகையில் அதை அனுபவிப்பவனிடம் ஏற்படுத்துவது கிளர்த்துவது.

ஈழத்து சிறுகதை வரலாற்றில் பெரும்பாலும் எல்லா எழுத்தாளர்களினதும் ஒரு கதையைத் தானும் படித்திருக்கிறேன். மிகப் பிரபலமானவர்களின் எல்லா தொகுப்புக்களையும் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் முழுமை கூடிய இப்படி ஒரு தொகுப்பை படித்ததில்லை. ஒரு மகத்தான கலைஞனின் கைகளுக்குத் தான்

இப்படி எழுதுவது சாத்தியம். வாழ்வின் எல்லைகளற்ற சாத்தியங்களை தொடராமல், சாதாரண வாழ்வின் சாத்தியங்களின் விரித்துச் சென்று அகமும் புறமுமாய் விரியும் கதைப் பரப்புக்களை நெய்கிறார் கௌரிபாலன்.

இந்த தொகுப்பை பற்றி எதுவும் அதிகம் பேசத் தேவையில்லை. தொகுப்பு தானே தன்னளவில் அதிகம் பேசக் கூடியது. அதன் உள்ளமைப்பே அதன் எல்லைகளை எந்தவொரு புற வார்த்தையையும் விட விரித்துச் செல்லும் வல்லமை கொண்டது. ஆனாலும் ஒரு வாசக அனுபவ அடிப்படையில் இந்த கதைகளின் போக்கை அது வாசகனை இழுக்கும் பக்கங்களை ஏனைய முக்கிய அம்சங்களை தொகுத்துச் சொல்லலாம். அதுவே இந்த பத்தியால் ஆகக் கூடிய சாத்தியம்.

முதலாவது இவர் யார் என்பதை இவரை எங்கே வைக்கலாம் என்பதை பார்க்கலாம். ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் உருவாகியிருக்கும் மிக முக்கியமான இந்த தலைமுறை கதை சொல்லிகளின் படைப்புக்கள் எள்ளலையும் மிக அத்தீ அரசியல் நிலைப்பாடுகளையும் பேசுவதாக உள்ளன. இவர்களிடம் இருந்து வெகு சுவாரசியமான படைப்புக்களை அடையாளம் கண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இவர்கள் எல்லோரிலும் இருந்து மாற்றாக உருவாகியிருக்கும் கதை சொல்லல் முறை. வாழ்வை தரிசிக்கும் தளம் என்பவை கௌரிபாலனை தனித்துவப் படுத்துகிறது.

இவர் யாருக்காக கதை சொல்கிறார்? என்னைப் பொறுத்தவரையில் யாருக்காகவும் சொல்லவில்லை. கதை தன்னைத் தானே வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் ஒரு எளிமையான இதயத்தை காலம் தேர்வு செய்திருக்கிறது.

கதை சொல்லும் நுட்பத்தில் இவர் தனது முத்திரையை உருவாக்குகிறார், அதன் மிக நுட்பமான விவரணைகள். அறுபடாத அல்லது தெறிக்காத நீண்ட காட்சி தொடர் அமைப்புக்கள், உவமைகள். படிமங்கள் மூலம் ஒரு காட்சி உலகை அங்குலம் அங்குலமாக நெய்கிறார். கதையின் மொழி உடைத்துப் பரப்பிய கவிதை வரிகள். வேறு என்ன சொல்ல? உவமைகளிற்கு ஒரு உதாரணம்

 “தனது எளிய வாழ்வை நேசிக்கிறான், தனது மனிதர்களை. தனது இயற்கையை இதனது இயலாமைகளை எல்லாவற்றையும். அதனாலேயே அவன் படைக்கிறான். அவன் மூலமாக படைப்பும் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது.”

“திசை தப்பிய சமுத்திர வெளியில் படகு அலைந்த போது, வானில் தும்பிக்கை கொண்ட முகில் கூட்டம் சில நாட்கள் பின் தொடர்ந்து வர தாம் கரை தட்டியதாக, அப்பா சொன்ன போது, தான் பிள்ளையாரப்பாவை வேண்டிக் கொண்டதை நினைத்துப் பார்த்தான்.”

டோர்னாடோ சூறாவளியையும் மனித நம்பிக்கைகள் உலகைப் பார்த்து விரியும் விதத்தையும் இவ்வளவு அழகாக பதிவு செய்த வரிகளை அடையும் தருணங்களில் கலைஞரின் மந்திர விரல்கள் சொற்களை சொற்களால் உருவாக்கிய படி நம்பிக்கையை வாழ்வினால் உருவாக்குகிறது.

ஒவ்வொரு கதையாக விமர்சிக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை மிக நேர்த்தியான படைப்புக்கள் என்று எல்லாவற்றையுமே சொல்கிறேன், உலகத்தரமான கதைகள் படிக்க விரும்பும் வாசகர்களுக்கு இந்த கதைகளை பரிந்துரைக்கிறேன்.

மனித வாழ்வின் சிதைவுகளை, மனித மனங்களின் ஒழுங்கமைப்பை, மனித கண்ணீரின் விலைமதிப்பை ஒவ்வொரு கதையும் தனக்கே உரிய ஒழுங்குருவாக்கலுடன் படைக்கிறது. தான் வாழும் பூமியை ஒரு கலைஞன் நேசிக்கிறான், தனது எளிய வாழ்வை நேசிக்கிறான், தனது மனிதர்களை. தனது இயற்கையை இதனது இயலாமைகளை எல்லாவற்றையும். அதனாலேயே அவன் படைக்கிறான். அவன் மூலமாக படைப்பும் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது.

காற்றில் மிதக்கும் தழும்பின் நிழல் தொகுப்பின் ஆரம்பத்தில் சில வரிகள் உண்டு. ‘யுத்தத்தின் எச்சங்களாக, மனச் சிதைவுகளுடனும், உடற் சிதைவுகளுடனும், உடல் உறுப்புகளுக்குள் செல்துண்டுகளுடனும், துப்பாக்கி ரவைகளுடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்போருக்கு, இந்த புத்தகத்தை சமர்ப்பிக்கிறார் என்று, அதுவே அவரின் படைப்பு அனுபவங்களின் வெளிப்பாடும்.

யுத்தம் முடிவடைந்த பின் யுத்தத்தின் மக்கள் என்னவானார்கள்? யார் அவர்களை பராமரிக்கிறார்கள், யாருக்காக போராடினோம் என்ற கேள்வி எப்படி எழுந்தது. இந்த வாழ்வும் போராட்டமும் அவர்கள் உடலிலும் உள்ளத்திலும் இன்றும் நடந்து கொண்டிருக்கும் ஒன்றுதான், அப்படியான மனிதர்களுக்கு இந்த சமூகம் பொருட்படுத்தும் படியாக எதனையும் செய்யவில்லை, மதிக்கக்கூட இல்லை, அதற்குப் பதில் பயப்பிடுகிறது. ஒதுக்கி வைக்கிறது, எளிமையான ஒரு துளிக் கண்ணீர் தான் அவர்களுக்காக நாம் சிந்தியது. கண்ணீரைவிட அடர்த்தியானது இரத்தம். அவர்களுக்கு கொடுக்க இந்த கலைஞனுக்கு இருப்பது இவை தான். ஞாபகத்துக்கும் வாழ்வுக்குமான மாயப் புதிரிலிருந்து பிறக்கும் இக்கதைகள், இந்த மனிதர்களின் வாழ்வின் மறக்க முடியாத தழும்புகள். அலைகளில் சிதறியும் காடுகளில் பதுங்கியும், வீடுகளில் ஒடுங்கியும் வாழ்ந்த ஒரு சமூகத்தின் கதைகள் தான் இவை, இவர்களுக்கு இக் கதைகள் இருளில் கண்ணீரொளிரும் மெழுகுவர்த்திகள்.

வி. கௌரிபாலன்

சீ வீ எ ப்

ஓவியம் - சசி குமார் -

இலங்கை ஆமியோ, இந்தியன் ஆமியோ, ஆத்துக்கட்டுப் பாதையில் விடியவெள்ளன ரோந்துக்கு வாரதுக்கிடையில், கட்டுவலைக்காறங்கள் வந்து காப்பாத்திப் போட வேணுமெண்டு, பெத்தா சொல்லித்தந்தது போல, காலில செருப்பில்ல, வாயில சாப்பாடில்ல, எண்டு நினச்சுக் கொண்டு

வைரவரப்பாட்ட மனமுருகிக் கேட்டுக்கொண்டன். ஆத்தில கழுத்து மட்டத்தில தாண்டு போயிருந்த உடம்போட சேட்டும், காக்கி ஜீன்கும் நனைஞ்ச ஊறி, உடம்ப குளிரில விறைக்கப் பண்ணி கொடுகவைக்குது. தப்பிக்கோணும் எண்ட வேகத்தில இருட்டில முரட்டுத்தனமா நீந்தி வந்ததில, கூலமாய் விரிஞ்சும், மிதந்தும், தாண்டும் கிடந்த கட்டுவலைக்குள்ள சிக்குவன் எண்டு தெரிஞ்சிருந்தா, கையில் பிளேட்டோ, சின்னக் கத்தியோ கொண்டு வந்திருப்பன். நிலவு முன்னிரவில கடந்திருந்தது ஞாபகத்துக்கு வருகுது. ஆத்து வெளியிண்ட பெரும்பரப்பும், வெளிர் வானமும், இருளிண்ட அடத்தியக் குறைச்சிருக்குது போலப் படுகுது. சிறு... சிறு... ஒளிர்வோட எண்ட கண்மட்டத்துக்கு நெருக்கமாக கடந்து போன ஆத்து அலைகள் கூட என்ன மூழ்கடிச்ச விடும் போல வெருட்டுது. ஒத்தக்கையில் சிக்கியிருக்கிற, கட்டுவல கட்டுறதுக்கு நட்டு வைச்சிருந்த, பாசி படிஞ்ச வழு வழுப்பான காட்டுக்கண்ணாக் கதியால்தான், இன்னும் என்னை ஆத்து தண்ணியில தாண்டு போகாமக் காப்பாத்திக் கொண்டிருக்குது. உடம்போட சேத்து கைகளும் வலைக்குள்ள சிக்கியிருக்கு, வலையின்ற இடுக்குக்குள்ளால நீட்டின

நுனி விரல்கள்தான் வழுக்கும் கண்ணாக் கதியாலப் பிடிச்சிருக்கு. தப்பி வரேக்க தலையச் சுத்தி கழுத்து மட்டத்தில, காப்பரணைப் போல தண்ணியில மிதக்கவிட்டு வந்த ஆத்து வாழைக் கொடிகள், தண்ணி ஓட்டத்தில என்ன விட்டு மெது மெதுவா ஒதுங்கிப்

போறத ஏலாமையோட பாத்துக் கொண்டிருக்கிறன். மூச்சுப் பிடிச்ச உடம்ப ஆத்துக்குள்ள அமத்திப் பாத்தன். கித்தான் சப்பாத்துக்கு மேலாலேயே வழுவழுப்பாக பாசியையோ, அமுகிப்போன எதையோ மிதிப்பதை உணர முடியுது. கழுத்த தண்ணி மட்டத்துக்கு திரும்பவும் உயத்தினன். முகத்தில வழியிற தண்ணிய துடைக்க வலைக்குள்ள சிக்கின கை பரபரக்குது. நீந்தி வந்து வலையில் சிக்கி திணறின போது, குடிச்ச ஆத்துத் தண்ணில வயிறு கணமாகிக் கிடக்குது. காத்து ஆத்துவாழையில் மோதி சிறு சிறு சலசலப்பு ஓசை எழுப்புது. கரையில் மடியிற அலைகளிண்ட “டப்” எனும் மெல்லிய சத்தம் கேக்குது. இன்னும் கொஞ்சத் தூரம் நீந்தி இருந்தாலே கெட்டியான கரையினர் நிலத்தில கால்கள வலுவா ஊன்றித் தப்பி இருக்க முடியும். இப்பிடி அரை அடி எட்டாத தண்ணியில தத்தளிக்க வேண்டி வந்திருக்காது.

பயத்திலயும், கவலையிலயும், சுருங்கிப் போன அம்மாட முகம் காஞ்சு கறுத்துப் போய்க் கிடந்துது. சோட்டிக்கு மேலால சுத்தின சாரியோட, தெருவிலயும், ஒழுங்கைக்கயும், வளவுக்கையுமா, குட்டி போட்ட நாயாட்டம் மனுசி கோவமா புறு புறுத்துக் கொண்டும், அலஞ்சு திரிஞ்சுது. என்ன வளவுக்க கூட நிக்க விடாம வீட்டுக்க இருத்திவைச்சா.....”

தப்பிறதுக்காக சென்றியில துவக்கப் போட்டுட்டு ஆத்தில இறங்கேக்க, இளம் சூடான ஆத்துத் தண்ணிதான் என்ற உடம்ப உள்வாங்கினது. ஆத்துவாழக் கொடிகள தலையச் சுத்தி கழுத்து மட்டத்தில காப்பரணா ஆத்துத் தண்ணியில மிதக்க விட்டுக் கொண்டு, கொஞ்சத் தூரம் தவண்டு வந்து, பிறகு அரமண்டியில நடந்து, கழுத்து மட்டத்தில நிமிந்து கொஞ்சத்தூரம் நடந்து, பிறகுதான் நீந்தி வந்தனான். தொடக்கத்தில எல்லாம் எனக்கு சாதகமாகத்தான் இருந்தது. இப்ப கால்களையோ, கைகளையோ விரிக்கவோ, அகட்டவோ முடியாதபடிக்கு, நைலோன் வலைகள் உடம்போட சேர்த்து கை, கால்கள இறுக்கி இருக்கு.

விலகிப் போகும் ஆத்துவாழ இதழ்களிலயும், ஆத்துத் தண்ணி அலை மடிப்புக்களினர் சிறு ஒளிப்

புள்ளிகளிலயும், அவளிண்ட முகம் உருவாகி வந்து, என்ன அணைச்சு பிறகு அழிஞ்சு போகுது. மாட்டு மொச்சை யோட கூடிய அவளினர் உடம்பு வெப்பக்காத்து நினைவில வந்து தாக்குது, கரிய சுருள் முடி காத்தில, விளம்பர நடிகைகளினரது போல கலைஞ்சு பறக்க, சிரிப்போட ஆத்து தண்ணிக்கு மேல நடந்து வந்து, அணைச்சுத் தூக்கி கரையில் இறக்காம, அந்தரத்தில தவிக்க விட்டு விட்டு மறைஞ்சு போனான். அவளினர் நினைவு குளிரில விறைச்சுக் கிடந்த உடம்ப வெப்பமாக்கி, புடுக்க சல்பெண்டருக்குள்ள விறைக்கச் செய்யுது.

வெயில் அனல் கொழுத்திக் கொண்டிருந்த இரண்டு மணி மதிய வெயிலிலதான் அந்தச் செய்தி ஊர் முழுக்க பதட்டத்தை உண்டு பண்ணியிருந்தது. பள்ளி விட்டு வெள்ளை யூனிபோமில் வந்த A/L படிக்கிற அண்ணாச்சிமாற்ற சைக்கிள்கள், மடத்தடி சூடலை மதிலில சாத்தி இருக்கெண்டும், அண்ணாச்சிமாறை வெள்ளை வேனில கடத்திப் போட்டாங்க எண்ட செய்தியும், ஊரை உறைய வைச்சுது. அண்டைக்கு, ஊர் அரவம் காட்டாம அமைதியா இருந்த மம்மலான பின்னேரப் பொழுதிலதான், சீவிஎப் என்ற பெயர முதல் முதலா தெரிஞ்சு கொண்டன். இந்திய இராணுவத்தின்துணையோட, இயக்கங்கள் படிக்கிற பொடியன்களப் பிடிச்சு பயிற்சி குடுத்து, ‘சீவிஎப்’ எண்ட படைய உருவாக்கிறதாக ஊர்ச்சனம் திணறித் திரிஞ்சுது. ஆரம்பத்தில ஒழிவு மறைவாத்தான் ஆள் பிடிச்சாங்கள். இரவில படம் பாத்துப்போட்டு வந்தவங்களையும், கூட்டமாக நிண்டாக்களையும் பிடிச்சாங்கள். பிறகு சாதாரணமாவே சந்திகளில வேன நிப்பாட்டிப்போட்டு ரோட்டில போய் வந்து கொண்டிருந்த இளந்தாரிப் பொடியங்களையும், சின்னாக்களையும், வளவுக்குள்ள நிண்டவங்களை, வீடு புகுந்தும் பிடிக்கத் தொடங்கினாங்கள். இயக்கம் ஆள் பிடிக்கிற விசயத்த கேள்விப்பட்ட அம்மாபதறத் தொடங்கிற்றா. சும்மாவே கனக்கக் கதைக்காத மனிசி, ஒரேயடியா ஊமையாப் பொயிற்றா. மனிசிட கூனுண்ட முதுகு இன்னும் கூனுண்ட மாதிரிக் கிடந்துது. பயத்திலயும், கவலையிலயும், சுருங்கிப் போன அம்மாட முகம் காஞ்சு கறுத்துப் போய்க் கிடந்துது. சோட்டிக்கு மேலால சுத்தின சாரியோட, தெருவிலயும், ஒழுங்கைக்கயும், வளவுக்கையுமா, குட்டி போட்ட நாயாட்டம் மனுசி கோவமா புறு புறுத்துக் கொண்டும், அலஞ்சு திரிஞ்சுது. என்ன வளவுக்க கூட நிக்க விடாம வீட்டுக்க இருத்திவைச்சா. அம்மா படுற அவஸ்தயப் பாத்து நான் வீட்டுக்க இருக்க முயற்சி செஞ்சன். ஏதாவது நினைவுப்

பிராக்கில, வீட்டுக்க இருந்து, வளவுக்கயோ, ஒழுங்கைக்கயோ வந்திருவன். மனிசி எங்க நிண்டு பாக்குதோ தெரியாது, நான் வீட்டுக்க இருந்து வெளியில வந்த உடனே, பதறி அடிச்ச வந்து, கூட்டுக்க கோழியச் சாய்க்கிற மாதிரி, என்ன வீட்டுக்குள்ள சாச்சு. வீட்டு வாசல்ல முழங்காலுக்கு மேல கைய நீட்டிக் கொண்டு, காவல் இருக்கத் தொடங்கிரும். அப்பிட்யான ஒரு பின்னேரப் பொழுதிலதான், அம்மா அக்காவின்ட சட்டையப் போட்டு, தலையில கெல்மட்டும் மாட்டி ஊரில இருந்து சலி மோட்டார் சைக்கிள்ல, தூரத்து உறவுக்காறர் ஒருவரின்ட சேனை வீட்டுக்கு அனுப்பிவைச்சார். பனை மட்டை வரிஞ்சு, செத்தை அடைப்பு வேலிக்குள்ள இருந்த, பதிவான கூரை கொண்ட ஓட்டு வீட்டிலதான், அவர் தங்க வைச்சார். வெளிவாசலோட ஒற்றைத் தென்ன மரமும். மாட்டுக் கொட்டிலும் வீட்டுக்கு முன்னே இருந்தது. சேனப் பக்கம் ஆள் பிடிக்க வந்தா, ஒளிக்கிறதுக்கு காடு பக்கமா இருந்தது. மாறி மாறி நிக்கிறதுக்கு கன இடம் இருந்தது.

அந்த வீட்டில என்ன ஒரு பொருட்டாவே எடுக்காம, தானுண்டு தன்ற வேலையுண்டு, எண்டு வளைய வந்து கொண்டிருந்தாள் அவள். மாட்டுச்சாண வாடயும், மூத்திரவாடயும், மாட்டு மொச்சைவாடயும் அடிக்கும் அந்த மாட்டுக் கொட்டிலுக்க, நிலம் இருட்டத் தொடங்கின செக்கல் பொழுதிலதான் அவள முதல் தரம் தொடக்கிட்டினது.

அந்திக் கருக்கலில் பால் கறந்து கொண்டிருந்தவள புதினம் பாத்துக் கொண்டிருந்த போதுதான், அவள் தன் கண்யாடையால தன்ற தொடையக் காட்டினாள். முதலில தடுமாறி திணறிப் பயந்து போனன். தான் இரு கையிலயும் வேலையாக இருக்கிறதக் காட்டி, தன்ற துடையில கடிக்கிற நுளம்ப அடிக்கச் சொல்வது புரிஞ்சது. நெருங்கிப் போய் நுளம்பத் தட்டி வருடி இழுத்த போது, அவள்ட மிருதுவான அடத்தி இல்லாத குளிர்ச்சியான மயிர்த்துடையில, இரத்தத்தோட நசிஞ்சு, சிதஞ்சு, உருண்டு வந்தது நுளம்பின்ட கறுத்த மிச்சம். துடையில வருடினது என்ற உடம்ப சிலிரக்கப்பண்ணி, புடுக்க விறைக்க வைச்சது. சாரண தூக்கி டென்ட் அடிச்ச நிண்டுது புடுக்கு. எவ்வளவு மடிச்சப் பிடிச்சம், அடங்காம திமிறிக் கொண்டு நிக்ந்து புடுக்கு. மாட்டு மொச்சை மணத்தோட நரம்புகள பிசஞ்சு, சில்லிடும் குளிர்ச்சி மாதிரி, அவன்ற நினைவு எனக்குள்ள பதிஞ்சு போச்சு. முன் ஏற்பாடா சஸ்பெண்டர் போட்டிருந்தும், நுளம்படிக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் கிட்டாமலே, பால்

கறக்கும் பின்னேரக் கருக்கல்கள் கடந்து போய்க் கொண்டே இருந்திச்சு.

ஆனா, அந்தத் தொடுகை வேறு விதமாக் கிட்டியது. அவள்ட சித்தியிட குழந்தையோட மதிய வேளையில, வளவுக்குள்ள உலாவிக்கொண்டிருந்தவள், திடீர் எண்டு என்ன நோக்கி ஓடி வந்தாள். நெருக்கமாக என்ன உரசி நிண்டவள் குழந்தைய கையில தந்து போட்டு, திரும்பி வெளிக் கடப்ப பாத்து ஓடினாள். வெள்ளக் கண்டுக் குட்டி வேலி இடுக்குக்குள்ளால வெளியேறி, வீதியில போய்க் கொண்டிருந்தது. பின்னால துரத்தி ஓடி, கயித்தப் பிடிச்ச இழுத்து வந்தாள். அந்த நெருக்கம் கூட கிட்டாது, அப்புச்சி, நான் TELO இயக்க உறுப்பினர், என்ற அட்டைய, எங்கட ஏரியா TELO பொறுப் பாளரிட்ட இருந்து வாங்கி வந்திருந்தார். திரும்பவும் படிக்க எண்டு ஊருக்குக் கூட்டிப் போனார்.

ஆத்தில பெருக்கு கூடியிருக்குது. கழுத்து மட்டத்தில இருந்த தண்ணி மட்டம் வாய்க்கு இடம் மாறித் தளம்பியது. கண்களுக்கு நெருக்கமாக அலை மடிப்புக்கள் கடந்து போனது. காத்திண்ட வேகம் குறைய திரும்பவும் தண்ணி மட்டம், கழுத்துக்கு கீழே இறங்கிற்று. பாலம் ஆத்தினர் குறுகலான இடத்தில இரண்டு மைல் தூரத்திற்குள்ளதான் இருக்க வேணும். அந்தப் பாலத்திற்கு அருகில இலங்கை ராணுவ முகாம் இருக்குது. ஆனா இந்திய ராணுவ முகாம் எந்தத் திசையில இருக்கெண்டு தெரியயில்ல. தூரத்தில மங்கலாக வெளிச்சம் தெரியிற 40 வோல்ட் குண்டு வல்ப் மின்னும் இடந்தான், இலங்க ராணுவத்தின் கடைசி சென்றிப் பொயின்டாக இருக்க வேணும். அந்தச் சென்றியில இருக்கிறவன் சினைப்பரால அடிச்சாலே தலை சிதறி ஆற்றில இரத்தம் கொப்பிழிக்கும். சிலவேள இந்திய ராணுவ முகாம் இருக்கும் விளிம்பில கூட அகப்பட்டுக்கிடக்கக் கூடும். சிகப்பு ரேசர் கதிர் புள்ளி, என் தலைய ஏதாவது ஒரு பக்கத்தில இருந்து சிதைத்து விடத் துடிப்பது போல எனக்குள்ள பதட்டம் இருந்து கொண்டே இருக்கு.

ஆள் பிட்யும், அவள் நினைவுகளும் மறந்து போன மாலைப் பொழுதிலதான், டியூசன் கிளாஸ் முடிஞ்சு சைக்கிளில வந்து கொண்டிருக்கேக்க, ரயில்வே ஸ்ரேசன் பங்களா முடக்கில, எங்களுக்குப் பின்னால வந்த வெள்ளவேன், எங்கள வழிமறிச்சு ரோட்டுக்கு குறுக்காக நிண்டது. நீளப்பாட்டுக் கதவை அகலத் திறந்த சிலர் துவக்குகளோட இறங்கினாங்க. சைக்கிள்கள வாங்கி பங்களா மதில் சுவரில சாத்தினாங்க.

நான் TELO இயக்க உறுப்பினர் அட்டையக் காட்டினன். வாங்கிப் பாத்துப் போட்டு கிழிச்சு கீழ் போட்டாங்க. கையப் பின்னால முறுக்கித் திருகி வேனுக்குள்ள என்னத்தான் முதலில திணிச்சாங்கள்.

‘ரெயினிங் கேம்புக்கு வா.... TELO எண்டா என்ன எண்டு காட்டுறன்...’

இரண்டாவது பெச்சிலதான் பிடிச்சு ‘சீவீஎப்’ ரெயினிங்குக்கு கொண்டுவந்தாங்க. ஆத்தோரம் இருந்த முன்னால் பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் தென்னந் தோப்புத்தான் பயிற்சி முகாமா இருந்தது. பயிற்சி என்பதை விட, எப்போதும் எவரையாவது நிலத்தில விழுத்தி, பூட்ஸ் காலால மிதிக்கிறதுதான் பயிற்சியாக இருந்தது. தப்பி ஓடாமல் இருக்க எல்லாருக்கும் மொட்டை அடிச்சிருந்தாங்க. ஆனா, துவக்க நெஞ்சோட அணைச்சு, குறிபாத்து சுடுறதுக்கு சொல்லித் தாரதில மட்டும் குறியாக இருந்தாங்க.

‘என்ன கொரில்லா தாக்குதலா நடத்தப் போறீங்க..., நேரடி ஆட்டந்தான்..., டீ ஓர் டைய..., துவக்க கீழ் போடாம சுட்டுக் கொண்டிருந்தாப் போதும்..., அதுக்கு இந்த பயிற்சி போதும்....’

இப்பிடித்தான் பச்சத் தென்னம் மட்டையால அடிச்சுப் பயிற்சி தந்தாங்க. அடி தாங்காம முதல் தரம் தரவழியாத்தான் தப்பிக்க முயற்சி செஞ்சன். வடக்கு கிழக்கு முதலமைச்சர் ‘சீவீஎப்’ பயிற்சிய மேற்பார்வசெய்ய, முகாமுக்கு வாரதா அறிவிச்சிருந்த அந்த இரவத்தான், நானும் தப்பிக்கிறதுக்கெண்டு தீர்மானிச்சன். அமாவாச இருட்டில தென்னை மரங்கள் அடத்தியா இல்லாத முற்றத்தில மேட போட்டு, போக்கல் லைட் வெளிச்சத்திலதான், முதலமைச்சருக்கு ராணுவ மரியாதை செய்தம். பிறகு, பொறுப்பாளர்கள் மாறி மாறி உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தாங்க. நான் தப்பிக்கிறதுக்கான நேரத்த பாத்துக் காத்திருந்தன். அண்டைக்கு காலயிலேயே துவக்கு எல்லாத்தையும் வாங்கி வைச்சிட்டாங்க. மதியம் வேலை செய்யிற சாட்டில தென்ன மரத்தோட அண்டின வயல் வரப்போட, வேலிக்கு கீழ் இருந்த வக்கடைய அகலப்படுத்தி தப்பிக்க கண்டாயம் உண்டாக்கி வைச்சிருந்தன்.

‘அடுத்து..., இன்றைய பிரதம அதிதி உங்கள் முன் உரையாற்றுவார்...’

அறிவிப்பாளர் ரெண்டு மூண்டு தரம் ஸ்பீக்கரில அறிவிச்சார், ஆரும் கைதட்டுற மாதிரி இல்ல. ஸ்பீக்கர்தான் கூ... எண்டு இரஞ்சிது. என்ற மனம் பதட்டத்தில் அடிக்கத் தொடங்கிற்று. பின்னால நழுவுறதுக்கு போதுமான இருளில நான் இருக்கிற தையும், வழிப்பாட்டின்ற இருளையும் கவனிச்சுக் கொண்டே இருந்தன்.

‘தமிழ் ஈழம் என்னும், அந்த மகத்தான கனவுடன், அந்த கனவு தந்த சுகத்துடன் மீளாத்துயிலில் ஆழ்ந்து போன தோழர்களின் கனவை நனவாக்கப் போகும் உங்கள் முன் உரையாற்றுவதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்....’

ஸ்பீக்கரிண்ட அம்புலி வயரில இருந்து கூ..., கூ..., என்ற இரைச்சல் அவரது குரலை சிதைச்சு இடைமறிச்சது. நீண்டு கொண்டிருந்த அவர்ற பேச்சிற்ற சாரம் எதுவும் மனதில பதியாத அளவுக்கு, தப்பிக்கிற முனைப்பு வலுவாக மாறிக் கொண்டிருந்திச்சு.

‘உங்களில பலர் துப்பாக்கிகளுடன் தப்பிப் போய் இலங்கை ராணுவத்துடன் இணைஞ்சு செயற்படும் புலித் துரோகிகளுடன் இணையிறதையும், தப்பிக்க முனையிறதும், பயிற்சிக்கு ஒத்துழைக் காததையும், தோழர்கள் எமக்கு அறிவிச்சுக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். அதனாலதான், நான் இன்று உங்கள் முன் வந்துள்ளேன். நீங்கள்தான் உங்கள் மாமாமார், சித்தப்பாமார், அண்ணன்மார்கள் சிந்திய ரத்தத்தை, அவர்களது கனவை நனவாக்கப் போகிற வர்கள். இந்தப் படைதான் நாளைய தமிழ் ஈழத்தை உருவாக்கப் போகின்றது என்பதை மனதில் கொண்டு மகத்தான தியாகங்களைச் செய்யத் தயாராகுங்கள்.....’

தப்பித்தல் என்ற சொல்லும், ஸ்பீக்கரில முதலமைச்சரின் குரல் மெளனமானதாலும்... என்னையும் அறியாம என்ற கவனமும், பார்வையும் மேடப் பக்கம் திரும்பிற்று. முதலமைச்சரின் கை விரல் எங்கள் கூட்டத்தச் சுட்டி நிண்டது. உடம்பு நடுங்கி உதறத் தொடங்கிற்று.

‘நீங்கள் ஏன் தப்பிக்க முனையிறீங்க..., பயிற்சிகள் கடுமையாக இருக்கிறதா..., அடிக்கிறார்களா..., சொல்லுங்கள்... முதலமைச்சராக உங்கள் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பது என் கடமை...’

ஒருவரும் பதில் சொல்லாததால் முதலமைச்சர் எதுவும் பேசாம மௌனமாக நிக்கிறார், பயிற்சியாளர் ஒருவர் மேடையில் இருந்து எழும்பி வந்தார். முதலமைச்சர் அவர கையமத்தினார்.

“சொல்லுங்கள்.....”

தொள தொள சட்டை போட்டிருந்த ஒரு கூனல் மொட்டைத் தலை, மற்ற மொட்டைத் தலைகளுக்குள் இருந்து எழும்பி நிண்டது. ஆங்கிலப் படங்களிலவார வேற்றுக்கிரக வாசி போல, பெரிய ஒற்றக் காது இருளில் தெரிய எழும்பி நிண்டான் ரமணன்.

“படிக்க வேணும் ஐயா...”

வேகமா மற்ற மொட்டைத் தலைகளேட தலையா கலந்து போனான் ரமணன்.

“ஏன் படிக்கவேணும்....”

“கேனத்தனமான கேள்வி”

மொட்டைத் தலைகளுக்குள்ள மொட்டையாக மறஞ்சு கொண்டு ஆரோ குரல் கொடுத்தான்.

நீண்ட அமைதிக்குப் பிறகு, அடிக்குப் பயந்த ஒல்லியான ஒரு மொட்டைத் தலைய மற்ற மொட்டைத் தலைகள் எழும்பிவிட்டன.

“ஐயோ...

வேலைக்கு

போகவேணும்...,

உழைக்க

வேணும்....,

குடும்பத்த

காப்பாத்த

வேணும்...”

இரண்டு தங்கச்சிமார கரை ஏத்த வேணும், படிச்சாத்தானே ஐயா இதல்லாம் நடக்கும்....”

பதில் சொன்ன பிறகும் அவன் நிண்டு கொண்டிருந்தான். மற்ற மொட்டைத்தலைகள் அவனை இழுத்துக் கீழ் விழுத்தின.

“அதத்தாண்டா மக்கள் நாங்களும் செய்யப் போறம்..., இந்திய அரசாங்கச் சம்பளத்தோட வேலை..., மலரப் போகும் தமிழ் ஈழத்தில நீங்கள் தானேடா பெரிய... பெரிய பதவியில இருக்கப் போறாக்கள். உற்சாகமாக இருங்க..., உங்களுக்கு சம்பளம் உண்டு..., நல்ல எதிர்காலம் உண்டு.....”

முதலமைச்சர் இன்னும் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருக்க, வக்கடைக் கண்டாயம் என் முழு மனசிலயும் நிறைஞ்சு இருந்துச்சு.

ஸ்பீக்கறில ஏதோ ஒரு அறிவிப்பும் பின் மௌனமும், பின் பின்னணி இசை இல்லாம “தோல்வி நிலையென நினைத்தால்...” யாரோ வசனமாக பாடிக் கொண்டிருந்த போது, ஸ்பீக்கர் சத்தத்தில் இருந்து தூரமாக விலகி வயல் வெட்டைகளிலயும், ஒற்றையடிப் பாதையிலுமாக, இரவிருட்டில, இலக்கில்லாம நடந்து கொண்டிருந்தன். ஒற்றையடிப் பாத தார் வீதியில கொண்டு வந்து விட்ட போது, ஸ்பீக்கர் சத்தம் எங்கோ தூரத்தில் கிணற்றுக்குள்ள கேக்கிறது போல கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

தார் வீதிக்கு வந்து, எந்தப் பக்கம் பாலத்துக்குப் போகும் எண்டு தெரியாம, என் புத்தி அனுமானிச்ச திசையில நடக்கத் தொடங்கினன்.

தூரத்தில் ஒரு ஒத்த குறுகின ஒளிப் பொட்டு ஒண்டு, மங்குறதும், பிறகு கனன்று செஞ்சிவப்பாவதுமா, சிறு அதிர்வுகளில நெருப்புப் பொறிகள் சிதறுவதுமா, மேலும் சீழும் ஒரு சின்ன இடைவெளியில அசையிறதுமாக, இருளில எனக்கு எதிரில தார் றோட்டில மிதந்து வாரதக் கண்டன். நிச்சயமா அது மின்மினிப் பூச்சியாக இல்ல. தார் றோட்டில இருந்து

இறங்கி, ரோட்டோர மரநடுகைத் திட்டத்தில நட்ட மரத்தின்ற பாதுகாப்பு அடைப்புக்குப் பின்னால பதுங்கிக் கொண்டன். ஒளிப் பொட்டு கிட்ட வர வர ஒரு விதமான கலகலக்கிற இரச்சலயும், அதிர்வையும் கேட்டன். சிகரட் பிடிக்கிற மணமும் கிட்ட வந்தது.

“காற்றில ஸ்பீக்கர் சத்தம் நெருக்கமாகிவரும் போதுதான் மெல்ல சந்தேகம் தட்டத் தொடங்கியது. சிகரட்டையும், சாரக்கட்டையும் நம்பி சைக்கிளில் ஏறினது பிழையோ என நினைச்ச போது, சைக்கிள் ரெயினிங் கேம்பின்ற மெயின் கேட் இருக்கிற ஒழுங்கையில் திரும்பிச்சு. முகாம் வாசல் சென்றி, போக்கல் வெளிச்சத்தில தெரிஞ்சது. திடுக்கிட்டு அவர் முகத்த திரும்பி பாத்தா,”

“அண்ணே.....”

சைக்கிளின்ற இரச்சல் நிற்க, இருள் முச்சுவிட ஏலாதளவுக்கு இருந்தது. ஒளிப் பொட்டு இருளில் ஆடாம நிண்டு மங்கத் தொடங்கிற்று.

“ஆர்ரா..... நீ.....”

இருளப் பாத்து அதட்டினது அந்தக் குரல்...

“அண்ணே.... என்ன பிடிச்சக் கொண்டு வந்து ரெயினிங் குடுக்கிறாங்கண்ணே....., அம்மாவப் பாக்க வேணும் போல இருக்கு....., அதான் தப்பி வந்திற்றன்....., அண்ணே..., பாலத்துக்கு போற வழியக் காட்டுங்கண்ணே...”

குரல் இயலாமையாலயும், பயத்தாலயும், நடுங்கிறதும், காஞ்சு வறண்ட உதடு பேச முடியாமலும் திக்குது.

“லாசாடா நீ..... பாலத்தால தப்பிப் போறதெண்டு நினைச்சு, ஆமிட்ட வெடியா வாங்கப் போறாய்... ஏறு சைக்கில நான் துறையடிக்குத்தான் போறன்....., கொண்டே விடியவெள்ளன படகில ஏத்தி விடுறன் வா.....”

அந்தக் குரல் வெருட்டுற மாதிரி இருந்ததால முதல் ஓடி விடலாம் எண்டுதான் நினைச்சன்.

திக்கெண்ட இருட்டு பயப்பிடுத்தினதாலயும், ஆமி சுடும் எண்ட பயத்திலயும், சைக்கிள் ஏறிற்றன். ரெயினிங் கேம்பில இருந்து கொஞ்சத் தூரத்திலதான் துறையடி அம்பலம் இருந்தது. அதக் குறிவைக்காம பாலத்த இலக்குவைச்சது முட்டாள் தனமாத்தான் பட்டுது.

சைக்கிள் தார் ரோட்டில ஓடி, இரண்டு மூண்டு மதகில ஏறி இறங்கி, கிறவல் வீதியில திரும்பி, இரண்டு மூண்டு முடக்குத் திரும்பிய போது ஒலி ஸ்பீக்கர் சத்தம் துலக்கமாகக் கேட்டது.

“அடே சின்னா கறுத்த கிடா எங்கடா....”

“மணியண்ண..., மேயத்தானே கட்டிப் போட்டு வந்தனான்....”

“வயல் வெளி எல்லாம் நல்லாப் பாத்திற்றன்....., சின்ன ஆடக்காணமடா...”

“மணியண்ண....., நீங்க கல்ராப்பிளா பாத்திருப்பீங்க வடிவாப் பாத்தீங்களா....”

“அடே வயல் வெளியெல்லாம் நல்லாப் பாத்திற்றண்டா....”

“மணியண்ண..., வயல் வெளியில எங்க பாத்தனீங்க....”

“கோவத்த கிளறாத..., உண்ணாணக் கேக்கிறன்... ஆட்ட என்னடா செய்தனி....”

“மணியண்ண..., வயல் வெளியெல்லாம காஞ்சுகிடக்கு..., ஆடு மேயிறதுக்கு என்ன கிடக்கு.... அதான்... ஆட்ட வயல் வெளியில பச்சையா இருந்த ஆலமரத்தில ஏத்திக் கட்டிப் போட்டு வந்தனான். இப்ப வயிறு நிறைய திண்டு போட்டு.... புழுக்கையும் போட்டிருக்கும் மணியண்ண...”

“அட நாசமாப் போனவனே எந்த ஆல மரமடா....”

“வயல் வெளியில இருக்கிற ஆலமரம்....”

“கொள்ளையில போறவனே நாலஞ்சு மரமிருக்கு அதுல எதுடா....”

“வைரவர் சூலம் இருக்கிற ஆல மரம் மணியண்ண....”

“வைரவரப்பா என்ற ஆட்ட காப்பாத்து...., ஓடுடா.., ஓடுடா.., ஆலமரத்தடிக்கு

ஓடுடா”

“மணியண்ணை..., அங்க பாருங்க ஆடு தூக்குப் போட்டுட்டுது...”

“நாசங்கட்டுவானே ஏழாயிரம் போயிட்டுதேடா.....”

“மணியண்ணை காசு காசெண்டு பறந்து, வெள்ள மறிய வித்தீங்க... அந்த சோகத்தில..., கிடா தூக்குப் போட்டுட்டுது...”

ஸ்பீக்கரில ரவியும், நாதனும் மாதனமுத்தா கதையையும், மணியண்ணை ரைட் நாடகத்தையும், மிக்ஸ் பண்ணி அசத்திக்கட்டிக் கொண்டிருந்தாங்கள். காற்றில ஸ்பீக்கர் சத்தம் நெருக்கமாகிவரும் போதுதான் மெல்ல சந்தேகம் தட்டத் தொடங்கியது. சிகரட்டையும், சாரக்கட்டையும் நம்பி சைக்கிளில் ஏறினது பிழையோ என நினச்சு போது, சைக்கிள் ரெயினிங் கேம்பிற்ற மெயின் கேட் இருக்கிற ஒழுங்கையில் திரும்பிச்சு. முகாம் வாசல் சென்றி, போக்கஸ் வெளிச்சத்தில் தெரிஞ்சுது. திடுக்கிட்டு அவர் முகத்த திரும்பி பார்த்தா, அந்த உருவத்த எங்கயோ பாத்தது போல இருந்திச்சு. சிலிப்பர் கட்டை பெஞ்சில் மொட்டை தலைகளுக்கு முன்னே குந்தி இருக்கிற, அந்த உருவம் நினைவில் பதிந்தது. R.P.G மாஸ்டர், வலது காது, நெருப்பில கருகின பிளாஸ்டிக் துண்டிற்ற மிச்சம் போல, சுருண்டு கிடக்க, காதடி தலமுடி மட்டும் வெள்ளை இல்லாத பழுப்பு நிறத்தில நரைச்சுக் கிடக்கிற, R.P.G ரெயினிங் மாஸ்டர். திணறியதில சைக்கிள் கெண்டில் உலாஞ்சினாலும், சைக்கிள் வலுவாக முகாம் நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்திச்சு. ரெண்டு முரட்டுக் கைகளும் வலுவாக கெண்டில் பிடிச்சிருக்க, பாரில பிடிச்சிராவிக்குள்ள அகப்பட்ட முருங்கச் செத்தல் மாதிரி நான் இருக்க, சைக்கிள் கேம்பி முன் சென்றிய நெருங்கீற்று.

போக்கஸ் வெளிச்சத்தில R.P.G மாஸ்டரினட் சைக்கிள் பாரில இருந்த என் மொட்டையக் கண்ட சென்றியில இருந்தவன் எழும்பி ஓடி வந்தான். வந்த வேகத்தில சைக்கிள் பாரில இருந்து என்ன இழுத்து கீழ விழுத்தி வயிற்றிலயும், நெஞ்சிலயும் பூட்ஸ் காலால மிதிச்சான். உடல் முழுக்க கடுப்பும், நோவும் தொடங்கி இருந்திச்சு. இரவு முழுக்க போக்கஸ் லைட் கண்ணைக் குத்துற மாதிரி, எதிர இருந்த தென்னையில கட்டிப் போட்டாங்கள். தலயில கொட்டின பனி குதிவர குளிர்க் கடத்தி விறைக்கப் பண்ணிச்சு, விட்டில் பூச்சிகளும், காட்டுப் பூச்சிகளும், போக்கஸ் வெளிச்சத்திற்காக என்ற உடம்பு முழுக்க ஊர்ந்தது. காய்ச்சல் மெல்ல அடிக்கத்

தொடங்கி கடுமையாக காயத் தொடங்கியது. கட்டின கயித்தில தொங்கிய படியே தூங்கிப் போனன்.

காலையில் சேவிங் ரேசுறோட் வந்த ரெயினிங் மாஸ்டர், கண் இமைமயிரயும் வழிச்சார், உடம்பில அங்கயும், இங்கயுமா ரோமங்கள திட்டுத் திட்டா வழிச்சு அலங்கோலப் படுத்தினார்.

“தப்பிக்க நினச்சா..., இனி..., இது தாண்டா மற்றாக்களுக்கும்.....”

பொறுப்பாளர் எச்சரிச்சு, கட்டுக்கள அவிட்டு விட்டார். ரெண்டு மொட்டைகள் தாங்கிப் பிடிச்ச முகாமுக்குள்ள கொண்டு போனாங்கள். ஒரு கிழமைக்கும் மேல இம முடி அடத்தியா வளர்ந்து கண்ண மூடுற மாதிரியும், உடம்பு முழுக்க முடி திட்டுத் திட்டா கரடியப் போல வளர்ந்து போலயும், கனவும், காய்ச்சலும், பிதற்றலுமாகக்கிடந்து மீண்டு வந்தன். காய்ச்சலாகக்கிடக்கேக்க, இலங்க ராணுவமுகாம் ஒண்டு தாக்கப்பட்டதாகவும், கொஞ்சப் பேர் செத்துப் பேர்னதாகவும் கதைகள் உலாவின. கேம்பில பயிற்சி எடுத்தவங்களில சிலர் காணாமப் போயிருந்தது உறுத்தலாத்தான் இருந்திச்சு. எங்கட ரெயினிங் முகாம் தாக்கப்படலாம் என்ற பயம் இருந்தாலும், எதுவுமே நடக்காத மாதிரி பயிற்சிகள் நடந்து கொண்டதான் இருந்திச்சு.

முன் இரவில, ஆத்தோர டம்மி பொயினற் ஒண்டில தனியா சென்றிக்கு இருந்த போதுதான், ஆத்து வாழைகளில, நிலவின்ற ஒளியில, அவன்ற முகம் வந்து வந்து போனது. கூடவே தப்பிக்கும் எண்ணமும் வந்தது. உடம்பில கட்டுவலைகள் இறுக்கி இருந்த இடமெல்லாம், அரிப்பும், எரிவும், எழும்பத் தொடங்கி இருந்திச்சு. விரல்கள் விறைக்கத் தொடங்கினதால, கண்ணா கதியால தொடந்து பிடிக்க முடியாம வழக்கிக் கொண்டே இருந்திச்சு. அலைகள் தன் பாட்டில கரைக்குப் போய் ‘டப்’ என மடிஞ்சு கொண்டிருந்திச்சு. எண்டைக்கும் இல்லாத மாதிரி, இண்டைக்கு அவன்ற நினைவு கடுமையாக வந்து கொண்டே இருக்கு.

உடல் முழுக்க அரிப்பும், எரிவும், அவள்ற நினைவுமா ஆத்தில அல்லாடிக் கொண்டிருக்கன். ஆத்தின்ற சின்னச் சின்ன சலசலப்பையும் மீறி, உறுமல் போல சத்தம் பாலம் இருக்கிற பக்கம் இருந்து கேக்குது. எஞ்சின் போட் சத்தம். என்ர தலைய ஆரோ கண்டுட்டாங்கள் போல கிடக்கு. சாவா வாழ்வா எண்டு தெரியாத பதட்டத்தில கை வழக்கி ரெண்டு மூண்டு தரம் ஆத்துத் தண்ணிய குடிச்சன். உடம்பு சூடாகுது. திடீர் எண்டு ரெயினிங் கேம்புக்க நெருப்பு பத்தின மாதிரி வெளிச்சம். தென்ன மரமும் டம்மிப் பொயிண்டும் ஒரு கணம் தெரிஞ்சு மறைஞ்சது. குண்டு வெடிக்கிற சத்தம் கேக்குது. எங்கட ரெயினிங் முகாம் பக்கம் துவக்கு வெடிச்சத்தமும், பளிச்சு பளிச்சு என்ற வெளிச்சமும், கத்திற சத்தமும், கேக்குது. தொடந்து துவக்கு வெடிச்சத்தத்திலயும், R.P.G. வெடிக்கிற சத்தத்திலயும், அமுங்கிப் போன கத்திற சத்தத்திலயும், எங்கட ரெயினிங் முகாம் அமளி துமளிப் படுறது தெரியுது.

ஆத்துத் தண்ணிய கிழிச்சுக் கொண்டு பாலத்தடிப் பக்கம் இருந்து, எஞ்சின் படகுகள் வேகமா உறுமி வாரது தெரியுது. வேகமாக வந்த படகில இருந்தவங்கள் எங்கட ரெயினிங் முகாமை பாத்து துப்பாக்கியால சுட்டுக் கொண்டே, R.P.G ம் அடிக்கிறாங்கள். இருட்டக் கிழிக்கும் பளிர், பளிர் என்ற வெளிச்சங்களாலயும், வெடிச் சத்தத்தாலயும். குண்டு வெடிக்கிற சத்தத்திலயும், இந்த இடம் முழுக்க கலவரப்படுகுது. மரங்களில இருந்த பறவைகள் கலவரப்பட்டு கத்திப் பறக்குது. எங்கட ரெயினிங் முகாம், தரைவழியாகவும், ஆத்து வழியாகவும், தாக்கப்படுவதை பதட்டத்தோட பாக்கிறன். எங்கட கேம்பில இருந்தும் எதிர்த்து தாக்குறது தெரியுது. எங்கட கேம்பில இருந்து அடிச்ச R.P.G குண்டுகள் வந்து ஆத்தில நிண்ட படகுக்கு பக்கத்தில விழுந்து தண்ணி சிதறுது.

வேகமாக வந்த அலைகளின்ற அலைக்களிப்பில, நான் பிடிச்சிருந்த இத்துப் போன கண்ணா கதியால் 'டப்' என்ட சத்தத்தோட முறிஞ்சு போச்சு. நான் ஆத்தில தாழத் தொடங்கினன் அதிகமாக தண்ணி குடிச்சிறறன். வாயில இருந்து குமிழிகள் வெளியேறிக் கொண்டிருக்கு. கடும் சண்டய தாண்டு கொண்டே கேக்கிறன். தெளிவான நீல வானம் தெரியுது. அதில, பெத்தா சின்ன கோடாச் சுருட்டு வாங்க காச மறச்சுத்தாரா. காது சுருண்ட ரெயினிங்மாஸ்டர் சிகரெட் பிடிச்சபடி சிரிக்கிரார், பொறுப்பாளர் பச்சத் தென்னம் மட்டையோட ஓடி வாரார், ரவியும், நாதனும் பபூன் வேசத்தில நிக்கிறாங்கள், ரமணன் தொள தொள சேட்டோட துவக்க மேல பிடிச்சு கண்ட பாட்டுக்கு, கை உதற உதறச் சுடுறான். மொட்டத்தலைகளில, தென்னோல நிழல் விழ, நிறய பெடியள் இங்கயும் அங்கயும் அலையிராங்கள். அக்காச்சி கச்சான் சுருள வைச்சு சப்பிக் கொண்டு எனக்கும் நீட்டுறா. அப்பு சிரிச்சபடி, என்ர TELO இயக்க உறுப்பினர் அட்டய தன்ற நெஞ்சுக்கு நேர பிடிச்சுக் கொண்டு எனக்குக் காட்டுறார். அவளின்ற கறுத்த சுருண்ட முடியும், கறுத்த முகத்தில சிரிக்கிற பல்லும், சிவத்த உடுகளும், குறுக்க கட்டி இருக்கும் போது தெரியும் வாளிப்பான மெழுகு போல இருக்கிற முதுகும், சின்னச் சின்ன பூன முடிகளோட, அவள்ற துடையும், நினைவில நிக்ருது. சிரிக்கிற அவளின்ட வாளிப்பான முகம் சுருங்கி தொஞ்சு கிழிடு தட்ட அதில அம்மாவின்ற கவல தோஞ்ச முகம் தெரியுது. அம்மாவின்ட முகத்தக் கண்டோனே மூச்சு அதிகமாத்தினறுது. அம்மா தீத்தின மாவுருண்ட நெஞ்சுக்க பொறுக்குது. வானத்தில எல்லாற்ற முகமும் உருக்குலஞ்சு சிதஞ்சு சிதஞ்சு அழியுது.

C.V.F - Civil Volunteers Force பின்னர் T.N.A - Tamil National Army என அழைக்கப்பட்டது. இந்திய ராணுவத்தின் உதவியுடன், அவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்ட இயக்கங்களினால், பலவந்தமாக பாடசாலை மாணவர்கள் பிடிக்கப்பட்டு, பல பயிற்சி முகாம்களில் ஆயுதப் பயிற்சி வழங்கப்பட்டது. யாருடன் சண்டை பிடிக்கின்றோம் என்று தெரியாது, இலங்கை ராணுவத்துடன் இணைந்திருந்த விடுதலைப் புலிகளுடன் சண்டை இட்டு மடிந்தார்கள். பலர் ஆயுதங்களுடன் புலிகளிடம் சரணடைந்தனர். (புலிகளாலும், அதற்குள் வடிகட்டப் பட்டு சிலர் கொல்லப்பட்டார்கள்) வயல் வெளிகளிலும், ஆற்றோர தொம்பல் நிலங்களிலும், காட்டு விளிம்போரங்களிலும், உவர் கரச்சி வெட்டைகளிலும் இவர்களது உடல்கள் புதையுண்டு கிடக்கின்றன. தப்பிய ஓர் இருவர் தம்மை வெளிப்படுத்திக்கொள்ள விருப்பம் இல்லாது, தங்கள் சொந்த ஊர்களுக்கு திரும்பாது - தாம் பயிற்சி பெற்ற முகாம்களை அண்டிய (வேறு மாவட்டங்களில்) பிரதேசங்களில் நடைப் பிணமாக வாழ்கிறார்கள்.

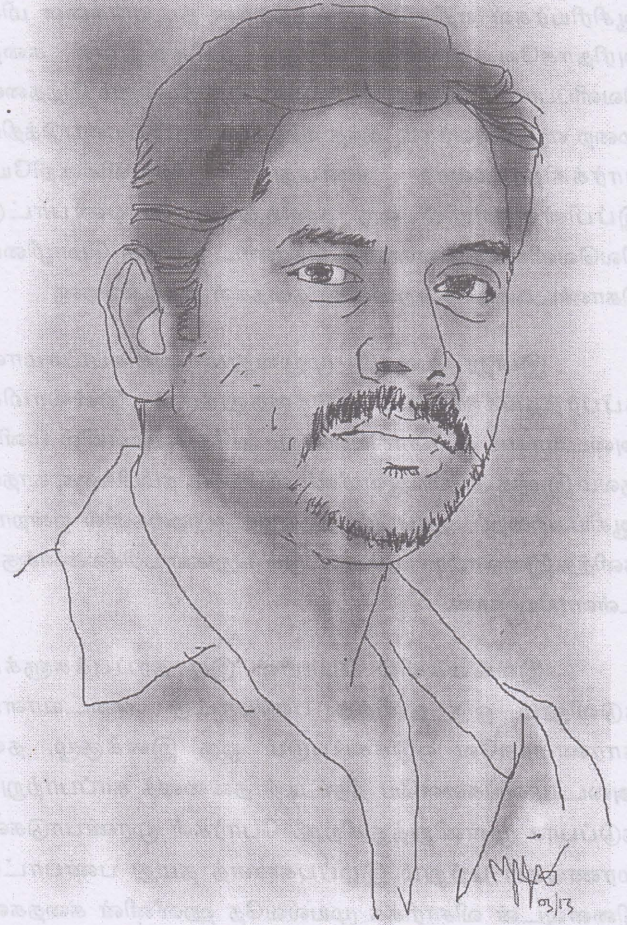

அரசியல் காதலனும் முகமறைப்பினாலான

ஹஸ்ஸின் கதைகள்

ஷங்கரராமசுப்ரமணியன்

க டவுளைக் கொண்டு, அந்தக் கொலையை அவனின் சடலத்தின் மேல் நின்று மறைக்கும் கூச்சல்களால் ஆன பிரார்த்தனைகளைத்தான் நான் தற்போது கேட்டு வருகிறேன். பிரார்த்தனையின் ஓலம் வாகனங்களின் இரைச்சலுக்குள்ளும் கேட்கிறது. பணிபுரியும் அலுவலகங்களிலும் கேட்கிறது. பயணங்களுக்கு நடுவிலும் அந்த பிரார்த்தனை கூடவே வருகிறது. நிறுவனங்கள், அரசியல் மற்றும் பண்பாட்டு வெளிகளிலும் அப்பிரார்த்தனையின் உயிரற்ற, காதலற்ற ஓசை கேட்கத் தொடங்கி வெகு நாட்களாகிவிட்டன.

அந்தப் பிரார்த்தனை ஒரு பிச்சை பாத்திரத்திலிருந்து வரும், பாவமற்ற குரல்களின் கூட்டொலியாக இருக்கிறது. அது ஆணின் குரலில்

இருக்கிறது. அப்பிரார்த்தனையில் ஈடுபடும் பெண் வேடமிட்டவர்களும் ஆணின் குரலையே எதிரொலிக்கின்றனர்.

இவ்வளவு பரந்த நிலப்பரப்பையும் தாவரங்கள் மற்றும் விலங்குகளையும் பசுமையான காமத்தையும் உயிர்ச்சாறு கொண்ட கனிகளையும், குழந்தைகளையும் பெற்ற நிறைவோ, நன்றியின் கனிவோ அந்த பிரார்த்தனையில் இல்லவே இல்லை. எவரது பிச்சைப் பாத்திரத்திலும் துளி ஈரமும் இல்லை. இன்றைய உலகமயமாக்கல் காலகட்டத்தில் அனைத்து தனித்துவமான அடையாளங்களும், தரப்புக்களும் ஒரே கனவு, ஒரு பிரார்த்தனை என்ற ஒற்றை புள்ளியில் நெருங்கியிருக்கின்றன.

நவீனத்துவ காலகட்டத்தில் நடந்த விடுதலை, எதிர்ப்பு, தத்துவம், கலை நெருக்கடிகள், போராட்டங்கள் அனைத்தும் சுவையான கதைகளாக தற்கால வாசகனுக்கு மாறியுள்ளன. இந்நிலையில் சிறுகதை என்னும் வடிவத்துக்கு நெருக்கடிநிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இதை தற்போது தமிழில் எழுதும் பெரும்பாலான சிறுகதை ஆசிரியர்கள் எதிர்கொள்வதற்கான தடயங்களை மிக அரிதாகவே காணமுடிகிறது. நவீனத்துவக் கதை வெளிப்பாட்டிலிருந்து விடுதலை பெற்றிருக்கும் இத்தலை முறை எழுத்தாளர்கள் அந்த சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்திப் பார்க்கிறார்களா? என்பதும் கேள்விக்குறியே. இப்பின்னணியில் ஒரு தனித்துவமான பண்பாட்டு நிலவெளியைக் களனாகக் கொண்ட தனித்த மொழியை கொண்டவையாக ஹஸீனின் கதைகள் திகழ்கின்றன.

இன்று உலகம் முழுவதும் அதிகபட்சமான தப்பர்த்தங்களுக்கும் ஒடுக்குதலுக்கும் இஸ்லாமிய அடையாளம் உள்ளாகியுள்ளது. அதேவேளையில் மனித குலம் இழந்த அறம், ஆன்மீகம், விவேகம், நம்பிக்கை, காதல் ஆகியவற்றைப் புதுப்பிப்பதற்கான ஆற்றல்களில் ஒன்றாக தனித்த இஸ்லாமிய பண்பாட்டுக் கூறுகள் பரிசீலனைக்கும் உள்ளாகியுள்ளன.

இலங்கையில் போரின் இரு தரப்புக்களுக்கு நடுவிலும் ஒரு தனித்த பண்பாட்டு அடையாளம் காரணமாகவே ஒடுக்கப்படும் ஒரு இனக்குழு, தன் அடையாளங்களையே திரட்டித் தன்னைக் காப்பாற்றும் தடுப்பாக முன்னிறுத்துகிறது. போர்கள் முரண்பாடுகள், மரணங்கள் மற்றும் இழப்புகளைத் தமது பண்பாட்டு நினைவுடன் விசாரிக்க முயல்வதே ஹஸீனின் கதைகள். ஹஸீனின் கதைமொழி, கவித்துவத்திற்கு நெருக்கமான பிரத்தியேக வழக்காறுகளின் புதிர்கள் மற்றும் பண்புப் பெயரடைகளைக் கொண்டவை. ஹஸீனின் ஆளுமை ஸ்திரப்பட்ட தனித்துவம் கொண்ட கதைகளாக “புட்டம்பை”, “பூனை அனைத்தும் உண்ணும்”, “யாரும் உறங்கவில்லை”, “ஊழிக்கு சில நாட்கள் முன்பாக” ஆகிய கதைகளைச் சொல்லலாம். இவரது கவித்துவமும் சமத்காரமும் முழுமை கொண்டு வெற்றிபெற்ற கதை “ஊழிக்கு சில நாட்கள் முன்பாக” உண்மை கடவுளுக்கும் போலி கடவுளுக்கும் இடையிலான மோதலை கடவுளும் கையறுநிலையில் நிற்பதைக் கடவுளர்களின் பெயரால் இன்றும் போர்களும் மரணங்களும் தொடர்வதை புராண காலப் பின்னணியில் கூறும் கதை இது.

“புட்டம்பை” கதை வெளியேற்றப்பட்ட மனிதர்களின் ஊர், ஒரு தொன்மமாக மாறுவதைப் பற்றிய கதை. புகாரி மாமியைப் பற்றிய நினைவுகளிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட ஊரின் நினைவுகளாக விரிகிறது. வெளியேறாமல் ஊரையே பற்றியிருந்த புகாரி மாமி ஒரு நாகமரமாக மாறியதாக கதை முடிகிறது. இக்கதை வண்ண நிலவனின் எஸ்தர் சித்தி வெளியேறிய ஊரின் கதையாகவும் இருக்கிறது.

பெண்மை இயல்பை ஏற்ற காதலில் இழைந்த ஒரு செவ்வியல் குணம் கொண்ட மொழி ஹஸீனுடையது. பொதுப் புரிதலில் மெல்லியல்பாக அடையாளப் பட்டிருக்கும் காதல் என்ற தட்டையான அர்த்தத்தில் இதை நான் சொல்லவில்லை. யுத்தத்தின் குழந்தை எனக் கூறும் ஹஸீனின் காதலோ வலியது. நன்மை தீமைகளுக்கு இடையிலான சிக்கலான முரண்பாடுகளை, மனிதர்களின் தீராத மரண ஆசையை சக உயிரின் பிரிவுக்குப் பின்பும் தொடர்ந்து வாழ வேண்டியிருப்பதை அழகிய காதலால் ஆன முகமறைப்பை அணிந்து ஹஸீனின் கலை பேசுகிறது. இக்கதைகளின் ஊடாக ஒரு அடையாள அரசியல் தன்னை திரட்டிக் கொள்ளும் வரலாறு சொல்லப்படுகிறது. போரும் மரணமும் பின்புலத்தில் கடல் போல விரிந்துள்ளது. இக்கதைகளை எழுதும் தன்னிலையின் மொழியில் ஒரு தனித்த அம்சம் இருக்கிறது.

ஆண், பெண் இயற்கை என்று பேதமற்று விரிவுகொள்ளும், ஒரு சிறுவின் காதல் மற்றும் காமார்த்த நிலையிலிருந்து இக்கதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அந்த அந்தரங்க இயல்பிலிருந்து இவர் உருவாக்கிய சிறுவர்களும், சிறுமிகளும் காதலிகளும் மலைகள் போல இவரது உலகத்தில் ஊன்றி நிற்கிறார்கள்.

ஆண்மையை அறிந்து கொண்டாலும் பெண்மையைக் கடைப்பிடிக்கிற மனிதன் உலகத்தை தன்னிடம் ஈர்த்துக் கொள்கிற கால்வாயாக மாறுகிறான் பெண்மையைக் கடைப்பிடிக்கிற மனிதன் தேயிலிருந்து துண்டிக்கப்பட மாட்டான். ஆகவே குழந்தை நிலைக்கு அவன் மீண்டும் திரும்ப முடியும். (தாவோ தே ஜிங்) லாவேட்சு

தக்கையனின் நாட்குறிவேட்டிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்ட நாட்கு கதைகள்

த. மலர்ச்சிசல்வன்

இந்தக்கதை பற்றி நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. எனது ஆய்வுக்காகத் தேடப்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான கதைகள் என்னுள் ஜீரணித்துவிட்டன. இரண்டு மூன்று வருடங்களைத் தின்று தீர்த்த ஆய்வு முழு உலகத்தினுடைய கதவுகளையும் திறப்பதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எனக்குத்தந்திருக்கிறது. நான் ஆஃப்ரிக்கா தனது சூரியனைக் கொள்கின்றது - கென்சரோ விவா வினுடைய கதைகளைக் கூட ஆராய்வதற்கு நைஜீரியாவை மேய்ந்திருக்கிறேன். அது மிகத்துக்கமானது. சரோவிவா தூக்கிலிடப்பட்ட போது நான் அவரைப்பார்த்தேன். சற்று முன்னர் தான் அவன் நாட்குறிப்பினை என்னிடம் நீட்டினான். நான் அப்போது படிக்கவில்லை. உக்கிப்போன மெதுமெதுப்பான கடதாசியை ஒத்ததாக அவையிருந்தன. மிகக்கவனமாக பிரித்தெடுக்க வேண்டியதாக இருந்ததனாலும் சரோவிவாவின் மரணமும் தக்கையனின் நாட்குறிப்பைப் பிரிப்பதற்கான நாட்களைத்தள்ளித்தள்ளிப் போட்டுவிட்டன. இன்று தான் அது வாய்க்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

காடுகளில் நாற்றம் மணத்து ஊரைக்கூட்டியது. பல காலங்களுக்கு முன்பே செயலிழந்து போன சண்டியர்கள் மீண்டும் துளிர்க்கத் தொடங்கினர். கெட்ட சகுனமாகவே ஊர் சந்து பொந்துகளில் கதைகள் வாளைப்பிளந்தன. ஊர் எவர் பொருட்டும் அக்கறையற்று தன்னந்தனியாகவே நடந்து திரிந்தது. ஆக்கிரமிப்புக் காரர்கள் உருவிழந்த முகத்தினை புதுப்பித்து வெல்ல முடியாத மனங்களை வெல்ல எத்தனித்தனர். வார்த்தை ஜாலங்களை ஏற்ற இறக்கம் காட்டும் அவர்களின் தந்திரங்களுக்கு மயக்கம் கொள்ளும் மனிதர்களின் அறியாமையை பெருவழுதி நினைத்து, துக்கம் கொண்டான்.

பெருவழுதிக்கு பயித்தியம் என்றனர். அவன் அது பற்றி எந்தக் கவலையுமின்றி காலற்று நடந்து திரிந்தான். பேய்களின் ஊழிக்கூத்தினை நமிட்டுச் சிரிப்புடன் அவன் மோனப்பார்வையில் கழிக்கத்தொடங்கினான். கூக்குரலிட்டு சந்தியில் வேள்வித்தீயை மூட்டி பெருநாக்குகளை சுமந்து கொண்டு திரிந்தன பேய்கள். அவனின் செயலை நிறுத்துவதற்கு பலப்பல யுகங்களில் நடந்திருக்கின்றன. சோரம் போகின்ற சமூகத்தை அவன் எப்பொழுதும் ஏற்கவில்லை. தன்மானத்தைப்பற்றி பல தடவைகள் பேசியிருக்கிறான். அதனால் அவன் அனுபவிக்காதது ஒன்றுமில்லை.

பெருவழுதிக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அவனின் சுடுகலன் அனுமதிப்பத்திரமற்றது. முன்னர் அவர்கள் பறித்துச் சென்றுள்ளனர். இச்சுடுகலன் கிருஷ்ணபரமாத்மா அருளியதாகவே அவர்கள் கதைபரப்பிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். கிருஷ்ணர் பற்றி பெருவழுதிக்கு நல்ல அபிப்பிராயம் ஒரு நாளும் இருக்கவில்லை. அவன் பொம்புளக் கள்ளன், பொய்யன், பித்தலாட்டக்காரன். இந்தப்பிரமை எப்போதும் அவனுக்கு இருந்து கொண்டேயிருந்தது. பெருவழுதி இது பற்றி தன் மனைவியிடம் சொல்லியிருக்கிறான். அவள் அக்கணமே பேரோசையை எழுப்பி ஏழாயிரம் அலைகளை உருவாக்கினாள். அது வடக்கு கிழக்கு தெற்கு, மேற்கு என எல்லாத்திசைகளும் புரண்டோடின ஊரெல்லாம் இருப்புக்கொள்ள முடியாத தேவதாசிகள் இறக்கை கட்டிப் பறக்கத் தொடங்கினர். அவளுடைய பேரோசை எழுப்பும் நோய்மை எவ்விதத்திலும் குறைந்திருக்கவில்லை.

தசாவதாரம் என்று ஊர் மணக்கத் தொடங்கியது. நெய்வாடைகலந்த ஒரு நறுமணமாக அது படர்ந்தது. கிருஷ்ணர் அந்தரத்தினின்று உலகத்தைக் குடிப்பதாக

அவள் கூறினாள். பெருவழுதி கையை அவள் தலையில் வைத்து தணித்தான்.

“நிறையப் பேர் வாய்விட்டுக்

கதைப்பதற்கு அச்சம் கொண்டனர்.

பீச்சான் கோழிகள் என பெருவழுதி

முழங்கத் தொடங்கினான். அவனுக்கு

ஊரைவிட்டு ஓடும் எண்ணம் துளியும்

இல்லை. ‘சா’ ஒன்றுதான் இந்த

ஊரைப் பிரிக்க முடியும் என்றான்.

மண்வாரி வீசுகின்ற

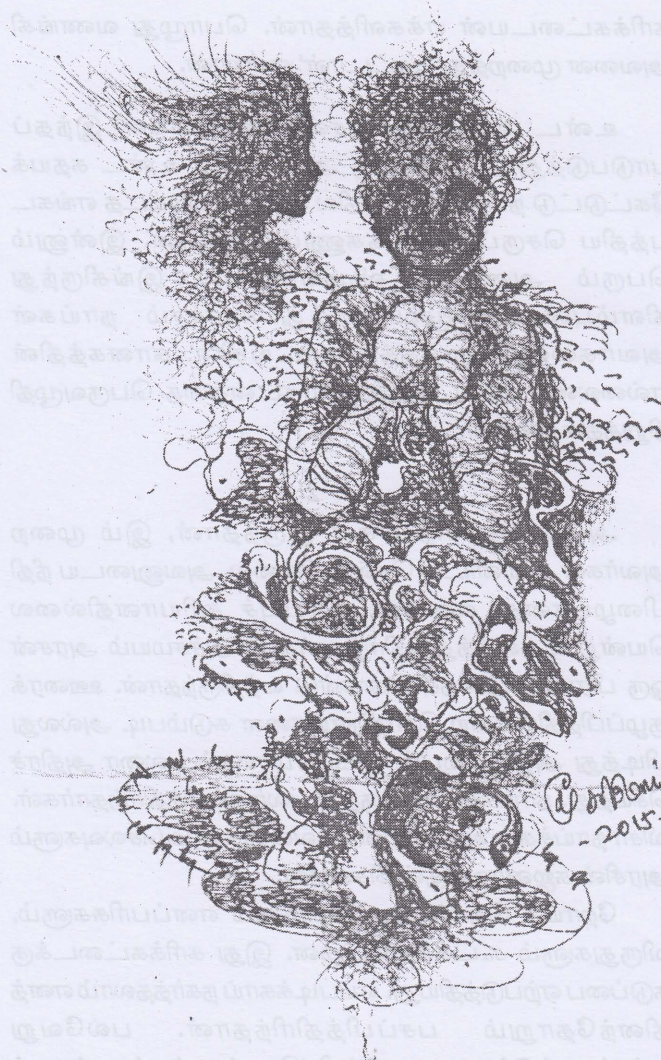
ஈரக்காற்றுக்காலத்தில்த்தான் அவனை

விழுங்கத் தொடங்கினான்.”

அவன் எதற்கெடுத்தாலும் சாமிக்குற்றம் வந்திடும், சாமி தண்டிக்கும் எனப்பயந்து கொண்டேயிருப்பான். அவன் எவ்வளவு சொன்னாலும் கேட்கமாட்டான். பிள்ளைகளுக்கு காய்ச்சல் வந்தால் அதுவாங்கித் தருவேன். இது செய்வேன் என நேர்த்திக் கடனுக்கே அவனுடைய சம்பளம் சரியாகிவிடும். ஊரில் எல்லாத் தெருக்களிலும் கோவில்கள் நிரம்பிக் கொண்டிருந்தன. ஐயர்களின் தொகை அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. சரியாக சமஷ்கிருதத்தை உச்சரிக்கத் தெரியாதவர்களெல்லாம் பூநூலை அணிந்து பிராமணராக வேஷம் தரிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். பூசாரிகள் ஊரைவிட்டு புறப்பட நினைத்தனர். யாருக்கும் இருக்க விருப்பமில்லை. சடங்குக் கோயில்களெல்லாம் பெரும் கோயிலாக மாறிக்கொண்டிருந்தன. நிறையப் பேர் வாய்விட்டுக் கதைப்பதற்கு அச்சம் கொண்டனர். பீச்சான் கோழிகள் என பெருவழுதி முழங்கத் தொடங்கினான். அவனுக்கு ஊரைவிட்டு ஓடும் எண்ணம் துளியும் இல்லை. ‘சா’ ஒன்றுதான் இந்த ஊரைப் பிரிக்க முடியும் என்றான். மண்வாரி வீசுகின்ற ஈரக்காற்றுக்காலத்தில்த்தான் அவனை விழுங்கத் தொடங்கினான். பெருவழுதி, அவனை பெரிதாக எடுக்கவில்லை. குறுக்கு வழியால் எல்லாவற்றையும் சாதிப்பவன் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். பல தடவை பெருவழுதிக்கு வேட்டு வைத்திருக்கிறான். தலைகூட பலதடவை தப்பியிருக்கின்றது. இருந்தும் பெருவழுதியை அவனால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. எதிர்பாராது ஒரு சந்தர்ப்பம் கரிக்கட்டையனுக்கு கிடைத்தது. இது பெருவழுதியின் மொக்குத் தனமும் கூட எல்லா அஸ்திரங்களையும் இழந்து நின்ற போது உயிர்ப்பிச்சைக்காக அவனிடம் ஏந்திநின்ற சமயம் அவன் அவனுக்கு எல்லாம்

வழங்கினான். செத்த பாம்பாகவே அவனிடம் சுருண்டுகிடந்தான். பெருவழுதி அவனை நம்பிவிட்டான் அத்தவறுதான் அவனை இச்சிக்கலில் மாட்டிவிட்டது.

அவனுடைய ஆட்டம் தொடங்கியது. 'கிழக்கை' வைத்து காய் நகர்த்தத் தொடங்கினான். சிற்றரசனிடம் மகஜர் சமர்பித்து பத்துப்பதினைந்து ஆட்களுடன் முற்றுகையிட்டான். அப்போ ஊரெல்லாம் பெருவழுதியினுடைய சிறகு உடைக்கப்பட்டதாகவே செய்திகளை ஒலிபரப்பினான். வழதி உடைந்து போகவில்லை. சிற்றரசனின் விசாரணைக்கு தயாரானான். மண்டபம் முழுதும் விசாரணைபற்றியே பேசப்பட்டது. கட்டைவிரல் வெட்டப்படுமா? அல்லது கண்டத்துடன் வெட்டப்படுமா? அல்லது ஆளே இல்லாமல் போய் விடுவாரா? பலப்பல கதைகள் காற்றில் கரைந்தன. பெருவழுதி ஒன்றுக்கும் பயப்படவில்லை (எத்தனை யுகப்பிரளயத்தைச் சந்தித்தவன். 17ஆம் போரில் பெருவழுதி இல்லாமலி

ருந்திருந்தால் அருச்சுனன் கச்சக்கட்டோடுதான் தப்பி ஓடியிருக்க வேண்டும். பெருவழுதி தந்திரம்தான் செய்தான் ஏமாற்றவில்லை. மோசடி செய்யவில்லை. இந்தச் சொற்பதங்களே பலருக்குப் புரியவில்லை) வருவது வரட்டும் மசீர் ஒன்று போகட்டும் எத்தனை சிற்றரசர்களைச் சந்தித்திருக்கிறான். இவர் என்னத்தப் புடுங்கப் போறாரு ....?

பகல் 1.10க்கு அழைப்போலை கிடைத்தது. அவன் 1.12க்கெல்லாம் மாளிகைக்குச் சென்றுவிட்டான். வெளிவிறாந்தையில் பல மணி நேரம் காக்கவைக் கப்பட்டான். அலுப்பு அவனுக்கு அரித்தது. சாகநினைத்தவனுக்கு தூக்கு மேடை பஞ்ச மெத்தை மாதிரி பழைய படம் ஒன்றின் கதை வசனமும் சிவாஜியின் நடிப்பும் அவனுக்குள் வந்து போனது. எழுந்து நடந்தான் ஆற்றங்கரைக் காற்று புகுபுகுவென அவனுடைய முகத்தை துடைத்துச் சென்றது.

'தம்பி' என்ற குரல் எழுத் திரும்பினான். எழுபது வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவர் அவன் முன் நின்றார். முகம் உள் நோக்கி குவிந்து நரைகள் முகம் முழுதும் படர்ந்திருந்தன. கேசத்தை மேல்நோக்கி வாரிய ஒரு விறைப்பான தோற்றம்.

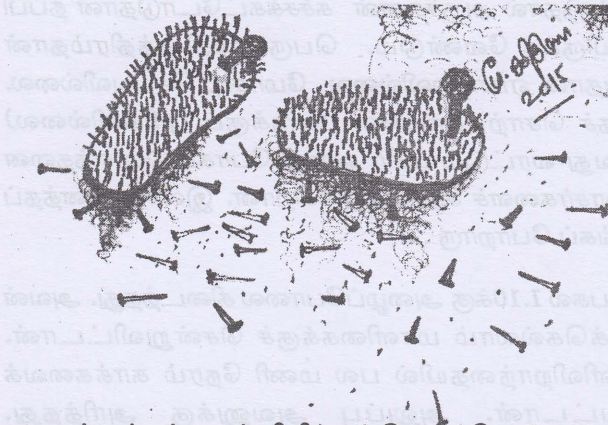
"உங்களை உள்ளுக்குள்ள வரட்டாம் மனே"

"சரி ஐயா" என்றவாறு அவன் கதவினைத்திறந்து உள்ளுக்குள் போனான். ஜிலு ஜிலு என அறையிருந்தது. இந்த ஜிலு ஜிலுப்பும் வெளிச்சம் சற்றுக் குறைந்த அறையும் அவனுக்கு யார் யார் இருக்கிறார்கள் என அடையாளம் காண முடியவில்லை. கதிரையில் சாய்ந்து சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தான். மெல்ல மெல்ல அறை துலங்கலானது. பன்னிரெண்டு பேர் அமர்ந்திருப்பது அப்போதுதான் அவனுக்குப் புரிந்தது. கரிக் கட்டையனும், சாம்பிராணியும், பொழுது வணங்கியும், அவர்களின் குழுவினரும் இருந்தார்கள்.

பின், சிற்றரசனின் மந்திரி பல வினாக்களை அவன் மீது தொடுத்தான். அவன் மறுமொழி சொன்னான். இல்லை உன்னில் பிழையிருக்கிறது. இவர்களும் சொல்கிறார்கள், நானும் உணர்கிறேன் என்றான். மந்திரியாரே சொல்வதெல்லாம் உண்மை யாகவும், எழுதுவதெல்லாம் பொய்யாகவும் ஆகிவிடாது..... பல இடங்களில் பேச்சுக்கள் பொய்த்திருக்கிறது. மன்னிப்பு கோரப்பட்டுள்ளது. வரலாறுகளை நீங்கள் புரட்டிப்பார்க்கும் போது உண்மை புரியும் உங்களுக்கு. இவர்களில் பலர் என் உழைப்பைச் சுரண்ட

கரிக்கட்டையன் எக்களித்தான். பொழுது வணங்கி அவனை முறைத்து 'முட்டாள்' என்றான்.

உண்ட வயிற்றெரிச்சல்தான் எங்கள் இந்தப் பாடுபடுத்துது. நீ யொரு அழுமுஞ்சி. உண்ட கதயக் கேட்டுட்டு நாங்களும் இதில சம்மந்தப்பட்டத எங்கட புத்திய செருப்பாலடிக்கணும் என்றான். இன்னும் பெரும் அண்டம் விழுங்குமென இங்கிருந்து கிளம்புகையில் மூவாயிரத்து சொச்சம் நாய்கள் அவர்களைத் துரத்தத் தொடங்கின. கானகத்தின் எல்லையை அடைந்தபோது நடனத்தை பெருவழுதி நிறுத்திக் கொண்டான்.

2

அப்போது சிற்றரசன் இருந்தான், இம் முறை அவர்கள் அவனிடம் செல்லவில்லை. அவனுடைய நீதி பிழையானது எனவும், தீர்ப்புச் சரியானதில்லையென்றும் கதைத்துத்திரிந்தார்கள். அச்சமயம் அரசன் ஒரு பிரமாணத்தைக் கொண்டு வந்திருந்தான். ஊரைக் குழப்பித்திரிகின்ற சொறிநாய்களை சுடும்படி அல்லது பிடித்து அழிக்கும்படி அப்பிரமாணம் பலரை அதிரச் செய்தது. நாய்க்கடியிலிருந்து பலர் தப்பித்திரிந்தார்கள். விசர் நாய்க்கடி ஊசிகளின் பாவனைகளும், செலவுகளும் அரசின் கஜனாவுக்குள் சென்றன.

நோய்த் தொற்றற்ற மாகாணம் எனப்பரிசுகளும், விருதுகளும் கூடக்கிடைத்தன. இது கரிக்கட்டைக்கு கடுப்பை ஏற்படுத்தியது. எப்படிக்காய் நகர்த்தலாம் எனத் தினந்தோறும் பசப்பித்திரிந்தான். பல்வேறு குற்றச்சாட்டுக்களை அடுக்கி 'செடி' நாற்றம் ஒன்றைத் தயாரித்து தலையாறிக்கு அனுப்பியிருந்தான். தலையாரி அவனிடம் ஒரு மண்ணும் கேட்கல 'அந்த லூசன்ட கதையை உட்டுப்போட்டு வேறு வேலையப்பாரு' என்றார். அந்த நாற்றத்தை பார்க்க முடியவில்லை மிகக்கேவலமாக தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது.

யார் இந்த வெடி? ... சுடுகலனை தோளில் சுமந்து வந்தான். பொறு மகனே! என பரமாத்மா தடுத்தார். 'ஏன் சுவாமி தடுக்கிறீர்கள். அதர்மம் தலை விரித்தாடுகிறதல்லவா?' பொறு அவன் படுகுழியில் விழப்போகிறான், காலம் உனக்கு இன்னும் இருக்கிறது' என்றார்.

'இல்லாத பொல்லாததெல்லாம் சோடித்து அவன் நடத்தும் நாடகத்தை இன்னும் விட்டு வைப்பதா?'

'காலம் வரும் பொறுத்துக்கொள்' அவர் மறைந்து விட்டார்.

முனைந்தார்கள். நான் விழித்துக் கொண்டேன். ஒரு துளி வியர்வை சிந்தாமல் பலன் அனுபவிப்பது சரியா மந்திரியாரே. நீங்கள் எத்தனை எதிரிகளைச் சந்தித்திருப்பீர்கள்? எத்தனை யுத்தகளத்தைக் கண்டிருப்பீர்கள்? இந்த மந்திரிப்பதவி சம்மா வந்ததல்ல. உங்கள் வியர்வை, உங்கள் உழைப்பின் ஊதியம். ஆனால் இவர்கள் ஒரு துளிவியர்வை கூடச் சிந்தாதவர்கள். அதனால்தான் என்னுடன் முரண்படுகிறார்கள். இதோ பாருங்கள் ஆதாரத்தை. அவன் எல்லாப்பத்திரங்களையும் கையளித்தான். மந்திரி பார்த்தான் நாங்கள் தீர்மானிப்போம் நீங்கள் போகலாம். அவன் எழுந்து போனான். அவர்கள் வரவில்லை முட்டை முட்டையாக கோள்களைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவனின் உடலில் தாவரங்கள் முளைப்பதை உணரமுடிந்த அவன் அவர்களை ஒரு பொருட்டாக எடுக்கவில்லை. அற்பப் பிறப்புக்களாக நினைத்துக் கொண்டான். நிறம்மாறும் ஜந்துக்களின் தந்திரங்களில் யாசகம் கொண்டிருந்தவன் அவர்களின் ராஜ தந்திரங்களை பெருவழுதிக்கு உச்சமானதாக நினைக்கத் தோன்றவில்லை. சிறு பிள்ளைத்தனமான சேட்டைகள் ஒரு பெருவெளி பிரமாண்டத்தைத் தகர்த்துவிடும் என அவர்கள் கண்ட கனவுகளைத் தவிடு பொடியாக்குவான் என அவர்கள் ஒரு கணத்திலும் நினைத்திருக்கவில்லை. சிங்கத்தாரின் விபூகங்கள் வரண்ட நிலத்தில் கருகிநிற்கும் வயல் நாற்றுக்களாய் போனதை நினைத்து நாவரண்டு போக எச்சில்களை விழுங்கிக் கொண்டு மொக்காடுகளை தலையில் போர்த்தி முகத்தினைத் தொங்கப்போட்டு அடைபட்டுப்போன தெருக்களில் நடக்கலாயினர்.

பெருவழுதி கால்களற்று நடனமாடுவானென எதிர்பாராத பொழுது கூத்தின் நர்த்தனங்களை அவர்களால் காணக்கிடைத்தது பெரும் பாக்கியமென

“நகரத்தில் குப்பைக் கடதாசிகளைத் தின்னும் மாடுகளையும், சுவர்களின் விளம்பரங்களை உரித்துத்தின்னும் கோவேறு கழுதைகளையும் நல்ல கறவல் பசுவென பொய்யான பத்திரங்களைத் தயாரித்து அனுப்பிவிட்டால் போதுமா...”

இரவு முழுக்க உறக்கம் வராதவனாய் சுவரில் ஓடித்திரியும் பல்லிகளையும், நுளம்புகளையும் துரத்தித்துரத்தி ‘லபக் லபக்’ கென வயிற்றை நிரப்பும் வெள்ளைப் பல்லிகளின் ஆகாரத்தையும் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான். திடீரென அன்றிரவு வீட்டைவிட்டு காணகம் ஏகினான். இந்திரசித் தவம் செய்த இடத்தினை பார்வையிட்டு அந்த மேடையிலே அன்றிரவு உறக்கம் கொண்டான். நறு மலர்களின் மணம் வெட்டை முழுதும் மணம் கமழ இரண்டாம் சாமம் வரை அவனை நித்திரை போட்டுவிட்டது. காலையில் அவனை அறியாமலே எல்லாம் பெருத்துப் போனதாக உணர்ந்தான். அச்சமயம் தொலைந்து போன உணர்வு மேலெழும்ப ஊரை வந்தடைந்த போது ஊர் விழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது. பெருவழுதியை புகழ்ந்து பாடும் ஓசைகள் நிறைக்க அவனைத் தேரில் அழைத்து வந்தனர்.

அவர்கள் ஓடிவிட்டார்கள் என்று செய்தி மட்டும் தான் அவனின் காதில் விழுந்தது.

பொழுது மெல்ல மெல்ல நிறமாறத் தொடங்கியது. அவர்கள் பச்சோந்தியாய் மாறத்தொடங்கினார்கள். நீண்ட நாட்களாய் மறைந்திருந்த புன்னகைகள் ஒவ்வொரு முகத்திலும் பூக்கத் தொடங்கின. விற்றுட்டென ஒரு மின்னல் கீற்றாய் சிவந்தகண்கள் தோன்றி மறைந்தன பெருவழுதி சவுக்கினை கையில் பற்றிப்பிடித்து குதிரையின் நடையினை உசாராக்கினான்.

3

புயல் ஓய்ந்து இரு கிழமை கூட ஆகாத மஞ்சள் வெயில் பொழுதில் மீண்டும் சூறாவளி அவனை நோக்கி வீசியது. இரண்டாவது அதிகாரி அதை குப்பைக் கூடைக்குள் போட்டு விடு என அறிவுறுத்தல் செய்தாலும், அவன் பெரும் மூச்சுடன் வாசிக்கத் தொடங்கினான். “நாங்கள் தெரிவு செய்தமாடு சிறந்த மாடு. தினமும் பத்துப்போத்தல் கறக்கும். இங்குள்ள ஏனைய மாடுகள் பத்துப் போத்தல்கள் கறவாது. என எமது ஆய்வு மூலம் கண்டடைந்துள்ளோம்.

நாட்டுமாடுகள் ஒரு போத்தல் கூட கறவாது. இது கேசியன் நியூசிலாந்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. இதற்கு அவுஸ்ரேலியன் புற்களையே கொடுத்து வளர்த்து வருகின்றோம். அப்படி பராமரித்து உயர்க தீனிகளைக் கொடுத்துவந்த, பத்துப் போத்தல்களை கறக்கும் கேசியனை (எமது தெரிவான மாட்டினை) நிராகரித்திருப்பது. தனிமனித செயற்பாடாகும். அது மாத்திரமின்றி எமது தெரிவினை பகிரங்கமாக பேசியது புதினத்திலும் வெளியீட்டி ருப்பது வன்மையாக கண்டிக்கத்தக்கது. இது ஒரு தனிமனித செயற்பாடு. ஒரு தனித்த மனிதனின் முடிவை ஒட்டு மொத்த மாவட்டத்தின் முடிவாக தாங்கள் எடுப்பதும் நடப்பதும் பெரும் அவமானம். தனிமனித செயற்பாட்டையும், தீர்மானத்தையும் நிறுத்த வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பாரதூரமான நிலைக்குத்தள்ளிவிடும் தீர்மானத்தை வாசித்த பெருவழுதி சிரித்தான். ‘மொக்கனுகள்’ என்று கூவினான். வழுதி நல்ல பசுக்களை தெரிவு செய்ய வேண்டுமென்றே அழைப்பு விடுத்திருந்தான். ஆனால் நல்ல கறவைப்பசுக்கள் இருக்கும்போது, செத்த மாடுகளையே தெரிந்து அனுப்பியிருந்தார்கள். குழு நிராகரித்து விட்டது. இதை இரண்டாம் அதிகாரி பறையடித்தார். இதை யாரும் காதில் எடுக்கவில்லை கரையொதுங்கிய சொறிமுட்டை போல் கிடந்தது. எனினும் இதை வழுதி, பறைந்ததாக குற்றப்பத்திரம் தயாரித்து அனுப்பியதுதான் இந்த நூற்றாண்டின் பெரும் பகிடி.

நகரத்தில் குப்பைக் கடதாசிகளைத் தின்னும் மாடுகளையும், சுவர்களின் விளம்பரங்களை உரித்துத்தின்னும் கோவேறு கழுதைகளையும் நல்ல கறவல் பசுவென பொய்யான பத்திரங்களைத் தயாரித்து அனுப்பிவிட்டால் போதுமா? குற்றச்சாட்டை அலசியகுழு, பசுக்களை நேரில் பார்க்கச் சென்ற போது காளையினுள் காடுவளர்ந்திருந்தது. மேச்சல் காரன் மாத்திரம் நின்றான் ‘எங்கே அவர்கள்’ என வினாவிய போது...

‘அவர்கள்’ தப்பியோடி விட்டார்கள்’ என்றான் ‘எந்த மாட்டினை அவர்கள் சிபார்சு செய்து அனுப்பின’ என அவனிடம் கேட்டனர்.

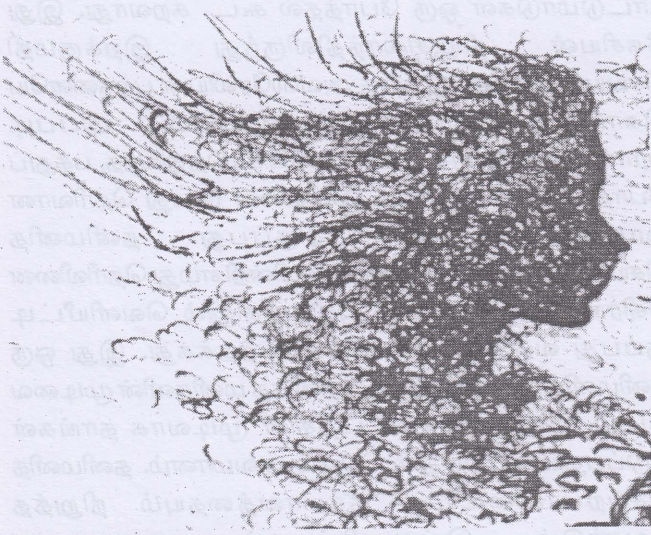
‘இந்த மாடுதான்’ என வயிறு, உள்ளக்குள்ள போன ஒரு எலும்பும் தோலுமான மாட்டினைக் காட்டினான்.

‘இதுவா’ என ஆச்சரியத்துடன் கேட்டனர்.

‘ஓம்’ எனத் தலையாட்டினான்.

‘இது கால் போத்தலும் கறவாதே’

‘ஓம்’ என்றான்.

‘மற்றப்பட்டியில் நல்ல கறவைப்பசு இருக்கா’ எனக் கேட்டனர்.

‘நல்ல கறவைப் பசுக்கள் இருக்கு’ என்றான்

‘அப்ப ஏன் அதத்தெரியல்ல’ என்றனர்.

‘அது தெரிஞ்ச ஆளிட அது தான்’

‘தெரிஞ்சாளிட எண்டா எலும்பும் தோலும் சபைக்கு வருமென’

‘அது அவிய செய்தது எனக்கு இதில ஒரு துளியும் சம்பந்தமில்ல’ என்றான்.

குழுவினர் அறிக்கையை பூர்த்தி செய்து மதியம் ஒரு மணிக்கே திரும்பி விட்டனர். அவன் தப்பினேன் பிழைத்தேன் என ஓடிவிட்டான்.

குறிப்பு: -கண்டனத் தீர்மானத்தை தயாரிப்பதற்கு அதற்குப் பொறுப்பான மேச்சல்காரன், காப்பாளி என ஊழியர்கள் இருந்தும் கரிக்கட்டையன்தான் தயாரித்திருக்கிறான். மேச்சல்காரன் இதைப்பலரிடம் உறுதிப்படுத்தி இருக்கிறான். மேச்சல்காரனையும் கரிக்கட்டையன் குறுக்கிடுவதாகவும். குழப்புவதாகவும் ஒரு மாதிரி திண்டாடி பட்டிகளை சமாளித்து கொண்டு போவதாகவும் ஒப்பாரி வைத்திருக்கிறான்.

இப்படியாக பல வருடங்கள் ஓடியது. அப்பப்ப அவனைப் பற்றி வினோதமானதும் அபாயகரமான செய்திகள் காதுகளை எட்ட ஆரம்பித்தன. ராத்திரியில் காற்றினை ஊருருவி ஓசைகள் மெல்லியதும் உரத்தும் பெருவழுதியை இருக்க முடியாது. ‘துன்பறுப்பு’

அவனை வந்தடைந்தன. அது தன்னையும், வீட்டையும் நிம்மதியற்று இருக்க முடியாது தன்னை ஏதோ செய்வதை உணர்ந்து கொண்டான். சில மாதங்கள் பல்லைக்கடித்து பார்த்த பின்னும் அதன் ஆதிக்கம் அதிகரித்துக் கொண்டே போனதால் என்னதான் அது என்பதை அறிந்து கொள்ளும் ஆத்திரத்துடன் ஓசையின் திசை நோக்கி நடக்கத்தொடங்கினான். அந்தப்பயணம் கிழக்குப்பக்கம் ஆற்றைத்தாண்டிய வனாந்தரத்தை அடைந்தது. அங்கு ஓடங்களை ஓட்டுகின்ற செம்படவர்களைத்தவிர ஆண்கள் யாருமில்லை. பெண்கள் சிறிதளவில் பூக்களை கையில் ஏந்தி மந்திரங்களை உச்சாடனம் செய்து முட்கள் நிறைந்த பாதையில் வெறுங்கால்களுடன் நடந்து போகின்றனர். யாருடனும் ஏதும் பேசாது இறை சிந்தனையே அவர்களின் சொல்லும் செயலுமாய் இருந்தன.

பெருவழுதிக்கு இத்தனை காலமும் அவிழ்க்கப்படாது பொத்திப் பொத்தியிருந்த ரகசியங்கள் பகிரப்படமுடியாது அவனுக்குள் கேள்விக்குறியாய் இறங்கி தனக்குள் உதறலை அனுபவிக்கும்படி செய்து விட்டது. பெண்களையும் செம்படவர்களையும் கானகத்தையும் கண்டு அவன்மிரண்டு போனான்.

“நிம்மதியற்ற ஓசை கிழக்குத்திசைநோக்கி ஒலிக்கத்தொடங்கியது. வாரிச்சுருட்டியெழுந்தான். மீண்டும் காதைக் கொடுத்தான். ஒலிப்பது கேட்டது. நடந்தான். இரு நாட்கள் நடந்தான். ஆச்சிரமத்தைத்தாண்டி ஈறல் காடுகள் மத்தியில் ஒரு ஆணும் நான்கு பெண்களும் மதிங்க ஆலிங்கனம் புரிவது தெளிவாயிற்று...”

நாழிகைகள் ஏற ஏற மதிய வெயில் அவனை கொல்லத் தொடங்கியது. மெல்ல மெல்ல சிறுபுதர்களைக் கொண்ட ஒற்றையடிப் பாதையினூடாக நகரத்தொடங்கினான். பகலும் இரவுமாய் நடந்து காட்டின் மத்தியில் வெட்டவெளியில் ஆச்சரியம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவன் நடுவத்தில் வந்து சேர்ந்தான் பெரும் ஆச்சரியம் அவனுக்குள் எழுந்தது. இத்தனை காடுகளைத்தாண்டி இந்த ஆச்சிரமத்தின் தேவைப்பாடு எதற்கு? யாரிடம் இதைப்பகிர்ந்து கொள்வது என்பது தெரியவில்லை. அச்சமயம் அவ்வழியால் சென்ற ஒருமாதுவிடம்

கதைப்பதற்கு அனுகூலினான். “பெண்ணே! என்றான் அவள் திரும்பிக்கூடப்பாராது. வெள்ளையுடையை உடல் முழுதும் போர்த்திக் கொண்டையில் பூவினைச்சூடி, பின்பக்க பிருஷ்டத்தை அங்குமிங்கும் ஆட்டி அவள் அவனை கிளர்ந்தெழச் செய்து ஆச்சிரமத்தின் முன்கதவினைத்திறந்து உள்ளே சென்றாள். பெண்ணே! அணங்கே! என மீண்டும் கூவியழைத்தான். அவன் அழைப்புக்கள் நாலாதிசையும் எதிரொலித்தது. பின் மெல்லிய கொடியிடையாள் கோபத்தை முகத்தில் அப்பிக்கொண்டு என்ன வேணும் உமக்கென்று கேட்டாள்.

“நிம்மதியற்று ஓசையொன்று வந்தது. அத்திசைவழியே இங்கு வந்திருக்கன்” என்றான் அவளுக்கு அவனுடைய குறைபுரியவில்லை

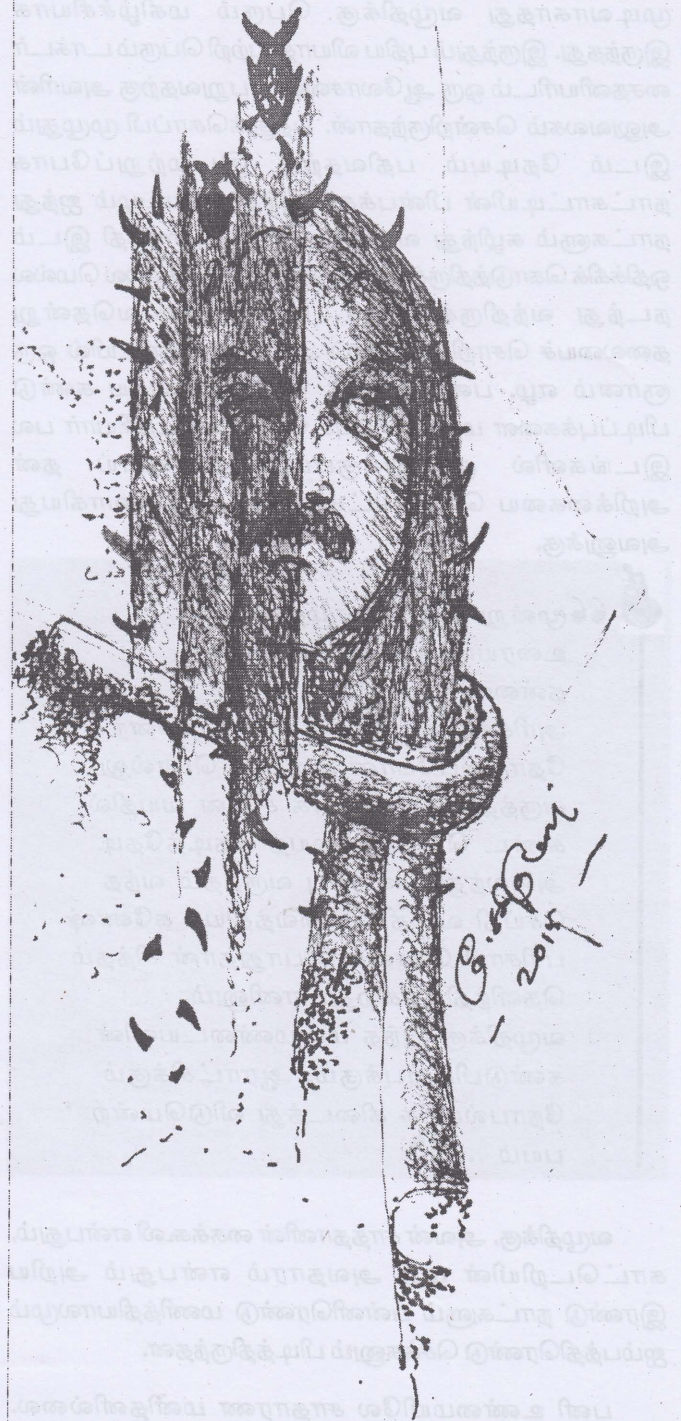
“ஓசைகள் இங்கு எழுவதில்லையே! காட்டு விலங்குகளை கலைத்துவிடாது. அதன் சந்தோசத்தைக் கூறுபடுத்தாது. வாழ்வளிப்பதே இந்த ஆச்சிரமத்தின் எண்ணப்பாங்கு” என்றாள்.

அவை பற்றி சில நாட்களின் பின் கானகத்தில் சொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அத்தனை கதைகளும், யாரும் சொல்லாமலேயே பெருவழுதிக்கு பூரணமாகப் புரிந்தது. பயம் அவனுள் எழத்தொடங்கியது. நச்சுப்பாம்புகள், புலியின் உறுமல்கள். யானைகளின் அட்டகாசங்களைக்கண்டு அவன் மிரண்டு போனான்.

கானகத்தை நீங்குவதுபற்றியே தனக்குள் புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். நிம்மதியற்ற ஓசையின் பால் இழுபட்டு இத்தனை நாள் தன் நிம்மதியையும் காலத்தையும் வீணடித்தது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்பதைச் சிந்திக்கத் தொடங்கினான். அப்போது நிம்மதியற்ற ஓசை கிழக்குத்திசைநோக்கி ஒலிக்கத்தொடங்கியது. வாரிச்சுருட்டியெழுந்தான். மீண்டும் காதைக் கொடுத்தான். ஒலிப்பது கேட்டது. நடந்தான். இரு நாட்கள் நடந்தான். ஆச்சிரமத்தைத்தாண்டி ஈறல் காடுகள் மத்தியில் ஒரு ஆணும் நான்கு பெண்களும் மதிங்க ஆலிங்கனம் புரிவது தெளிவாயிற்று. அவன் இன்னும் சற்று நடந்தான். நிம்மதியற்ற ஓசை எழுகின்றது. களிநடனப் பெண்கள் சற்று விலகி மதங்க ஆலிங்கனத்தைப் பூசித்துக் கொண்டிருப்பது அவன்தான் என்பதை உணர்ந்த பெருவழுதி திக்கற்றுப்போனான்.

4

பெருவழுதிக்கு ஏழரைச்சனியன் தொடங்கி ஏழு

நாட்கள் கடந்த ஒரு மாலைப்பொழுதில்தான் பனிடைக்டர்ரா' பெருவழுதிக்கு புது வியாதி இருப்பதாக அறிவித்திருந்தார். அப்போது டாக்டர்ரா' குஞ்சி முளைத்து ஏழு நாட்கள் கூட ஆகாத ஒரு நாள். அப்போ பெருவழுதி கொல்லன் பட்டறையில் அடிபடும் ஏல்கு வாகியிருந்தான். அதனால் எந்த அடியாயினும் அவனுக்கு வலி தெரியவில்லை. நல்ல காலமாக பனியினுடைய கண்டுபிடிப்பு எயிட்ஸ் என்று

முடிவாகாதது வழதிக்கு பெரும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இருந்தும் புதிய வியாதி பற்றி பெரும் டாக்டர் சைதனியரிடம் ஒரு ஆலோசனை பெறுவதற்கு அவரின் அலுவலகம் சென்றிருந்தான். பத்துக்கொப்பி முழுதும் இடம் தேடியும் பதிவதற்கு இடமற்றுப்போக நாட்காட்டியின் பின்பக்கம் ஐந்து வருடமும் ஐந்து நாட்களும் கழிந்து வருமாறு தாதியொருத்தி இடம் ஒதிக்கிக் கொடுத்திருக்கிறாள். கால்இடர மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்திருக்கிறாள். என்ன செய்வதென்று தலையைச் சொறிந்த கணம் அவன் மண்டையில் ஒரு ஞானம் எழு, பனிடாக்டர் 'ரா' வினுடைய கண்டு பிடிப்புக்களை மறுவாசிப்புச் செய்தான். பனியார் பல இடங்களில் முன்னுக்குப்பின் முரணாய் தன் அறிக்கையை வெளியிட்டிருப்பது தெளிவாகியது அவனுக்கு.

“மூன்று தடவை எழுத்தில் உரையாடியிருக்கிறான். பனி தன்னைப் பல இடத்தில் அரிச்சந்திரனாகக் காட்ட முனைந்து தோற்றுப்போன அற்பம். பொல்லு வருத்தம் காரணமாக சின்ன வயதில் கண்ட பொடிச்சியைத் தேடித்தேடி அலைந்து விறைப்பு வருத்தம் வந்த செய்தி வழதிக்கு வைத்தியர் கணேஷ் பரிசாரி சொன்ன போதுதான் சித்தம் தெளிந்திருக்கிறது. எனினும் வழதிக்கு இந்த மர மண்டையனின் கண்டுபிடிப்புக்கும், ஆராட்சிக்கும் நோபல்பரிசு கிடைத்து விடுமென்ற பயம் ....”

வழதிக்கு, அவன் சாத்தானின் கைக்கூலி என்பதும், காட்டெறியின் மறு அவதாரம் என்பதும் அறிய இரண்டு நாட்களும் பன்னிரண்டு மணித்தியாலமும் ஐம்பத்திரண்டு செக்கனும் பிடித்திருந்தன.

பனி உண்மையிலே சாதாரண மனிதனில்லை. கொஞ்சம் அப்படித்தான். பனியை வழதி நேரில் பார்த்ததில்லை. இரு தடவைகள் அலைபேசியில் கதைத்திருக்கிறான். மூன்று தடவை எழுத்தில் உரையாடியிருக்கிறான். பனி தன்னைப் பல இடத்தில் அரிச்சந்திரனாகக் காட்ட முனைந்து தோற்றுப்போன அற்பம். பொல்லு வருத்தம் காரணமாக சின்ன வயதில் கண்ட பொடிச்சியைத் தேடித்தேடி அலைந்து விறைப்பு வருத்தம் வந்த செய்தி வழதிக்கு வைத்தியர் கணேஷ்

பரிசாரி சொன்ன போதுதான் சித்தம் தெளிந்திருக்கிறது. எனினும் வழதிக்கு இந்த மர மண்டையனின் கண்டுபிடிப்புக்கும், ஆராட்சிக்கும் நோபல்பரிசு கிடைத்து விடுமென்ற பயம் எழுத்தொடங்கிற்று...

தக்கையனின் நாட்குறிப்பில் ஏனைய பக்கங்களை கறையான் புசித்திருந்ததால் பனி பற்றிய ஏனைய வண்ட வாளங்களை அறியமுடியவில்லை. இருந்தும் தக்கையன், பனியினுடைய படையெடுப்பிற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் ஏழு கடல் தாண்டி தப்பியோடியதாக பிந்திய செய்தி 'தை'யில் வெளியாகியிருந்த போது 'குறைக்குடம்' ஒன்று அஜனபாகுவைச் சாடியிருந்தது.

பிந்தியசெய்தி

பனி வேவு பார்த்துத்திரியும் காலை கலி 5114யில் பெருவழதியைச் சந்தித்திருந்தான். பனியை அவன் பெரிய தோற்றமாகவும். அஜன பாகுவாகவும் அப்போ, இப்படிக்கற்பனை செய்திருந்தான். அவனைக் கண்டவுடன் சீயென்று பொயிற்று. இது தானா பனி? ஊதினால் பறந்து போகும் எலும்புத்துண்டு கோணல் தலை, கெழிந்த பார்வையும் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அது இருப்பது உறுதிப்படுத்திற்று. சடாரென. எப்படி இருக்கிறீர்கள்? என விசாரித்தான். திடுக்கிட்டப்போய் பனி சில நிமிடங்கள் அவனுடைய நா எழவில்லை.

“இரு.....இரு” கரகரக்கும் மின் விசிறிபோல் கரகரக்கத் தொடங்கினான். பின் வழதியின் மீசை பற்றி பேசத் தொடங்கினான். ‘ஆண்களுக்கு மீசைதான் அழகு. தமிழன் என்றால் மீசை இருக்க வேண்டும் மீசை இல்லாதவன் பொம்புளதான்’ என்றான்.

ஆனா பனிக்கு மீசை அரும்பிவருகின்ற காலம். எதைக் கதைப்பது எதைத்தொடங்குவது. எனத் தெரியாது. உழறல் கச்சான் காற்றுப் போல் வீசத்தொடங்கியது. இரண்டு இரவும் இரண்டு பகலும் அவனுடைய உழறலே அந்தவட்டாரம் முழுதும் ஒலிக்கத் தொடங்கின. குமர்பெட்டைகளை இருக்க முடியாமல் காடு, கரம்பை முழுதும் ஓட்டம் காட்டத் தொடங்கினான். பெருவழதி தலையில் அடித்துக் கொண்டு இவன் உழறல்களைத்தானே தூக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு சில சித்தம் பேதலித்ததுகள் ஓடித்திரிகின்றன.....சீ.....எப்போது திருந்தப் போகிறார்களோ இந்தச் சிவாச்சாரியார்கள். “அரோகரா”

என். சீத்தன்

ஒளயம் - க. ரீனாஜா

ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சிதைவுகளுக்கு மேல் எழும் புனைவுகள் யோ.கர்ணனின் சிறுகதைகளை முன்வைத்து

2009 இற்குப் பின் ஆயுதப் போராட்டம் முடிவுற்று தமிழீழ போராட்டம் பழங்கதையாய்ப் போன நிலையில் ஆயுதப்போராட்டம் எழுதிய அழிவின் பக்கங்களை அழுகைகளின் அலைக்கழிப்பை, அது தரும் அனுபவ வெளிப்பாடுகளை ஈழ மக்களின் இரட்டை மனோநிலைக்கூடாக வெளிப்படுத்தி நின்றன கர்ணனின் சிறுகதைகள். யோகநாதன் முரளி என்னும் யோ.கர்ணன் போராளியாக இருந்து புனைகதை சொல்லியாக மாறியவர். மாமனிதன் என்னும் தனிமனிதனின் கனவுகளுக்கு உயிரூட்டப் போய் போரின் சிதைவுகளை உள்ளிருந்து பார்த்த கர்ணனின்

புனைவுகள் தேவதைகளின் தீட்டுத்துணியாகவும் சேசுவேரா இருந்த வீடாகவும் கொலம்பஸின் வரைபடமாகவும் உருப்பெற்றன.

எல்லோரும் பேசாமல் இருந்த காலத்தில் போராளியாய் உருமாறி மெள்ளித்திருந்த கர்ணன் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்ட முடிவுக்குப் பின்னரும் கூட வாய்திறக்கவில்லை. புலி எதிர்ப்பு அரசியல் தீவிரம் பெற்ற சூழலில் தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொள்ளுவதற்காகவும் தன்னை தற்பாதுகாத்துக் கொள்ளுவதற்காகவும் தமிழ்க்கவியின் வழித்தடத்தில் தன்னை புடம் போட்டுக் கொண்ட கர்ணன், ஷோபாசக்தியின் புனைவுகளை அடியொட்டி அங்கதத் தொனிகொண்ட புலி எதிர்ப்பு சிறுகதைகளைப் படைக்கத் தொடங்கினார். 1990களில் சக்கரவர்த்தியின் 'இரண்டாவது காலம்' பழைய தடத்தில் இருந்து விலகி ஒரு புதிய திசையை எவ்வாறு சுட்டிச் சென்றதோ அதேபோல் 2000களில் ஷோபாசக்தியின் கொளியல்லா நாவல் இயல்புநடையிலிருந்து விலகி மாற்றுக் கருத்தி

நோக்கவைத்தது. சக்கரவர்த்தியை கர்ணனைப் போல் ஒற்றை பரிணாமத்தில் வைத்து நோக்கமுடியாது. ஆறுமுகநாவலர், இராமநாதன் முதலான சனாதனிகள் மீது அவர் வைத்த காட்டமான விமர்சனமும் வெள்ளாளர் மீது அவர் வைத்த எதிர்ப்பு அரசியலும் அவரை தனித்துவமான ஆளுமையாக ஈழத்து இலக்கிய உலகம் அடையாளப்படுத்தியது. 'ஆடு புலி புல்லுக்கட்டு', 'படுவான்கரை', 'எண்ட அல்லாஹ்' முதலான சிறுகதைகளுக்கூடாக நன்கு அறியப்பட்டவர். சக்கரவர்த்தியோடு ஒப்பிடுமிடத்து தலித்தியசிந்தனை சாதிய ஒடுக்குமுறை தொடர்பான புரிதல்கள் கர்ணனிடம் இல்லை என்றே கூறலாம். ஆட்காட்டி இதழ் - 5இல் இவர் அளித்த செவ்வி இதனைத் தெளிவாகவே உறுதிப்படுத்தி நிற்கிறது. ஆகவே கர்ணனின் புனைவுலகம் வேறு சக்கரவர்த்தியின் புனைவுலகம் வேறு. அவற்றின் பேச்சுமொழிகள் கூட ஒரே புள்ளியில் சந்திப்பன அல்ல.

ஆனால் கர்ணனின் நோக்கும் ஷோபாசக்தியின் பாதையும் ஒன்றில் ஒன்று வெவ்வேறானவையல்ல. கர்ணனுடன் ஒப்பிடுமிடத்து ஷோபாசக்தியின் பார்வை தூரநோக்கு கொண்டது. கர்ணனைப் போல் சோபாசக்தி தன் படைப்பில் தனியே புலி எதிர்ப்பை மாத்திரம் செய்து கொண்டிராது 'குண்டுகொண்டா' உட்பட தன் பல்வேறு பிரதிகளுக்கூடாகவே அரச பயங்கரவாதத்தையும் எதிர்த்தவர். வேலைக்காரிகளின் கதைக்கூடாக தன்னைத் தலித்திய சிந்தனாவாதியாகவும் நேர்த்திமிக்க ஆளுமையாகவும் அடையாளப்படுத்திக் கொண்டவர். கர்ணனைப் போன்று தனக்கு கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி எந்தப் படைப்பாளியையும் அவர் அவதூறு செய்ததில்லை. தீராநதி (ஜூலை-2004) நேர்காணலில் கற்சுறா, சாருநிவேதிதா போன்றவர்கள் உங்கள் சிறுகதைகளை நிராகரிக்கிறார்களே என்று வினாவியபோது அது அவரவர்களின் கருத்து. அதை அவர்கள் முன்வைக்க அவர்களுக்கு சுதந்திரமுண்டு எனப் பதில் அளித்தவர். இந்தப் பக்குவத்தையும் நிதானத்தையும் கர்ணனிடம் காணமுடியாது. இதனைப்போன்று ஷோபாசக்தியின் புனைகதைகளில் ஒளிரும் படைப்பாளிக்கும் படைப்புக்கும் உள்ள ஒட்டுறவையும் கர்ணனின் கதைகளில் காண முடியாது. ஏனெனில் கர்ணனின் பெரும்பாலான சிறுகதைகள் கதை சொல்லிக்கூடாகவே கட்டுருகிறது. படர்க்கையில் நின்று பேசும் பெரும்பாலான கதைகளில் கர்ணனே கதாபாத்திரமாக உருப்பெற்றாலும் "அவன், அவள், அவர்" என்னும் படர்க்கைக் கூடாகவே சிறுகதைகள் நகர்கின்றன. போரின் சாட்சியாகவும் போரின்

சக்கரவர்த்தியை கர்ணனைப் போல் ஒற்றை பரிணாமத்தில் வைத்து நோக்கமுடியாது. ஆறுமுகநாவலர், இராமநாதன் முதலான சனாதனிகள் மீது அவர் வைத்த காட்டமான விமர்சனமும் வெள்ளாளர் மீது அவர் வைத்த எதிர்ப்பு அரசியலும் அவரை தனித்துவமான ஆளுமையாக ஈழத்து இலக்கிய உலகம் அடையாளப்படுத்தியது. 'ஆடு புலி புல்லுக்கட்டு', 'படுவான்கரை', 'எண்ட அல்லாஹ்' முதலான சிறுகதைகளுக்கூடாக நன்கு அறியப்பட்டவர்.....)

யலுக்கூடாக புதியவழித்தளத்தில் பிரவேசித்ததோ அதன் தொடர்ச்சியைக் கர்ணனின் சிறுகதைகளிலும் காணலாம். எல்லாவிதமான அச்சுறுத்தல்கள், பல்வேறு நெருக்கடிக்குள் இருந்த சமயத்தில் பொய்களாலும் புனைவுகளாலும் எல்லையற்று விரிந்து நின்ற விம்பத்தின் மாயைத்திரைகளை துணிச்சலோடும் மன வைராக்கியத் தோடும் சிழித்தெறிந்த கர்ணன் பாராட்டுக்கும் உரியவர். யுத்தத்தின் இரண்டாம்பாகம் சக்கரவர்த்தி என்னும் கலைஞனை எவ்வாறு கூர்ந்து அவதானிக்க வைத்ததோ அதேபோல் தேவதைகளின் தீட்டுத்துணி என்ற ஆழ்குறியீடு கர்ணன் என்னும் ஆளுமையை கூர்ந்து

“சேகுவேரா இருந்த வீடு” திரும்பி வந்தவன் முதல் இரண்டாவது தலைவர் ஈறாக பதின்மூன்று சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்தது. புலிச்சாயத்தை வெளுக்கப் பண்ணுவதற்காக எழுதப்பட்ட இத்தொகுப்பு அங்கதம் கலந்த பிசிரற்றமொழியாலும் வடிவ கச்சிதத்தாலும் தன்னை முன்நிறுத்துகிறது. தமிழரின் தாயகம் தமிழீழத் தாயகம் என முழங்கிய வீரவேங்கைகளின் முகமூடிகளைக் கிழித்தெறிய முனையும் இத்தொகுப்பு தமிழரின் வரலாற்றை மீள்பரிசீலனைக்குட்படுத்துகிறது...”

பங்காளியாகவும் விளங்கிய நான்” என்னும் தான் சார்ந்த தன்னுலகை கர்ணன் தூரநின்றே பார்வையாளனைப் போல் நோக்குகின்றார். தப்பிப்பதற்கான எத்தனமாக மயல் கொள்ளும் இப்புனைவு உயிர்ப்பென்னும் விம்பத்தை சிதைத்து கருத்தியல் பொருண்மையாக உருக்கொள்கிறது. புலியெதிர்ப்பு என்னும் நுண்ணரசியல் கர்ணனின் ஒவ்வொரு கதையிலும் முகம் கொள்கிறது. அதுவே கர்ணனின் சிறுகதைகளாக தகவமைகிறது. “எல்லோரும் பேசாமலிருந்தோம். பேசுவதற்கு விடயங்களிருக்க வில்லை. வாழ்வின் மீதான பிடிப்பையும் நம்பிக்கைத் துரோகத்தையும் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் ஏந்திய தராசு எந்தப்பக்கம் சாயும். நண்பன் தலையைக் குனிந்தபடி இருந்தான்” என்னும் கொலம்பசின் வரைபட சாட்சியம். மக்களின் பிரச்சினைகளை அரசியல் இலாபத்துக்காகப் பயன்படுத்திய புலிக்குழலில் ஏவாலாள் வழங்கப்பட்ட இம்சிக்கப்பட்டகனியைச் சுவைத்த ஆதாமின் சாட்சியாக யோ.கர்ணனின் சாட்சியம் துலங்குகிறது. போர்கள் ஓய்ந்து தமிழனின் வீரஉரைகள் மங்கிப்போன தருணத்தில் ஆதவனின் அஸ்தமனத்துக்குப்பின் தோன்றும் விடிவெள்ளியைப் போன்று அன்றைய பேரெழுச்சியில் கர்ணனால் பேசமறந்த கதைகள் ஈழத்தின் புதிய அத்தியாயத்தை எழுதிச் செல்கின்றன.

ஆரம்பத்தில் இருந்து இற்றைவரை கர்ணன் தன்னை நிலைப்படுத்துவதற்காகவே புலிகளின் செயற்பாடுகளை மட்டுமே விமர்சித்தவர். கொலம்பஸின் வரைபடங்கள். இனவிடுதலைக்கான யுத்தம் எப்படி பதின்மவயது இளைஞரை ஈர்த்தது என்பதை கூற விளைந்த இக்கதை போராளிகள்

சமூகத்தை எதிர்கொண்ட வாழ்வையும் தமிழ்ச் சமூகம் போராளிகளை எதிர் கொண்ட வாழ்வையும் பேசி நிற்கிறது. புலிகள் அமைப்பின் அரசியல்துறைக்கும் புலனாய்வுத்துறைக்கும் இடையிலான இடைவெளியை அம்பலப்படுத்தும் இத்தொகுப்பு ஒரு சில தணிக்கையுடன் கடற்பரப்பு ஈறாக இலங்கை அரசு தமிழர்கள் மீது மேற்கொண்ட வன்முறைகளையும் கூறிநிற்கிறது. அதனால்தான் என்னவோ அத்தொகுப்பு இற்றைவரை அதிக கவனத்தைப் பெறவில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை கர்ணனின் படைப்புக்களில் மிகவும் பலவீனமான தொகுப்பு அது என்பேன்.

போருக்குப்பின் பேசப்படாத உண்மைகளை பேசுகிறேன் என்ற பெயரில் காலத்தின் வன்முறையை அடையாளப்படுத்துதல், புலிகளின் அரசியல், போர் செயற்பாடுகளை எடுத்துரைத்தல், அதனூடாக பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் துயரங்களைப் வெளிப்படுத்தல் என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டவையே கர்ணனின் புனைவுலகம். நந்திக்கடல் வீழ்ச்சிக்கு முன் வன்னியில் இருந்து இதுவரை பேசப்படாத உண்மைகளை இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்திலிருந்து அரசியல் உளவியற் பின்னணியில் பேசும் கர்ணனின் புனைவுகள் அழகை ஒலியுடனும் குருதி வெடில் களுடனும் புலிகள் அமைப்பு விடுதலை என்ற பெயரில் தமக்காக மக்களைக் காவு கொடுத்த சேதிகளையே அதிகம் பேசுகின்றனவேயன்றி சிங்கத்தின் கூரிய நகத்தின் கீழ் ஒளிர்ந்திருக்கும் வன்மத்தை உணர்ந்து அது விளைவித்த விளைவுகளை பேசமறந்தன. பேசப்படாத உண்மைகள் எதிர்கொள்ளும் சூழ்நிலையில் உருவாக்கும் பிரச்சினைகள் ஆபத்தானவை. முன்னாள் போராளிகள் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சினைகள் அதைவிட ஆபத்தானவை. புலியின் கட்டுப்பாட்டுச் சூழலில் கர்ணனின் படைப்புக்கள் எதை எப்படிப் பேசியதோ அதனையே இராணுவக் கட்டுப்பாட்டில் மாற்றி பேசுகின்றன. இதனையே அதன் பின் வந்த மகேஸ்வரன் உமாகாந்தின் ‘ஈழத்தின் வலி, தமிழ்க்கவியின் ஊழிக்காலம் முதலான பிரதிகளும் உணர்ந்தி நிின்றன. புலி எதிர்ப்புவாதம் கண்டெடுத்த செல்லக்குழந்தை கர்ணனின் தொகுப்பும் அதனையே பேச விளைகின்றது. விடுதலையின் தோல்விக்குப் பின்னரான இம் மனோநிலை உண்மையா, பொய்யா என்பதற்கப்பால் இது பேசப்படவேண்டிய நோக்கம், காரணங்களை கண்டறியப்படவேண்டியது அவசியமாகும். போருக்குப்பின்னரான சிங்களப் பேரினவாதத்தின் சக்தி, படைப்பாளிகளைக் கொண்டு இதனை புனைவு என்ற

பெயரில் வெளிப்படுத்த முனையுமாயின் அது முப்பதாண்டு போராட்ட வரலாற்றையே கேள்விக்குட்படுத்திவிடும். நந்திக்கடல் வீழ்ச்சிக்குப்பின் இம்முரண் தோற்றுவிக்கும் யதாடத்தம் இயற்பியலில் இருந்து வேறுபட்டதா இல்லையா என்பதை விடுத்து கர்ணனின் பிரதி முன்வைக்கும் பொது நோக்குநிலையை தெளிவுபடுத்துவதே இப்பதிவின் நோக்கமாகும்.

முன்னர் போராளியாக இருந்த கர்ணன் விடுதலைக்காக உயிர் நீத்த தன்னலமற்ற தியாகிகளின், சுதந்திரப் போராளிகளின் மரணத்தை கேள்விக்குட்படுத்துகின்றார். கர்ணனின் புனைவுகளில் காவலரனில் நிகழும் போராளிகளின் அநேக மரணங்கள் அநியாயமானவையாக முத்திரையிடப்படுகிறது. இப்பின்னணியில் விடுதலைத்தீயை அர்த்தப்படுத்துவதற்காக உயிர்கொடை ஈன்ற போராளிகளின் வாழ்வை அநாவசிய இழப்பு என்னும் புதிய சட்டகத்துக்கூடாக பார்க்க விளையும் முனைப்பே 'ஆதிரையும் நாற்பது ஆமிக்காரரும்' என்னும் புனைவு. ஆதிரை போன்ற பல்லாயிரக்கணக்கான பெண் போராளிகளின் வாழ்வு அநாவசிய இழப்பாக கர்ணனால் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இச்சிறுகதை வெளியுலகுக்கு தெரியாது மரணித்த மாவீரர்களின் கல்லறைகளுக்கு புதிய தீந்தையைப் பூசிச் செல்கிறது.

கர்ணனின் "சேகுவேரா இருந்த வீடு" திரும்பி வந்தவன் முதல் இரண்டாவது தலைவர் ஈறாக பதின்மூன்று சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்தது. புலிச்சாயத்தை வெளுக்கப் பண்ணுவதற்காக எழுதப்பட்ட இத்தொகுப்பு அங்கதம் கலந்த பிரசுரமொழியாலும் வடிவ கச்சித்தாலும் தன்னை முன்நிறுத்துகிறது. தமிழரின் தாயகம் தமிழீழத் தாயகம் என முழங்கிய வீரவேங்கைகளின் முகமூடிகளைக் கிழித்தெறிய முனையும் இத்தொகுப்பு தமிழரின் வரலாற்றை மீள்பரிசீலனைக்குட்படுத்துகிறது. மூடுண்ட வெளிக்குள் புனிதங்களுக்குள் கட்டுண்ட அபத்த வாழ்வு கருத்தியல் சார் புனிதமாக இத்தொகுப்பில் மீளருப் பெறுகிறது. அடக்கு முறைக்குள் பலியாடாய்ப் போன வேங்கைகள், போரினால் சிதைந்த மக்கள் விபச்சாரத்தை நாடிச் செல்வார்கள் என்னும் புதிய அத்தியாயத்தை 'திரும்பி வந்தவன்' சிறுகதையில் தொடங்கும் கர்ணன் காழ்ப்புணர்வு கொண்ட வக்கிரசிந்தனைக்கூடாகவே தன் புனைவுலகைத் தக்கவைத்துக் கொள்கிறார்.

அனுபவத்தை அரசியல் மொழியாக்கும் கர்ணனின் படைப்புக்கள் குறிப்பிட்ட அமைப்

பொன்றின் சமூகப்பிறழ்வான நடத்தைகளை சித்திரிப்புவழி கட்டுடைக்கின்றன. புலிஎதிர்ப்பு வாதமாக முன்னெடுக்கப்படும் படைப்பு குறித்தான வாழ்வு பற்றிய சித்திரம் நிஜங்களை மேலி கருத்தியல் தளத்தில் பிரவேசிக்கின்றன. கர்ணனின் படைப்புக்களில் பிறழ்வான நடத்தைகளின் வழியே புலிவிம்பங்கள் தன்னை முன்மொழிகின்றது. நன்நடத்தைகளே இல்லாத ஒரு அமைப்பு கடந்த முப்பதாண்டுகளாக தமிழரின் தலைவிதியை தீர்மானித்து வழிநடாத்தி சென்றுள்ள மையை கர்ணனின் சிறுகதைகள் போதிக்கின்றன. ஒரு அழிவிற்குப்பின் கிளர்ந்தெழும் கர்ணனின் சீற்றம் அறத்தின் பாற்பட்டதன்று. தன்முதன்மைக்குப்பின்னால் ஒளிந்திருக்கும் இச்சீற்றத்திற்குப்பின்னால் நுண்ணரசியல் இழையோடுகிறது. மாற்றுக் கருத்தியலான புலி எதிர்ப்பு வாதம் கர்ணனை பலப்படுத்துவதுடன் கர்ணன் தன் பிரதிமைகளை புதிய விம்பத்துடன் ஒழுங்கமைக்கமைக்கவும் இது உதவுகிறது. ஷோபாசக்தியின் மீள்நுருவாக்கமே கர்ணனின் சிறுகதைகள். ஷோபாசக்தி இயல்பான கதைசொல்லி. புலிஎதிர்ப்புவாதத்துடன் தொடங்கும் ஷோபாசக்தியின் சிறுகதைகள் சொல்முறையாலும் பேசப்படும் புதிய பொருண்மையாலும் தன்னை நவீன புனைவாகத் தகவமைத்துக் கொள்ள கவணனின் சிறுகதைகள் புலிஎதிர்ப்பு வாத மையத்துக்குள்ளேயே தன்னை ஒழுங்கமைத்துக் கொள்கின்றன. கர்ணனின் நுண்ணரசியல் ஆபத்தானது. அமைப்புக்குள் உடனிருந்தவனின் வாக்குமூலமாய் நீளும் இப்புனைவுகள் கோடாரிக் காம்பாய் நீண்டு தன்னை வளர்த்தவனையே அழிக்கவல்லது. புலி எதிர்ப்புவாத மைய அரசியலுக்கூடாக கட்டமைக்கப்படும் பாத்திரங்கள் எதிர்நிலைக்கூடாக தம்மை உருத்திரித்துக் கொள்கின்றன. புலிகளாக இனம் குத்தக்கூடிய அனைத்துப் பாத்திரங்களும் தீவிர வன்முறைக்கூடாக மக்களை எய்க்கவல்லவர்கள். நீதிக்கு முரண்பட்ட நிலையில் துலங்கும் இப்பாத்திரங்கள் உறவு நிலைக்கப்பால் மனிதத்தன்மை யிலிருந்து விலகி மக்கள் ஜனநாயகத்தை அழித்தே மேலெழுகின்றன. சடகோபன் விசாரணைக்குறிப்பில் வரும் பஞ்சாட்சரம் சடகோபன் எனப்படும் காந்தன் ஸ்திரிலோலனாகவும் பணமோசடிக்காரனாகவும் இயக்கத்துக்குள் ஊடுருவி தகாத செயல்களைச் செய்பவனாகவும் சித்திரிக்கப்படுவதைப் போன்று 'சுதந்திரம்' சிறுகதையில் வரும் எழிலன் உறவுநிலைகளைக் கடந்து மக்களை இயக்கத்துக்குச் சேர்க்கும் ஆட்கடத்தல்காரனாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறான். இதேபோன்று 'திரும்பி வந்தவன்' சிறுகதையில் அசோக் என்ற மாஜிப்போராளி

காமஇச்சை கொண்டு கொழும்புக்கும் வவுனியாவுக்கும் அலைந்து திரிகிறான். கொழும்பில் சோரம்போய் வவுனியாவில் லொட்ஜ் போட்டு கிளிநொச்சி பெண்ணுக்கு அலைந்து தன் இச்சையை தீர்க்க சென்ற சமயத்தில் புனைகதை சொல்லியால் நிகழ்த்தப்படும் புனைவு, கருத்தியல் ரீதியான ஒழுங்கமைப்புக்கூடாக புலியை வஞ்சம் தீர்க்கின்றது

“ ‘பிளீஸ்... அசோக் அண்ணா... என்னை விட்டிடுங்கோ’ எனக்கு தூக்கிப்போட்டுது. இவளுக்கு எப்படி என்றை இயக்கப்பெயர் தெரிந்தது? இப்ப அந்தப் பெயரையே பாவிக்கிறதில்லை. இதென்னடா புதுச்சோலி என நினைத்தபடி கேட்டன் ‘என்னைத் தெரியுமா உமக்கு’

‘ஓம்...’

‘எப்படி... கிளிநொச்சி ரவுனுக்க கண்டிருப்பீர் எண்டு நினைக்கிறீர்’

‘இல்லை’

‘அப்ப’

அவள் கண்களிலிருந்தது கலவரமென்பதை அப்போது கண்டேன். இரண்டடி பின்னால் போய் சுவரோடு சாய்ந்து நின்றாள். கதவைப் பார்த்தாள் பூட்டியிருந்தது. திறந்திருந்தால் வெளியே ஓடியிருப்பாள் மாதிரியிருந்தது. அவளுக்கு மூச்சு வாங்கியது. பிறகு மெல்லச் சொன்னாள்.

‘இப்படி இந்த வேலை செய்யிறாவெண்டு எங்கட அம்மாவை நீங்க தான் சுட்டனீங்கள்’ “

புலியின் ஊதுகுழலாக, பிரச்சாரப்பீரங்கியாகச் செயற்பட்டவர்களை கூட கர்ணன் விட்டு வைக்கவில்லை. அவ்வன்மம் கலைஞர்கள் மீது பாய்கிறது. சீழ் கொண்ட அவர் பார்வை ‘தமிழ்க்கதை’யில் வன்மமாக ஒளிர்கிறது. இக்கதையில் சுதந்திரம் என்ன சுக்கா, மிளகா எனக்கவிபாடிய கலைஞர் அப்புக்காத்து முகாமில் சோற்றுக்காக சிங்களவனிடம் வரிசையில் நிற்கிறார். போராளியைத் திருமணம் செய்த அவரின் மகள் சிங்களவனான பொலிஸ்காரனொருவனுடன் தொடர்பை பேணி வருவதையறிந்திருந்தும் பேசாமல் இருக்கிறார். பொலிஸ்காரனுக்கு கூட்டிக் கொடுக்க முகவெட்டான இன்னொரு மகள் இருந்திருக்கலாம் என்ற அப்புக்காத்தின் மனதில் உதிக்கும் எண்ணம் (சேகுவேரா

இருந்த வீடு-பக்.26) கர்ணனின் கற்பனையன்று. காழ்ப்புணர்வின் பிரதிமையே ஆகும். இச்சிறுகதையில் புதுவைஇரத்தினதுரை போன்ற கவிஞர்களை முன்னிலைப்படுத்தி அவர்களின் மீது சேற்றை அள்ளி வீசுவதும் கர்ணனின் முதிர்ச்சி அற்ற அநுபவ வெளிப்பாட்டையே சுட்டிநிற்கிறது.

கொலம்பலின் வரைபடத்தில் திருகோணமலை அரசியல் பொறுப்பாளராக இருந்த எழிலனுக்கு இவர் அடித்த சாயம் தமிழ் இலக்கிய உலகில் இவரை அதிச்சு புலி எதிர்ப்பாளராக இனம் காட்டியது. இந்தக் குறிப்புக்களைக் கொண்டு பாதுகாப்பு அமைச்சே ஒரு செய்தி தயாரித்திருந்தது என இவர் அளக்கும் கதை இருக்கிறதே அதுதான் 2015 இல் கர்ணனால் புனைப்பட்ட உச்சகதை எனலாம் (ஆட்காட்டி - இதழ்4 -பக். 11).

கே.பி.தொடர்பாக கர்ணன் எழுதிய ‘இரண்டாவது தலைவர் என்னும் கற்பிதமும் ஒரு பிரச்சாரத்தன்மை கொண்ட கருத்தியல் சார்ந்த புனைவேயன்றி சிறுகதை அல்ல. ஈழத்தில் குமரன் பத்மநாபன் அரசின் கைக்கூலியாகவும் இயக்கப் பொடியளால் கையாளப்படும் நவீன ஆயுதங்கள், ஆயுதக்கப்பல்கள் குறித்தான தகவல்களை இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு வழங்கியவராகவும் தேசத்துரோகியாகவும் ஊகங்கள் அடிப்படையில் தமிழ் பேசும் மக்களால் விமர்சிக்கப்படுகிறார். இன்றளவும் நிலவும் இவ்வகம் கர்ணனின் ‘இரண்டாவது தலைவர் சிறுகதையில்’ அதிபுனைவாக உருப்பெறுகிறது. தமிழ் மக்களின் ஊகங்களுக்கூடாக அறியப்படும் கே.பி. எனப்படும் குமரன் பத்மநாபனுக்கு இப்புனைவு உயிருட்டுகிறது. அதாவது இங்கு ஒரு இயற்பியல் கலாமோகன் மாஸ்ட்ருக்கூடாக யதார்த்த புனைவாக உருமாறுகிறது.

மேனன் ஸ்டூடியோ சதுரங்கனி சாப்பாட்டுக் கடையாக மாறிய சோகத்தை எள்ளலோடு விமர்சிக்கும் சிறுகதையில் கூட தன் வக்கிரத்தை கொட்டித் தீர்க்கிறார். புலிகளின் தீவிர தமிழுணர்வையும் அவரின் பேர்க்குகளையும் விமர்சிக்கும் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. சேரனின் புலித்தமிழரும் பறைத்தமிழரும் (செந்தாமரை -1993) கட்டுரை தமிழ் தொடர்பான புலிகளின் பிற்போக்குத்தனத்தைக் கண்டித்தனவேயன்றி புலிகளின் தமிழ் ஆர்வத்தையோ அதன் வளப்படுத்தலையோ கண்டிக்கவில்லை. சேரனின் தாய்மொழியும் வாய்மொழியும் கட்டுரை கூட தமிழின்

“நம்பிமோசம்போன மக்களின் பாடுகளை புனைகதைவழி சித்தரிக்க முயன்ற கர்ணனின் சிறுகதைகள் இருதரப்புக்கு இடையில் நிகழ்ந்த போரில் ஒருபக்க நியாயப்பாட்டை மட்டுமே முன்னிறுத்தி படைக்கப்பட்டவை.

இப்பின்னணியில் புலி எதிர்ப்புவாத சிந்தனைக் கூடாக சமூக மதிப்பீடுகள் சார்ந்து நேர்மறையான விம்பத்தை தன்படைப்புகளுக்கூடாக கர்ணன் கட்டமைப்பாரேயாயின் அக்கதைகள் குறிப்பிட்ட காலத்தின்பின் நீத்துப் போய்விடும். கர்ணனின் வாழ்வில் நாம் அறியப்படாத பல்வேறு நிகழ்வுகள், வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் அநுபவங்களின் கோர்வையாக உள்ளன....”

தேவைப்பாட்டையும் அதன் அடையாள அரசியலையும் சுட்டிநிற்கிறது. ஆனால் தமிழை வளர்க்க தன்னேரத்தையும் அதேசமயம் தன் காலத்தையும் வீணாக்கிய புகழேந்தி போன்ற புத்தி ஜீவிகளின் செயற்பாட்டைக் கண்டிக்கவில்லை. ஆனால் யோ.கர்ணனின் ‘பெயர்’ சிறுகதை புகழேந்தி போன்ற பலரின் தமிழ் குறித்தான செயற்பாடுகளை செந்தமிழண்ணன், மேனன் என்னும் பாத்திரங்களினூடாக விமர்சிக்கிறது. தமிழுக்காகப் போராடும் இயக்கப் போராளி செந்தமிழண்ணன் கதை முடிவில் தமிழ் என்னும் தன்நிலையில் இருந்து பிறழ்ந்து முள்ளி வாய்க்காலில் தன்மனைவி பிள்ளைகளுக்காக மேனனிடம் தலைகுனிந்து நின்று யாசகம் கேட்பது கர்ணனின் துரநோக்கையே அம்பலப்படுத்தி நிற்கிறது. சொந்தம் பந்தம் என்று வரும் போது இயக்கத்தின் கொள்கைகூட நிலைபிறழும் என விமர்சிக்கும் கர்ணனின் இப்போக்கு ஆபத்தானது. இது போன்று கண்ணனின் ஒவ்வொரு கதையிலும் நேரடியாகவோ இலைமறைகாயாகவோ இழியோடும் இவ் நுண்ணரசியல் ஆழமாக நோக்கப்படவேண்டியது.

கர்ணனின் “திரும்பி வந்தவள்” சிறுகதை கூட அறத்தின் பாற்பட்டதன்று. அக்கதைகூட ஒருவித காழ்ப்புணர்வின் வெளிப்பாட்டுத் தளத்தில் தான் இயங்குகிறது. அழகியே ஆனாலும் இயக்கத்துக்கு போன பெண்ணை வெளிநாட்டுக்குச் சென்று மேலைத்தேயக் கலாச்சாரத்தில் வாழ்பவன் கூட

திரும்பும் செய்ய விரும்பமாட்டான் என்பதை பவித்திரா அக்காவின் வாழ்வினூடாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். கர்ணன் பொது அறிவு சார்ந்த அநுபவத்தை விடுத்து கற்பனையும் காழ்ப்புணர்வும் சார்ந்த கருத்தியலையே புனைவாக்குகிறார். ‘கோமதி’ என்னும் தன் குறுநாவலில் முன்னாள் போராளிப் பெண்ணை டெனமார்க் பையனுடன் வாழவைத்துப் பார்க்கும் ஜீவகுமாரன் கர்ணனை விட இவ்விடயத்தில் மேலானவர் எனலாம்.

காழ்ப்புணர்வின் மீதெழும் கர்ணனின் இப்புனைவுலகம் நுண்ணரசியலையும் மேவி ஒரு சில நிஜங்களையும் எடுத்துரைக்கிறது. அசலான மனிதவுலகையும் காட்சிப்படுத்திச் செல்கிறது. மன்னிக்கப்படாதவனின் கைத்தொலைபேசி எவ்வித பூச்சும் மினுக்கும் இல்லாத அப்பண்ணா என்ற மனிதனை உணர்வுபூர்வமாகக் காட்சிப்படுத்துகிறது. தன் இளமையைத் தொலைத்து விட்டு உயிருக்கு அஞ்சி வாழும் அப்பண்ணா கனவுகள் யாவும் நிராசையாகி குண்டுக்குப் பலியாகி இறக்கும் போது நாட்டை விட்டு செல்ல முடியாது இறந்து போன போராளிகளின் முடிவில்லா கதையை இச்சிறுகதை எழுதிச் செல்கிறது.

நம்பிமோசம்போன மக்களின் பாடுகளை புனைகதைவழி சித்தரிக்க முயன்ற கர்ணனின் சிறுகதைகள் இருதரப்புக்கு இடையில் நிகழ்ந்த போரில் ஒருபக்க நியாயப்பாட்டை மட்டுமே முன்னிறுத்தி படைக்கப்பட்டவை. இப்பின்னணியில் புலி எதிர்ப்புவாத சிந்தனைக்கூடாக சமூக மதிப்பீடுகள் சார்ந்து நேர்மறையான விம்பத்தை தன்படைப்புகளுக்கூடாக கர்ணன் கட்டமைப்பாரேயாயின் அக்கதைகள் குறிப்பிட்ட காலத்தின்பின் நீத்துப் போய்விடும். கர்ணனின் வாழ்வில் நாம் அறியப்படாத பல்வேறு நிகழ்வுகள், வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் அநுபவங்களின் கோர்வையாக உள்ளன. அவை பக்கச் சார்பின்றி வடிவக்கச்சிதத்துடன் நவீன புனை கதைகளுக்கூடாக சொல்லங்காரமற்ற நேர்த்தியான மொழி வாயிலாக வெளிப்படுமாயின் கர்ணனால் நேர்த்தியான சிறுகதைகளைப் படைக்கமுடியும். தமிழ் இலக்கிய உலகில் தன்னை என்றுமே நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவும் முடியும். ஆனால் கர்ணனிடம் என்றுமே உள்ள தன்முப்பு அவரின் படைப்புக்களை, படைப்பு முயற்சிகளை காலப்போக்கில் அழித்து ஒளித்துவிடும் அபாயமும் உள்ளது என்பதுவும் நாம் அறியாததல்ல.

காலில் இடறுப்பட்ட பறவை...

கருணாகரன்

காலில் இடறுப்பட்ட

நாக்குத்துண்டைக் கண்டு யாரும் அலறவில்லை

ஒரு பறவையின் வடிவில் தத்திய அது

முதலில் சிரித்தது

பிறகு தன்னை மெல்ல அறிமுகப்படுத்தியது

பிறகு தன்னுடைய கதையைச் சொல்லத்

தொடங்கியது.

நாக்கின் கதையைக் கேட்பதற்கென்று

ஆயிரக்கணக்கானோர் கூடினார்கள்

எல்லோரும் அதன் கதையைக் கேட்கக் கேட்க

அந்தக் கதை கேட்போரின் கதையாகவே இருந்தது

ஆச்சரியத்துடன் ஒவ்வொருவரும் தம்மைத்தாமே

பார்த்துக்கொண்டனர்

பிறகு ஆணையாள் பார்த்தனர்

நாக்கு எல்லோரையும் ஒரே கணத்தில்

பார்த்துக்கொண்டு

சொன்ன அந்தக் கதை புராதன கதையாகவும்

புதிய கதையாகவும் இருந்தது

அந்தக் கதைதான் நிகழ்காலக் கதை என்றும்

எதிர்காலத்துக்கான கதை என்றும்

சொல்லிக்கொண்டனர் எல்லோரும்.

இப்படி எல்லோரும் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது

எழுந்து சென்ற நாக்கு

படகாக மாறி வீதியில் நீந்தியது

வாகனங்களில் தொத்திக்கொண்டு ஒரு

பல்லியைப் போல ஒட்டியது

பிறகு பூவாக மலர்ந்து

அந்தப் பிராந்தியத்தையே வாசமாக்கியது.

மாலையில் அது முன்பிறையாக நின்று

தன்னுடைய நாக்கை நீட்டியது

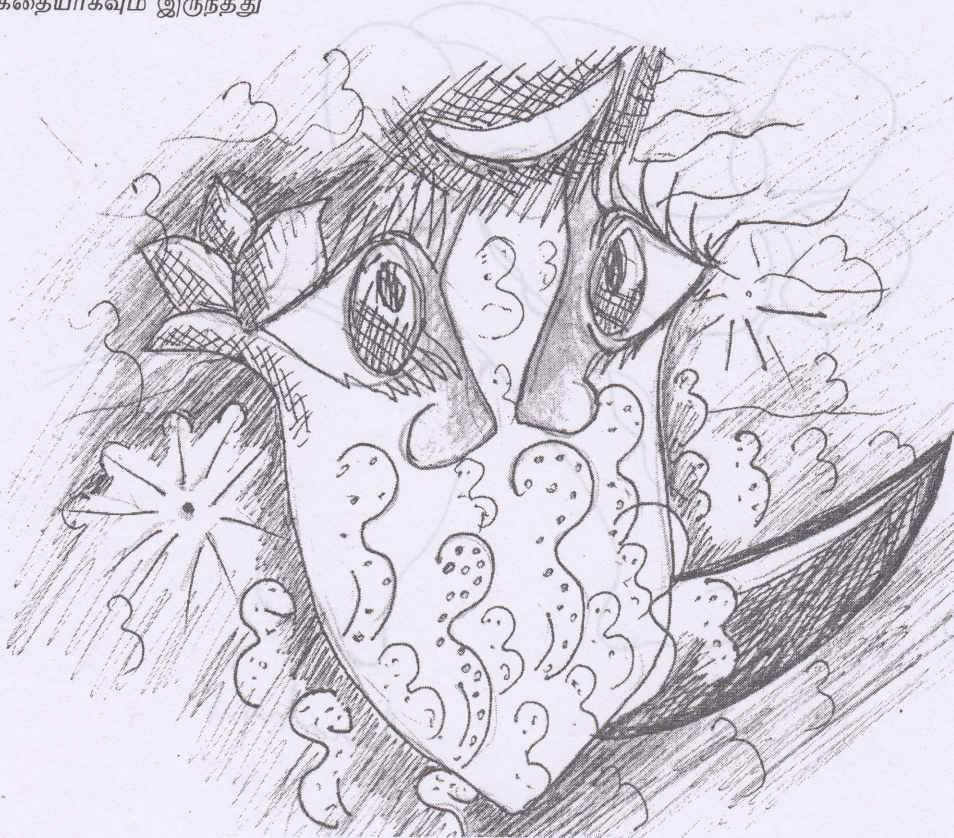
அப்போது வானமெங்கும் அது சொன்ன

கதைகள் வண்ண வண்ணமாக இசையுடன்

பறந்து திரிந்தன

ஒரு திருவிழாக்காலத்தை நாங்கள்

பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்.

ஒலியம் : கரிஜாஜா

திரும்பாமல் ஒரு குடையோடு உன்னோடு வருகிறேன்
இருட்டில் முழந்தாளிட்டு நிற்கும் நெருக்கம் புழுக்கம்
செல்லமாக நம் தோள்களில் அமர்ந்திருக்கிறது
நீர் முடிச்சான ஒரு முழு நீள இரவில்
பரிவற்ற இரவுகளும் உள் நுழைகின்றன
அதனால் உருக்கமானதொரு மன்றாட்ட அங்கியுள்
முழுவதுமாகப் போர்த்தப்படுகிறோம்
பனிக்காலத்தை இத்தனை தொலைவு நடந்தும்
நம்மால் கடக்க முடியவில்லை
காம்போடு கிள்ளி நீ பரிசளித்த
அந்த வெள்ளை நிற ரோசா
மலைமேல் இன்னும் சில மரங்களோடு எட்டிப் பார்க்கிறது
எரிந்தும் சாயம்போகாத சாம்பல்
ஒரு பாத்திரத்தில் கரைக்கப்படுகிறது
உனக்கு வேண்டியதையெல்லாம் மனதோடு பேசி எடுத்துக்கொள்
தியானத்தில் அதுவும் நள்ளிரவில் பயணிக்கும் என் கால்களுக்கு
ஒரு முத்தம் தா
ஏனென்றால் முத்தமிடாத உறவு போலியானது.

சாம்பல்

நபீல்.

Ananthi.P.

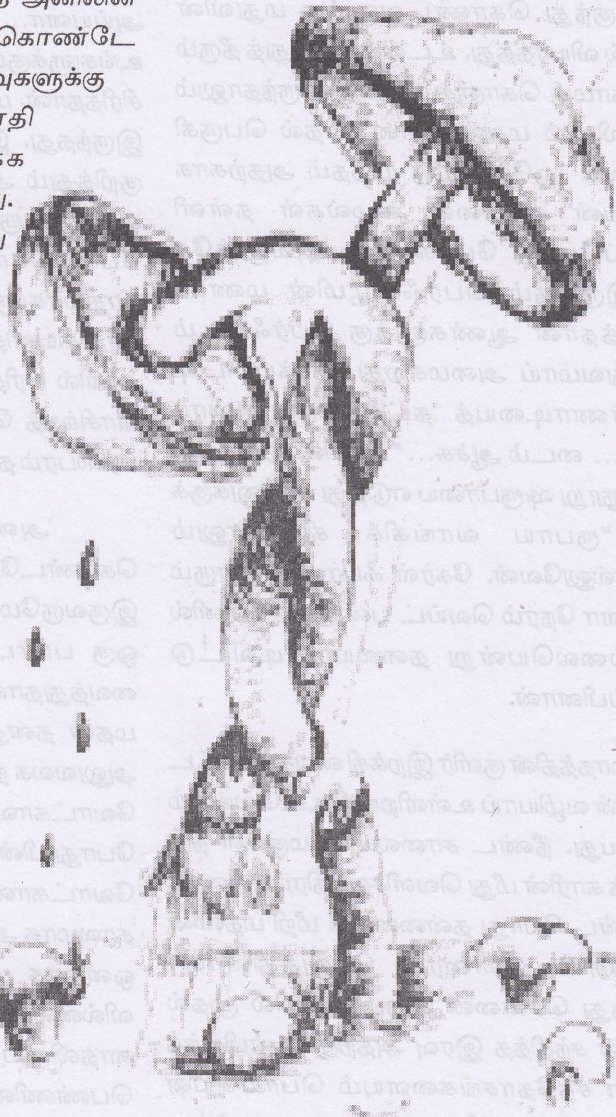
சிதாமன் துரோகம்.

லஷ்மி சரவணக்குமார்

ஆட்டம், இரைச்சல், மது, களிப்பு எல்லாம் ஓய்ந்து சில நிமிடங்கள் தான் ஆகின்றன. உடலின் மௌன நரம்புகளுக்குள் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் காதலைப் போல் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தன அந்த பப்பின் வண்ண விளக்குகள். ரெஸ்ட் ஷரூம் நோக்கி நடந்த அனிலின் கால்களில் இசையின் மிச்சம் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்க உடலெங்கும் படர்ந்த அதன் அதிர்வுகளுக்கு இணையாய் ஆடிக் கொண்டான். பாதி இரவைக் கடந்தும் தன்னைக் காத்திருக்க வைத்த தன் காதலனின் மீது எரிச்சல் வந்தது. மூன்று மாதங்களுக்கும் மேலாகிவிட்டது அவனைச் சந்தித்தும் முத்தமிட்டும். இந்தக் காத்திருப்பின் அவஸ்தைகள் எதையும் அவனால் உணர்ந்திருக்க முடியாது. உடலில் நெருப்பு பற்றிப் படர்வதைப்போல் தவிப்பிலிருக்கும் இவனிடம் வரமுடியாமல் போவதை ஒரு குறுஞ்செய்தி அனுப்பிக் கூட சொல்லாமல் இருப்பது அவன் வழக்கம். அடுத்த முறை சந்திக்கையில் இயல்பாக முத்தமிட்டு 'வேலை இருந்ததாகச் சொல்லுவான்.' அவன் ஸ்பரிசம் பட்ட சில நொடிகளில் வெடித்துக் கிளம்ப நினைத்த கோவம் அத்தனையும் மறைந்து போகும்.

அலைபேசியை எடுத்து அவனை அழைத்தான். இவ்வளவு நேரமும் தொடர்பு எல்லைக்கு அப்பால்

இருந்த அவன் எண் இணைப்பில் கிடைத்தது. சிறுநீர் கழித்தபடியே பதிலுக்காகக் காத்திருந்தவனின் மனமெங்கும் அவன் குரலைக் கேட்க வேண்டுமென்கிற பரபரப்பு. காதலை பரிசுளிக்கவென்றே கடவுளால் படைக்கப்பட்ட வசீகரக் குரல். அந்தக் குரல் தனக்கானது மட்டுமே என்பதோடு தன்னைத் தவிர இன்னொருவருடன் அவன் காதல் கொண்டிருக்கலாம் என்பதையும் யோசிக்க விரும்பவில்லை. ஏன் அவன் மீது இத்தனை பித்து? அவன் எத்தனை

அவமதித்த போதும் உதாசீனம் செய்த போதும் அனிலுக்கு அவன் மீதிருந்த காதல் கொஞ்சமும் குறைந்திருக்கவில்லை. அவன் வெளிப்படுத்துகிற சில நிமிட அன்பிற்கு முன்னால் அதெல்லாம் ஒரு பொருட்டே இல்லை என்றுதான் அனில் நினைக்கிறான்.

தொடர்ந்து இரண்டு மூன்று முறைக் கூப்பிட்டும் அனிலுக்குப் பதில் கிடைத்திருக்கவில்லை. “டேய் மதன். தயவு செஞ்சி எடுத்துப் பேசுடா... பாஸ்டர்ட்” கோவத்தோடு சத்தமாய்க் கத்தவேண்டும் போலிருந்தது. பப்பிலிருந்து வெளியே வந்து தனது மாருதி ஸென்னுக்குள் புகுந்து கொண்டவனுக்கு மதுவின் வெக்கையில் உடல் வியர்த்தது. உடல் களைத்துத் தீரும் வரை ஆடியதில் காமம் கொஞ்சம் குறைந்திருந்தாலும் ஒவ்வொரு செல்லிலும் மதனுக்கான காதல் பெருகி வழியாமல் இல்லை. ஒரேயொரு முத்தம் அதற்காக இங்கிருந்து அவன் எத்தனை மைல்கள் தள்ளி இருந்தாலும் இப்போது போகலாம். அவனுக்கே அவனுக்கென இருக்கும் பெர்ஃப்மியூமின் மணம். அசாதாரணமாகத்தான் ஆண்களுக்கு பெர்ஃப்மியூம் வாசணை தனித்துவமாய் அமைகிறது. செக்யூரிட்டி வந்து கார் கண்ணாடியைத் தட்டினான், “ஸார் கெளம்புங்க ஸார்... டைம் ஆக்சு...” அனில் சிரித்தபடி வாலட்டிலிருந்து நூறு ஷரூபாயை எடுத்து அவனுக்குக் கொடுத்தான். “ரூபாய வாங்கிக் கிட்டாலும் போகத்தான் சொல்லுவேன். கேர்ள் ஃப்ரண்ட் யாரும் வரணுமா? இவ்ளோ நேரம் வெய்ட் பன்றிங்க?” அனில் வெறுமனே இல்லையென்று தலையாட்டிவிட்டு வண்டியைக் கிளப்பினான்.

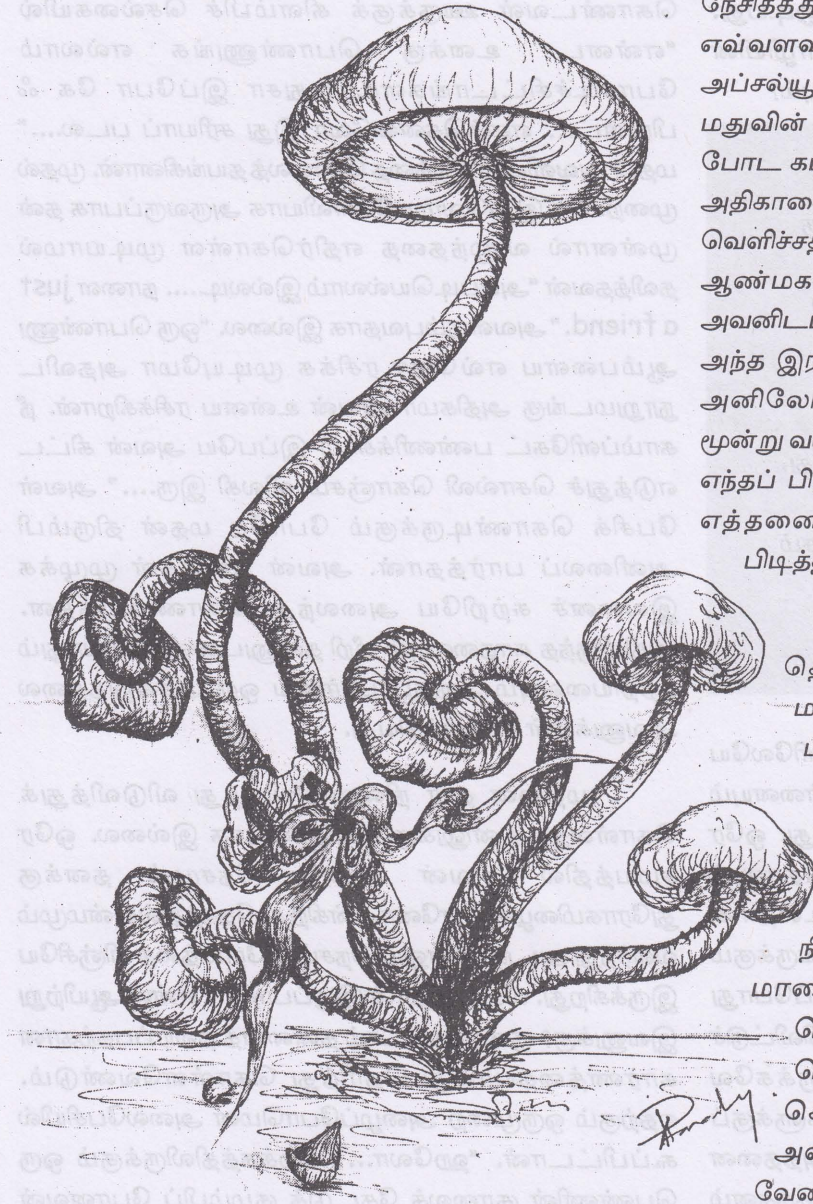
டிசம்பர் மாதத்தின் குளிர் இறக்கி வைக்கப்பட்ட கார் கண்ணாடியின் வழியாய் உள்ளிறங்கி உடலெங்கும் புகுந்து கிளர்த்தியது. நீண்ட சாலையின் மஞ்சள் நிற விளக்குகள் அந்தக் காரின் மீது வெளிச்சம் நிரப்புவதைக் குறைத்துக் கொண்ட போது தன்னையும் மீறி மதனின் வீட்டை நோக்கி காரை செலுத்தினான். பெங்களூரிலிருந்து சென்னை வரும் ரயிலில் முதல் முறையாக மதனை சந்தித்த இரவு அதற்கு முன்பிருந்த வாழ்வின் எல்லா சந்தோசங்களையும் பொய்யென மாற்றிப் போட்டது. விருப்பத்தை உணர்ந்து வாழ்முடிவதுதான் ஆகப்பெரிய சந்தோசம். தனக்குள் பிறந்தது முதல் கனன்ற ஜ்வாலை எதன் பொருட்டென்பதை அவன் வழியாகத்தான் அனில் புரிந்து கொண்டான். இரண்டாம் வகுப்பு குளிர்சாதன

கம்பார்ட்மெண்ட்டில் வசதியாக சாய்ந்து கொண்டு யுகியோ மிஷிமாவின் 'confessions of a mask' நாவலை அனில் ஆர்வத்துடன் படித்துக் கொண்டிருந்தான். “எக்ஸ்க்யூஸ்மி...” அந்தக் குரலிலிருந்த பெண்மையும் ஆண்மையும் கலந்த வசீகரம் புடித்துப் போய் புத்தகத்தைக் கீழிறக்கி தனக்கு எதிரிலிருந்தவனைப் பார்த்தான். முகத்தில் நான்கு நாட்கள் தாடியும் இடது காதுக்கு மிக அருகில் சற்றே பெரிதான மச்சமுமாய் முதல் பார்வையிலேயே அழகானவன் என ரசிக்கும்படியான தோற்றம். “எஸ்...” அனில் அவன் உட்கார இடம் கொடுத்தான். “ஐ’ அய்யனா... மிஷிமாவ ரொம்ப விரும்பிப் படிப்பேன். உங்களுக்கும் மிஷிமாவப் புடிக்குமா?” அனில் ஆமென சிரித்தான். மிஷிமாவின் spring snow மதனின் கைகளில் இருந்தது. இருவரும் மிஷிமாவின் கடைசி தினத்தைக் குறித்தும் அந்த மரணத்திலிருக்கும் ஒரு கலைஞனின் உறுதி குறித்தும் அதிகம் சத்தம் வராமல் பேசிக் கொண்டதைப் பார்த்த சக பயணிகளுக்கு காதலர்களுக்குள்ளிருக்கும் வசீகரத்துடன் அவர்கள் காட்சியளித்தனர். “தமிழ்ல யாரெல்லாம் புடிக்கும்?” அனில் சிரித்தான். “தமிழ் பேச மட்டுந்தான் தெரியும். வாசிக்கத் தெரியாது. நான் மலையாளி...” இருவரும் பரஸ்பரம் தங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

அலைபேசி எண்களைப் பரிமாறிக் கொண்டபோதும் அடுத்த சந்திப்பிற்கான தேவையை இருவருமே உருவாக்கிக் கொள்ளவில்லை. தற்செயலாக ஒரு பார்ட்டிக்காக சென்ற போது ஸ்ப்ரிங்கில் வைத்துதான் மீண்டும் சந்தித்துக் கொண்டனர். அன்று மதன் தனது முன்னாள் காதலியோடும் அனில் தன் அலுவலக நண்பர்களோடும் வந்திருந்தனர். அப்சல்யூட் வோட்காவுக்காக அனில் பரிசாரகனைக் கேட்டு நின்ற போது பின்னாலிருந்து இன்னொரு குரலும் அப்சல்யூட் வோட்காவைக் கேட்க, திரும்பிப் பார்த்தான். நீண்ட காலமாக அருந்தி வரும் மது அன்று அர்த்தப்பூர்வமான ஒன்றாக மாறுமென இருவரும் எதிர்பார்த்திருக்க வில்லை. சியர்ஸ் சொல்லிக் கொண்டனர். மதன் தன் காதலியை அறிமுகப்படுத்தி வைத்த போது அந்தப் பெண்ணின் மீது முதல் தடவையாக சிறிது பொறாமை எழுந்தது. எந்தவொரு ஆணுக்காகவும் எந்தவொரு பெண்ணின் மீதும் இதற்கு முன் பொறாமை உணர்வு கொண்டதில்லை என நினைத்த போது அவன் தனக்கு என்னவாக தெரிகிறான் என்பது மர்மமான ரகசியமானது. விடைபெறுவதற்கு முன்பாக இருவரும்

அணைத்துக் கொண்டு சாதாரணமாக முத்தமிட்டுக் கொண்டனர். அனிலின் முத்தத்தில் இருந்த மென்மையை உணர்ந்த மதன் அது இயல்பானதில்லையென்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

தன் காதலியை வழியனுப்பி வைத்துவிட்டு அனிலை தன் ஃபிளாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றான். அனில் இன்னொரு முறை முத்தமிட்ட பொழுது தான் இருபால் ஈர்ப்புடையவன் என்கிற உண்மை மதனுக்குப் புரிந்தது. மதுவால் தூண்டப்பட்ட காமமாக அது முடிந்திட வாய்ப்பில்லை. காதலியை விடுத்து இவனோடு கூட வேண்டுமென்பதற்குப் பின்னால்

மிஷிமாவை இருவரும் தங்களின் ஆதர்சமாக நேசித்ததும் ஒரு காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும். எவ்வளவு குடித்தும் தீர்க்க முடியாத போதையாக அப்சல்யூட் வோட்காவை விடியும் வரை அருந்தினர். மதுவின் சூடு அவர்களை மேலும் மேலும் இறுக்கிப் போட கடல் பார்த்தபடி இருக்கும் அந்த ஃபிளாட்டில் அதிகாலையில் நிர்வாணமாய் நின்றபடி அனில் சூரிய வெளிச்சத்திற்காக காத்திருந்தான். மதிக்கத் தகுந்த ஓர் ஆண்மகனிடம் தன் கன்னிமையை இழந்த பூரிப்பு அவனிடம். முதல் முறையாக இருவரும் காதல் கொண்ட அந்த இரவிலேயே மதன் இனி என்றென்றைக்குமாய் அனிலோடு இருப்பதென முடிவெடுத்தான். இந்த மூன்று வருடங்களில் அவர்களுக்குள்ளிருக்கும் காதலில் எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை. மதனுக்கு பெண்களை எத்தனை பிடித்ததோ அப்படியே அனிலையும் பிடித்தது.

மதன் ஆச்சரியங்களை பரிசளிப்பதின் வழி தொடர்ந்து தன் காதலை அர்த்தப்பூர்வமானதாகவும் உயிர்ப் புள்ளதாகவும் மாற்றக்கூடியவன். அந்த அன்பை அத்தனை எளிதில் ஒருவரால் கடந்துவிட முடியாது. நினைவின் நதியெங்கும் அவன் முத்தங்கள் கூழாங்கற்களென நிரம்பியிருக்கிறது. கஸ்தூரிபாய் நகர் பறக்கும் ரயில் நிலையத்தில் அவனுக்காக காத்திருந்த ஒரு மாலையில் சுற்றியிருந்த எவரையும் பொருட்படுத்தாது அவன் தன்னை அணைத்துக் கொண்ட நாள் மறக்கமுடியாதது. அனில் தான் கொஞ்சம் கூச்சங்கொண்டவனாய் அவனிலிருந்து விலகினான். மதனை சந்திக்க வேண்டுமெனக் கேட்டபோது தன் அலுவலகத்திற்குத்தான் வரச் சொன்னான். அனிலுக்கு தயக்கமாக இருந்தது. தன்னை அவனின் காதலனென அவன் சம்பந்தப்பட்ட எல்லோரிடமும் காட்டிக் கொள்ளும் திராணியில்லை. இவனிடமிருந்த தயக்கமும் கூச்சமும் முதலில் மதனுக்கு சற்று எரிச்சலூட்டக் கூடியதாய் இருந்தாலும் அவன் இயல்பென அதுகுறித்து வருத்தங்கொள்ளவில்லை. ரயிலில் பயணிக்கையில் ஜன்னலுக்கு வெளியே எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்த அனிலின் காதுகளில் “இரண்டு ஆண்கள் காதல் கொள்வது வேறு எல்லாவற்றையும் விட சுவாரஸ்யமானது இல்லையா?” மதனின் புன்னகையிலும் குரலிலும் நகைப்பின் பொருட்டு

மிகுந்த விஷமம் இருந்தாலும் அனிலுக்கு தாங்க முடியாத வெட்கம் நரம்பெங்கும் கிளர்ந்து ஓடியது. வெட்கப்படும் ஆணின் அழகை எந்த மொழியின் வார்த்தைகள் கொண்டும் வர்ணித்துவிடமுடியும்?

“மதனை தன் நினைவிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்வது அனிலுக்கு எளிதானதாக இல்லை. ஒரே சமயத்தில் அவன் மீதான நேசமும் தனக்கு துரோகமிழைக்கிறானோ என்கிற சந்தேகத்தில் வன்மமும் வளர்ந்து அடங்கினாலும் நேசம் துரோகத்தை விஞ்சியே இருக்கிறது. வீட்டில்தான் இருப்பானா? என்ன ஆயிற்று இவனுக்கு? குறைந்தபட்சம் தன்னைத் தவிர்ப்பதற்கான காரணத்தையாவது தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.”

மதனோடு சுற்றியலைந்த சில நாட்களிலேயே அவனுக்கு விருப்பமான எல்லாவற்றிற்கும் தன்னையும் இவனால் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. ஒரே நகரின் இருவேறு பகுதிகளில் வசித்தாலும் பெரும்பாலும் இரவுகளை ஒரே வீட்டில்தான் கழித்தனர். அலுவலகத்தின் பொருட்டு இருவருக்கும் தனித்தனி ஃபிளாட்டுகள் என்பதோடு அவ்வப்போது மதனின் தங்கை பெங்களூரிலிருந்து வந்து தங்கிவிட்டுச் செல்வாள் என்பதால் மதன் தனித்திருக்கவே விரும்பினான். அந்த தூரம் ஒன்றும் அவர்களுக்குப் பெரிய தொந்தரவாய் இல்லை. அழகான அத்தனை ஆண்களிலும் மதனின் சாயலைத் தேடும் கிறுக்குத்தனம் அனிலுக்கு மிகுதியடையத் துவங்கியபோதுதான் மீளமுடியாத காதலில் விழுந்து கிடக்கிறோமெனப் புரிந்து கொண்டான். மதன் தன் தங்கையை அறிமுகப்படுத்தி வைத்த நாளில் கூட அவளிடம் அவனது சாயல்கள் இருந்ததாலேயே ரசித்தான். பேசத் துவங்கின சில நொடிகளிலேயே அனிலிடமிருந்த பெண்மையைப் புரிந்து கொண்டவளாய் மதன் மீது சின்னதொரு சந்தேகம் கொண்டான். மதன் இதற்கு முன் ஒருபோதும் இத்தனை பெண் தன்மைகொண்ட வர்களை தன் நண்பர்களென அவளிடம் அறிமுகப்படுத்தியதில்லை. அனிலின் பார்வைகளும் வார்த்தைகளும் மதன் மீதான மயக்கங்களை

ஆனமட்டும் பிரதிபலிப்பதாய் இருப்பதைப் புரிந்து கொண்டவள் ஊருக்குக் கிளம்பிச் செல்கையில் “என்னடா உனக்கு பொண்ணுங்க எல்லாம் போரடிச்சிட்டாங்களா, புதுசா இப்போ கே ஃ பிரண்ட்... எனக்கென்னவோ இது சரியாப் படல...” மதன் அவளிடம் நிஜத்தை சொல்லத்தயங்கினான். முதல் முறையாக இதுவொரு கேள்வியாக அருவருப்பாக தன் முன்னால் விழுந்ததை எதிர்கொள்ள முடியாமல் தவித்தவன் “அப்படியெல்லாம் இல்லடி.... நாளை just a friend.” அவள் நம்புவதாக இல்லை. “ஒரு பொண்ணு ஆம்பளைய எவ்ளோ ரசிக்க முடியுமோ அதவிட நூறுமடங்கு அதிகமா அவன் உன்னைய ரசிக்கிறான். நீ காம்ப்ளிகேட் பண்ணிக்காம இப்பயே அவன் கிட்ட எடுத்துச் சொல்லி கொஞ்சம் விலகி இரு....” அவள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே மதன் திரும்பி அனிலைப் பார்த்தான். அவன் புலன்கள் முழுக்க இவனைச் சுற்றியே அலைந்து கொண்டிருந்தன. அதிலிருந்த காதலையும் மீறி தன்னுடலை எப்போதும் சுற்றியலையும் அந்தப் பார்வை ஒரு அச்சுறுத்தலை அவனுக்குள் உணர்த்தியது.

மதனை தன் நினைவிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்வது அனிலுக்கு எளிதானதாக இல்லை. ஒரே சமயத்தில் அவன் மீதான நேசமும் தனக்கு துரோகமிழைக்கிறானோ என்கிற சந்தேகத்தில் வன்மமும் வளர்ந்து அடங்கினாலும் நேசம் துரோகத்தை விஞ்சியே இருக்கிறது. வீட்டில்தான் இருப்பானா? என்ன ஆயிற்று இவனுக்கு? குறைந்தபட்சம் தன்னைத் தவிர்ப்பதற்கான காரணத்தையாவது தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். எதற்கும் ஒருமுறை அழைப்போமென அலைபேசியில் கூப்பிட்டான். “ஹலோ...” கிறக்கத்திலிருக்கும் ஒரு பெண்ணின் குரலைக் கேட்டுக் குழம்பிப் போனவன் எண்ணை சரிபார்த்தான். மதனுடையதுதான். பேசத் தயக்கமாய் இருந்தது. “எக்ஸ்க்யூஸ் மீ, மதன் இல்ல?... ”

“ம்..... ஆனா இப்போ அவனால பேச முடியாது..... நீங்க நாளைக்குக் கூட்டுங்க...” இணைப்பு உடனடியாகத் துண்டிக்கப்பட்டது. கேட்ட குரலாக இல்லை. பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது பின்னணியில் மெல்லிய ஒலியில் ப்ளாஸ் இசையின் சத்தம் ஒலிப்பதையும் அணிலால் கேட்க முடிந்தது. மதனுக்கு விருப்பமான இசை வடிவம். காதல் கொள்ளும் போதெல்லாம் அந்த இசையை ஒலிக்க விட விரும்புவான். மதனோடான காதலை அந்த இசையும்

நினைவு படுத்தியது. 'Bobby bland d; 'I wouldn't treat a dog (the way you treated me) மதனுக்கும் இவனுக்கும் பிடித்த அதே பாடல் தான் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. மதன் தன் காதலை இன்னொரு பெண்ணுடன் பகிர்ந்து கொள்வதில் இவனுக்கு வருத்தங்களெதுவும் இல்லை. ஆனால் அதை ஏன் தன்னிடம் மறைக்க வேண்டும்? தன்னைக் காதலனாக அல்லாமல் என்னவாகப் பார்க்கிறான்? அவமானத்தில் அனிலின் உடலெங்கும் எரிந்தது. அவனைப் பார்க்க வேண்டுமென்கிற தவிப்பு சகித்துக் கொள்ளவியலா வெறுமையாய்ப் பெருக வண்டியை அதே இடத்தில் நிறுத்திவிட்டான். பரபரப்புகள் அடங்கி மொத்த நகரமும் நீண்ட மௌனத்திற்குள் கிடக்க இவன் மனம் பெருங்குரலெடுத்து அழுது கொண்டிருந்தது.

தன் நிர்வாணத்தின் மீது புழுக்கள் நெளியும் வேதனையையும் மீறி மதனைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்பதிலிருக்கும் தவிப்பு குறைந்தபாடில்லை. குறைந்த பட்சம் தூரத்திலிருந்தாவது பார்த்தால் போதும். வண்டியை மதனின் ஓப்ளாட்டிற்கு எதிரில் நிறுத்திவிட்டு அமைதியாகக் காத்திருந்தான். அவன் ஓப்ளாட்டில் விளக்கெரிவதைப் பார்க்க முடிந்தது. இவனால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவனோடு பேசும் வரை விடுவதில்லையென்கிற வெறியோடு தொடர்ந்து அழைத்தான். சிலமுறை அழைப்புகளுக்குப்பின் மதனின் அலைபேசி அணைத்து வைக்கப்பட இவனும் விடாமல் அவனது தரைவழி இணைப்பிற்கு அழைத்தான். “ஓத்தா என்னடா வேணும் உனக்கு? வேற ஆம்பள கெடைக்கலையா? பாஸ்டர்ட்.” மதனின் ஆவேசமான குரலைக் கேட்டதும் அதிலிருந்து வெறுப்பை இவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. “என்னடா இப்பி பேசற? உன்னால வரமுடியலைன்னா எங்கிட்ட ஒரு வார்த்த சொல்லி இருக்கலாமே. உனக்காக எவ்ளோ நேரம் ஸ்ப்ரிங்ல வெய்ட் பண்ணினேன் தெரியுமா?” அனிலின் குரலிருந்த தாபம் மதனை இன்னும் கோவப்படுத்தி இருக்க வேண்டும். “வரலைன்னு அவாய்ட் பண்ணினா நீயா புரிஞ்சுக்கணும் அனில். நீ பக்கத்துல வரும் போது ஒரு ஆண் விபச்சாரியாத்தான் எனக்குத் தெரியற. நெனச்சாலே அருவருப்பா இருக்கு.” அனிலுக்கு சுருக்கென்றது.

“அருவருப்பா இருக்கா?”

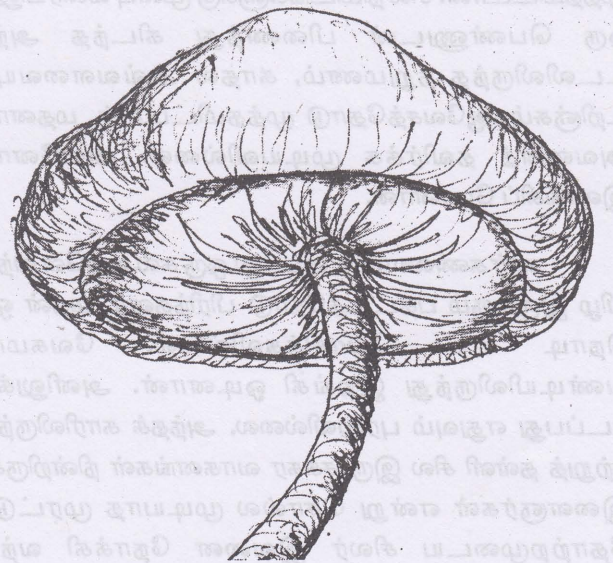
“ஆமா..... யு ஸ்மெல்ஸ் லைக் எ டேர்ட்டி பிக்..... இனிமே என்னய டிஸ்டர்ப் பண்ணாத.....”

இணைப்பு அவசரமாகத் துண்டிக்கப்பட, அனிலுக்கு இப்பொழுது தாபத்தை மீறி கோபமே மிஞ்சி நின்றது. இதற்குமுன் ஒருபோதும் அவன் இத்தனை அவமானப்படுத்தப்பட்டதில்லை. விருப்பத்திற்குரிய வர்கள் அவமானப்படுத்தும் போதுதான் மனிதர்களுக்கு அசாத்தியமான வன்மம் பிறக்கிறது. அனிலின் உடலில் அக்னி கொதிக்க மீண்டும் அவனை அழைத்தான்.

“த்தா..... என்னடா வேணும்?....”

“நான் கீழே தான் இருக்கேன்..... ஒரு ரெண்டே ரெண்டு நிமிசம் வந்துட்டுப் போ..... ப்ளீஸ்..... அட்லீஸ்ட் இது ஓப்ரெவெல்லா இருக்கட்டும்.....”

இணைப்பு துண்டிக்கப்பட அனில் மொபைலை சீட்டில் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு ஸ்டியரிங்கில் சாய்ந்து கொண்டான். அங்கிருக்கும் நொடிகள் நகமென அவனுக்குள் கசந்தது. இந்த உறவு இத்தனை சீக்கிரத்திலும் முடியுமென்றோ அவமானங்களை பரிசளித்து வழியனுப்புமென்றோ ஒருநாளும் எதிர்பார்த்திருக்க வில்லை. அவன் காரின் டோர் தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு வேகமாய் தலையை உயர்த்தினான். மதன். கதவைத் திறந்து இறங்கினான். சொத்தென அறை. அனிலுக்கு உடலெங்கும் வெக்கை கிளம்பியது, இத்தனை ஆத்திரமா? குடித்திருந்த மதுவின் அடர்த்தி மறைந்து தொண்டை வறண்டது.

“உனக்கு வேற ஆம்பள கெடைக்கலையா?. ஏன் என் உயிரவாங்கற?” அனிலால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவமானங்களை முத்தங்களால் கடந்து போக நினைத்தவன் அவனை அணைத்துக் கொண்டு முத்தமிட முயன்றான். மதனுக்கு வெறுப்பு அதிகமாக அவனை விலக்கி மீண்டும் மீண்டும் அறைந்தான். அனில் காரில் சாய்ந்து சீழே விழுந்தான். அழுகை பீறிட்டுக் கிளம்பியது. சத்தமிட்டு அழ அசிங்கமாய் இருந்ததால் வெறுமனே சிணுங்கல் மட்டுமே அவனிடமிருந்து வெளிப்பட்டது. மதனுக்கு அங்கிருந்து போகவும் முடியாமல் அவனோடு பேசவும் முடியாத அவஸ்தை. தன் அறையில் தனக்காக காத்திருப்பவள் இவனோடு தன்னைப் பார்த்தால் என்னாகுமென்கிற அச்சத்தோடு அணிவை இழுத்து காருக்குள் போட்டுவிட்டு இவனே காரை கிளப்பினான். அந்த வீதியின் முடுக்கில் வண்டியை நிறுத்தியபின்னும் கோவம் குறைந்திருக்க வில்லை.

“இதக் கடைசியா வெச்சுக்க... ப்ளீஸ் இனிமே என்னய டிஸ்டர்ப் பண்ணாத.... எனக்கு உன்னய மட்டுமில்ல எந்த ஆம்பளையையும் இப்ப புடிக்கல... இத்தோட போயிடு....” அனில் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்திருக்கவில்லை. வெறுமனே அழுது கொண்டிருந்தான். மதன் அவன் தோள்களில் கைவைத்து கூப்பிட்டான். குறைந்தபட்சம் போகிறேனென்று சொல்லிவிட்டுப் போக நினைத்தான். அனில் எழவில்லை. பலவந்தமாக பிடித்து இழுத்தபோது, அனில் ஆவேசமாக மதனை முத்தமிட்டான். சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு வரையிலும் ஒரு பெண்ணுடன் பிணைந்து கிடந்த அந்த உடலிலிருந்த நறுமணம், காதல் அவ்வளவையும் உறிஞ்சும் ஆவேசத்தோடு முத்தமிட்டான். மதனால் அவனைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. அவனோடு இணங்கிப் போனான்.

கார் கண்ணாடி உடைந்து ஒரு கல் உள்ளே வந்து விழ இருவரும் பதட்டத்தோடு பிரிந்தனர். மதன் ஒரு நொடி கூட யோசிக்கவில்லை. வேகமாக வண்டியிலிருந்து இறங்கி ஓடினான். அனிலுக்கு நடப்பது எதுவும் புரியவில்லை. அந்தக் காரிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி சில இரு சக்கர வாகனங்கள் நின்றுருக்க இளைஞர்கள் என்று சொல்ல முடியாத முரட்டுத் தோற்றமுடைய சிலர் இவனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். கார் நின்றுகொண்டிருக்கும்

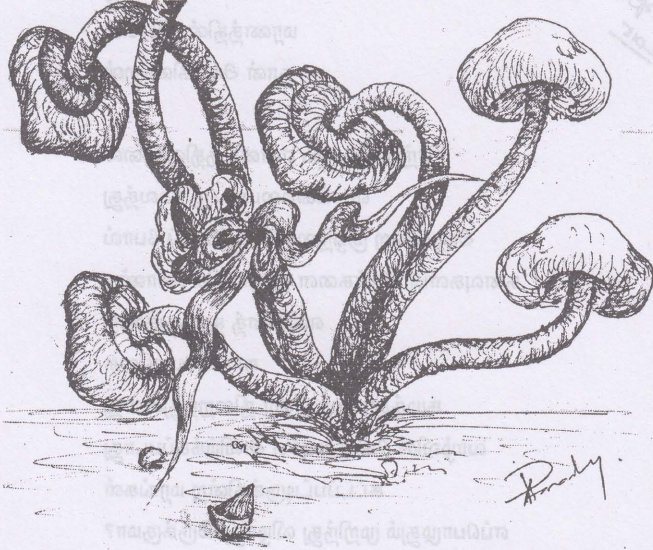
வீதியிலிருந்த சுவர்களெங்கும் அடுத்த நாள் ‘பூரண மதுவிலக்கு வருடமாக அறிவிக்கக் கோரி’ அவர்கள் ஓட்டியிருந்த போஸ்டர்கள். ஓட்டுவதற்கு இன்னும் ஏராளமான போஸ்டர்கள் அவர்களின் வண்டிகளில் இருந்தது. அவர்கள் யாரென்பதைப் புரிந்து கொண்ட அனிலுக்கு பதட்டத்தில் உடல் நடுங்கியது. மதன் அந்த தெருவின் எல்லைக்கே ஓடிவிட்டான். வருகிறவர்களைப் பார்க்கும் போது திருடர்கள் மாதிரி தெரியவில்லை. எல்லோருமே படித்தவர்களாய் தெரிந்தனர். முதலில் வந்தவன் காரைத் திறந்து அவனை வெளியில் இழுத்துப் போட்டான். “நட்ட நடு ரோடல்!. என்னடா செய்றீங்க ரெண்டு பேரும்!?” ஒருவன் ஓங்கி அனிலின் வயிற்றில் உதைத்தான். “ஸார் ஸார்! ப்ளீஸ் ஸார் அடிக்காதிங்க!” கெஞ்சலான அவன் குரலை ஒருவரும் பொருட்படுத்தி இருக்கவில்லை. இரண்டு பேர் அவன் உடைகளை முழுவதுமாக அவிழ்த்தனர். “அண்ணே ஆம்பளைக்கு இருக்க வேண்டியது எல்லாம் இருக்கு... ஆனா...” என சிரித்தான். அனில் சிரமப்பட்டு தனது குறியை மறைத்துக் கொண்டிருந்தான். சுற்றி இப்பொழுது நான்கு பேர் நின்றுருந்தனர். “எவ்ளோ காசு கொடுத்தான் அவன்? வெக்கமா இல்ல உனக்கு?” எல்லோரும் மாறி மாறி அவனை உதைத்தனர். “ஸார் தப்பா பேசாதிங்க ஸார்... நாங்க ரெண்டு பேரும் லவ்வர்ஸ் ஸார்...” அவன் சொன்னது அங்கிருந்தவர்களுக்கு முதலில் புரியவில்லை. புரிந்தவுடன் அவன் மீதான பரிகாசம் அதிகமாக சத்தமாக சிரித்தனர். சிரிப்பு அடங்குவதற்கு முன்பாக எல்லோருக்கும் கோவமே மிஞ்சியது. “லவ்வர்ஸ்.. த்தூ... ஆம்பளையும் ஆம்பளையும் லவ்வு... அதும் ரோடல்...” முன்பிருந்த கோவம் உக்ரமாக கொப்பளிக்க அவனை வதைத்து எடுத்தனர். வலி தாங்க முடியாமல் அனில் அலறினான். அடிபடுறவனின் வலியை ரசிக்கப் பழகிவிட்டவர்களுக்கு அந்த வன்முறையை மீண்டும் மீண்டும் செய்து பார்ப்பதில் எப்போதும் அலாதியான சுவாரஸ்யம் இருக்கிறது. அந்தக் கொண்டாட்டத்தை முடிந்த மட்டும் ரசித்தனர். கடல் காற்று முன்னிரவை விடவும் பேரோலமாய் எதிரொலித்தது. அனிலுக்கு நினைவு தப்பிப் போக அடி உதைகளின் வலி உணர முடியாமல் மயங்கினான். நிர்வாணத்தோடே அவனைத் தூக்கி மீண்டும் காருக்குள் போட்டுவிட்டு அங்கிருந்து அவர்கள் ஓடிவிட்டனர்.

கண் விழித்த போது விடிவதற்கு இன்னும் சில நிமிடங்களே மிச்சமிருப்பது போல் வானம்

செவ்வானமாகி இருந்தது. உடலின் வேதனையை விடவும் தன் நிர்வாணமும் அந்த நிர்வாணத்தின் மீது யாரோ சிலர் நிகழ்த்திய வன்முறையும் அவனைக் கூசச் செய்தது. இத்தனை சிக்கலில் தனக்கு என்ன நேருமென்கிற எந்தக் கவலையுமில்லாமல் ஓடியவனையா இத்தனை நாட்களும் நேசித்தோம்? அனிலால் அழ முடியவில்லை. உடலை மறைத்துக்கொள்ள ஒரு துண்டு துணியும் இல்லை. பின் சீட்டில் ஏதாவது துணி இருக்குமா என தேடியபோது ஷாட்ஸ் ஒன்று அகப்பட்டது. எடுத்து அணிந்து கொண்டவனின் தலைக்கு மேலாக அந்த நாளுக்கான துவக்கம் மெதுவாக எழுந்து கொண்டிருந்தது. அவமானங்களைத் துப்பிய அந்த இரவை எப்படி மறப்பது? இதற்குப் பதிலாக நஞ்சூற்றி அவன் கொன்றிருக்கலாம், ஏன் இத்தனைக் கொடுமையாக நடந்து கொண்டான்? மொபைலை எடுத்துப் பார்த்தபோது அவனிடமிருந்து "sorry" என ஒரே ஒரு குறுஞ்செய்தி மட்டும் வந்திருந்தது. மொபைலைத் தூக்கி வெளியே எறிந்தவன் அந்த நகரத்தின் மனிதர்கள் ஒருவரின் கண்ணுக்கும் படாமல் ஓடிவிட வேண்டுமென நினைத்துக் கொண்டான்.

உடல் முழுக்க பட்டிருந்த காயங்கள் அவனை நிமிர்ந்து உட்காரக் கூட முடியாமல் செய்திருக்க மருத்துவமனையில் மருந்து வாசனைகளின் துணையுடன் ஆறுதலாய்த் தூங்கத் தவித்தான். கண்களை மூடிக்கொள்கிற பொழுதெல்லாம் முறுக்கேறிய உடல்கள் உதைத்ததின் நினைவு வந்து அச்சுறுத்தியது. கண்களில் மிரட்சி அகன்றிருக்க வில்லை. அவனை சந்திக்க வந்த எல்லோரையும்

சந்தேகத்துடன் பார்க்கும்படி கண்கள் படபடப்புடன் அடித்துக் கொண்டன. மருத்துவர்கள் தொடர்ந்து வலி நிவாரணிகளின் மூலமாகவே நாளுக்கு சில மணிநேரங்களேனும் அவனை உறங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். மருந்துகளும் உறக்கமும் முகத்தை மட்டும் கொஞ்சமாய் ஊத வைத்திருந்தது. வெறுமை நீங்கி பழைய மனிதனாய் வீடு திரும்ப தயாரான தினத்தில் அவனை அழைத்துச் செல்ல மதன் வந்திருந்தான். இப்படியான ஒன்று நடந்ததில் தன் தவறென எதுவும் இல்லை என்பதைப் போல் வெகு சாதாரணமாக "ஸாரிடா கொஞ்சம் வேலை அதான் உடனே வந்து பாக்க முடியல... வா போகலாம்..." இவனது லக்கேஜுகளை வாங்க கை நீட்டினான். அனில் அவனைப் பொருட்படுத்தாமல் வாசலை நோக்கி நடந்தான். எதிர்ப்பட்ட ஒரு நர்ஸிடம் தன்னைக் கவனித்துக் கொண்டதற்காக நன்றி சொல்லிவிட்டு வேகமாக நடந்தான். மதன் அவனைத் தொடர்ந்து பின்னாலேயே ஓடிச் சென்று நிறுத்தினான். "திமிரா...? அன்னைக்கே ஸாரி சொன்னன்ல... நானா உன்ன வந்து பாருடானு சொன்னேன்... நீயா வந்த பிரச்சனை ஆகிடுச்சு..." மதனுக்கு அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்கும் மனநிலை போய் இப்பொழுது அவன் தன்னால் மன்னிக்கப்பட வேண்டியவன் என்கிற மனநிலை வந்துவிட்டிருந்தது. அனில் சின்னதாய் சிரித்தான். பதிலுக்கு மதனும் அதைவிட சின்னதாய் சிரிக்க, அனில் அவன் முகத்தில் காறித் துப்பினான். முகத்தில் வழிந்த எச்சிலை அதிர்ச்சியோடு துடைத்துக் கொண்ட மதனுக்கு இவனுக்கு எங்கிருந்து இத்தனை தைர்யம் வந்ததென்கிற ஆத்திரம். அடிக்க கைகள் பரபரத்தன. ஆனால் அனிலின் கண்களிலிருக்கும் ரொளதீரத்தை அவனால் எதிர்கொள்ள முடியவில்லை. "நீ எத்தனையோ நாள் என்னய முட்டாளா ஆக்கி இருக்க, அதெல்லாம் வலிக்கல... ஆனா கடைசியா நீ அழிச்சது என்னோட அடையாளத்த... என்ன செஞ்சாலும் நாள் அவமானப்பட்ட அந்த சில மணி நேரங்கள் உன்னால் சரி பண்ணிட முடியாது... இப்போ கூட உன்ன கழுத்த நெரிச்சு என்னால கொன்னுட முடியும். ஆனா அத செய்ய மாட்டேன் நீ அதுக்குத் தகுதி இல்லாதவனா ஆயிட்ட.. அருவருப்பான புழு நீ... இனி என் முன்னால் வராத..." அனிலின் வாகனம் வந்துவிட அவன் இவனைத் திரும்பியே பார்க்காமல் கடந்து போனான்.

மரணத்தின் நிழலில்

மலர்ச்செல்வன்

©. சிவனி
2015

நான்

தீப்பிளம்பில் ஊழிக்கூத்தாரும்

வல்லமை கொண்ட

ஒரு பிரதியின் உருவாக்கம்.....

வசப்பட்டுப்போன காலத்தின் முன்

மண்டியலிடாத

மரணத்தின் நிழலில்

நான் அமர்கின்றேன்

எந்தத்தவறும் என்னிடத்திலில்லை

பொம்மையைத் தொலைத்து

அழுகின்ற குழந்தையொன்றைப் போல்

கனவுகளின் வேர்களை விழுங்கிக் கொண்டிரு

என்னைத் துரத்துகின்ற

காலப்பொதினை

கழுத்துவரை நீரை நிறைத்துள்ளது

வாழ்வின் கொழுமுடிச்ச அவிழ்க்கப்படாது

கட்டப்பட்டிருக்கின்ற மரங்கள்

எப்பொழுதும் முறிந்து விழாது இருக்குமா?

பல்லியின் வாழ்வையொத்த

என்றெஞ்சத்துப் பருக்கைகள்

பூச்சியாய் பறக்க எத்தனிக்கின்ற

மாலையப்பொழுதொன்றில்

இருப்பின் கதவுகளை மூடி, எழு

அப்போ!, நான்

மாயத்தின் தோற்றத்தைக்

கண்டேன்.

நான் எல்லாவற்றையும் துறந்து நிற்கின்றேன்

உன்னுடைய கனவில் முகிழ்ந்த நாட்களின்

மகிழ்வுகள்

பழைய ஓவியங்களைத் தேடுகின்றன.

துர்நாற்றம் வீசுகின்ற

பழைய காதகளைப் படிக்கத்

தொடங்குகிறாய்...

எல்லாவற்றின் சாட்சியங்களாய்

உருமாறுகின்றாய்

என்னைக் கொழுகிறாய் நீ!

பறைசாற்றுகின்ற

நீழ் கதையைப் புனைந்து

பெருமை பெறுகின்றாய்.

நண்பர் ஒருவர் உரையாடலின்போது, இந்தக் கேள்வியை முன்வைத்தார். அதன் பிறகே, பல விசயங்கள் புரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கும் என்ற எனது எடுகோள் செயலற்றுப் போனது. நாம், பேச முற்படும் போதும், ஒரு கருத்தாக்கத்தை புளக்கத்திற்கு விடும்போதும் சில தீர்மானங்களை எட்டுகிறோம். இந்த இடத்திலிருந்து பேசினால் போதும் என குறைந்த பட்சம் அறிகிறோம். ஆனால், விசயங்கள் அப்படி இருப்பதில்லை.

அனுபவத்தை பிரதிபலித்தல், யாதார்த்தங்களை மீள நடித்துக்காட்டுதல், உண்மையை பிரதியாக மாற்றுதல் போன்ற அம்சங்கள் இலக்கியத்தின் சமூகச் செயல்பாடுகள் என கருதப்படுவதிலிருந்து விலகி அல்லது மறுத்து சிந்திக்கும் கற்பனையான வழிமுறைகளே நவீனம் கடந்த இலக்கியம் என பேசவேண்டியிருக்கும். அப்படி ஒருவகை கதையாடலின் பாதை என ஒரு விவாதத்தை கிளப்பியிருந்தேன்.

அவை குறித்து எனது பக்கத்திலிருந்து சிந்தித்துமிருந்தேன். அதாவது, புதிய அனுபவத்தை உருவாக்குதல், உண்மைகளை கற்பனை செய்தல், பல யதார்த்தங்களை கண்டுபிடித்தல் என சுருக்கமாக இவைகளை தொட்டுக்காட்டலாம். ஆனால், நண்பர் கேட்ட கேள்வி இதுதான். கவிதை மனம் என்று ஒன்று இருக்கிறதே, அது பிரதியில் வெளிப்பட்டால் நல்ல கவிதைதானே?

இப்படியான கேள்விகள் பலரிடம் இருக்க முடியும். இதை நெருக்கமுறும் கேள்விகளை உண்டுபண்ண நாம் பழகிவிட்டோம். அல்லது, கவிதை குறித்த பேச்சுக்கள் இப்படியான கேள்விகளை கேட்கும் சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றன. மனம் என்பதற்கு அகராதியில் இருக்கும் அர்த்தத்திற்கும் இங்கே “கவிதை மனம்” என இணைந்துவரும்போது “மனம்” என்பதற்கும் இருக்கும் பொருளாக்கத்திற்கும் நிறைய வேறுபாடு உண்டு என்பதை நான் சொல்லாமலே நீங்கள் புரிந்திருப்பீர்கள்.

சுயம், அகமி, நான், மனம் என பல வகைகளில் அழைக்கப்பட்ட இந்தக் கருத்துநிலை, நவீன கவிதையின் தொடக்கத்திலிருந்து பின்தொடர்ந்து

வருகிறது. இதை கவிதைப் பிரதிகளில் கண்டெடுக்கும் போது அது கவிதை மனமாக பரிமாணம் அடைகிறது. தனித்த சுயம், குறிப்பான அடையாளங்களை தொடர்ச்சியாக கடைப்பிடிக்கும் கவிதை மனம் என்பதினூடாக, கவிஞருக்கான தனித்தன்மையாக பேசப்பட்டதையும் நாமறிவோம்.

அதாவது, கவிதை மனம் உருப்பெறும் தன்னிலையாக்கத்தை முதன்மைப்படுத்தி, ஏனைய பிரதிச் செயல்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பிரதியின் மையமாக கவிதை மனமும், அந்த மனதின் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் காட்டுவதற்கான உப பகுதிகளாக சம்பவங்களும் மாற்றப்பட்டன.

பிரதிக்குள்ளாக ஒரு விளிம்புநிலை கதை உருவாக்கப்பட்டது. இந்தக் கவிதை மனம், கவிதைக்கான சம்பவங்களை மற்றமைகளாக பார்த்தன.

நவீன கவிதை மனம் என்பது மற்றமைகளை புரிந்துகொள்ளாத, ஏற்றுக்கொள்ளாத, அவைகளை விளிம்புநிலையிலே பேண முற்பட்ட ஒரு கற்பனைச் செயற்பாடு என சொல்லி முடிக்க வேண்டிய ஒன்றைத்தான் நான் இதுவரை விபரித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

சரி ஒரு உதாரணத்துடன் பார்க்கலாம். நண்பர் இப்படியான வியாக்கியானங்கள் தனக்கு விளங்கவில்லை என்றதும், ஒரு கவிதைப் பிரதியை எடுத்து விளங்கப்படுத்தியதும், அப்பாடா! என மூச்சுவிட்டார். புரிந்ததாக சொன்னார். அதன் பிறகே, நான் வியாக்கியானம் செய்வதைவிட உதாரணங்களுடன் சிறிதாக பேச விரும்பினேன்.

கன்னியாகுமரியில்....

இன்று அபூர்வமாய்

மேகமற்ற வானம்

மிகப்பெரிய சூரியன்

ஒரே ரத்தக் கலங்கல்

எங்கிருந்தோ வந்து

நவீன கவிதை மனம்.

நியாஸ் குரானா

சூரியாஸ்தமனத்தை மறைக்கிறது

இந்த ஆட்டுக்குட்டி

அசடு

அபோதம்

தன்னிலை அறியாதது

இடம்பெயர்வதா நான் ?

அல்லது

நின்ற நிலையில் நிற்பதா?

மூளையின் தர்க்கம்

அறுபட்டு விழித்ததும்

நகர்ந்தோடியிருந்தது ஆட்டுக்குட்டி.

சூரியனைக் காணோம் .

இது அந்திப் பொழுதை ரசிக்க நினைக்கும் ஒருவரின் கதை. இப்படியான ஒரு தன்னிலையை இந்தக் கவிதையில் சுரா கண்டுபிடிக்கிறார். கன்னியாகுமரியில் அந்திப் பொழுது விசேசமாக இருக்குமோ என்னவோ... தலைப்பை அப்படி வைத்திருக்கிறார். அந்திப் பொழுதை கன்னியாகுமரியில் பார்ப்பது சிறப்பு என்பது போன்ற ஒரு தொனி மேலோங்க வாய்ப்பை இந்தத் தலைப்பு தந்துவிடுகிறது.

இன்று அபூர்வமாய்

மேகமற்ற வானம்

“இன்று” என்ற சொல் வருவதினூடாக, ஒவ்வொரு நாளும் இங்கே அந்திப்பொழுதை காணவருபவர் என்றோ இதற்கு முன் பலதடவை காணவருபவர் என்றோ ஒரு கதை உருவாக்கப்படுகிறது. முன்பு மேகம் நிறைந்த வானத்தை தான் கண்டிருக்கிறார் என்பதினூடாக இந்தக் கதை தொடருகிறது.

மிகப்பெரிய சூரியன்

ஒரே ரத்தக் கலங்கல்

அந்திச் சூரியனைப்பற்றி இவ்வளவுதான் சொல்கிறார். மேலும் விபரிக்கவில்லை. அதற்கான காரணத்தை அடுத்து முன்வைக்கிறார். காரணத்தை முன்வைக்க வேண்டிய தேவை ஏதுமில்லை. அதிகமாக விபரிக்க முடியாதுபோன தனது கற்பனைக் குறையை மறைப்பதற்குக்கூட இப்படியான காரணத்தை உருவாக்கியிருக்க வாய்ப்பிருக்கிறது.

எங்கிருந்தோ வந்து

சூரியாஸ்தமனத்தை மறைக்கிறது

இந்த ஆட்டுக்குட்டி

அசடு

அபோதம்

தன்னிலை அறியாதது

ஆட்டுக்குட்டி ஒன்று அந்தச் சூரியனை மறைத்துச் செல்கிறது. அதைத் திட்டத் தொடங்குகிறார். நான் ரசித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தியை எப்படி இந்த ஆட்டுக்குட்டி மறைக்கும் என்பதுபோன்று கோபங்கொள்கிறார். “தன்னிலை அறியாதது” என அதன் மீது குற்றம் சுமத்துகிறார். அதாவது, நவீன கவிதை மனதின் தீராக்குணமான - இயற்கையுடன் பேசுதல் என்ற புரிதலின் மறுபகுதிதான் இது. மலர்களுடனும், மலைகளுடனும், மிருகங்களுடனும் பேசும் கவிதை மனம். எனவே, அவைகளும் கவிதை மனதின் நிலையை அறிந்து நடந்துகொள்ள வேண்டும். என்பதுபோன்ற ஒரு நிலை.

இக்கவிதையில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் நபர் - அந்திப் பொழுதை ரசிக்கவிடாமல் ஆட்டுக்குட்டி தடுத்துவிட்டதாக சினம் கொள்கிறார். அவருக்கு, அந்த ஆட்டுக்குட்டியின் இயல்பான செயல் இரண்டாம் பட்சமானது. ரசிக்க வேண்டும் என்பது மட்டுமே முதன்மையானது. சூரியனை மறைப்பதற்காக எங்கிருந்தோ அது வரவில்லை. மேய்ச்சலில் இருந்து தனது வீட்டுக்கு திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறது அவ்வளவுதான். மற்றமையை ஏற்க மறுக்கும் கவிதைமனம் இங்கே வெளிப்பட்டு நிற்கிறது.

இடம்பெயர்வதா நான் ?

அல்லது

நின்ற நிலையில் நிற்பதா?

மூளையின் தர்க்கம்

அறுபட்டு விழித்ததும்

நகர்ந்தோடியிருந்தது ஆட்டுக்குட்டி

சூரியனைக் காணோம் .

கடைசியில், ஆட்டுக்குட்டியின் மீது குற்றம் சுமத்திவிடுகிறது நவீன கவிதை மனம். அது மற்றமைகளை ஏற்பதே இல்லை. தன்னை மையமாக வைத்து மட்டுமே சிந்திக்கிறது.

வெளிச்சம் சிக்கலான ஒற்றைச் சித்திரம்

தில்லை

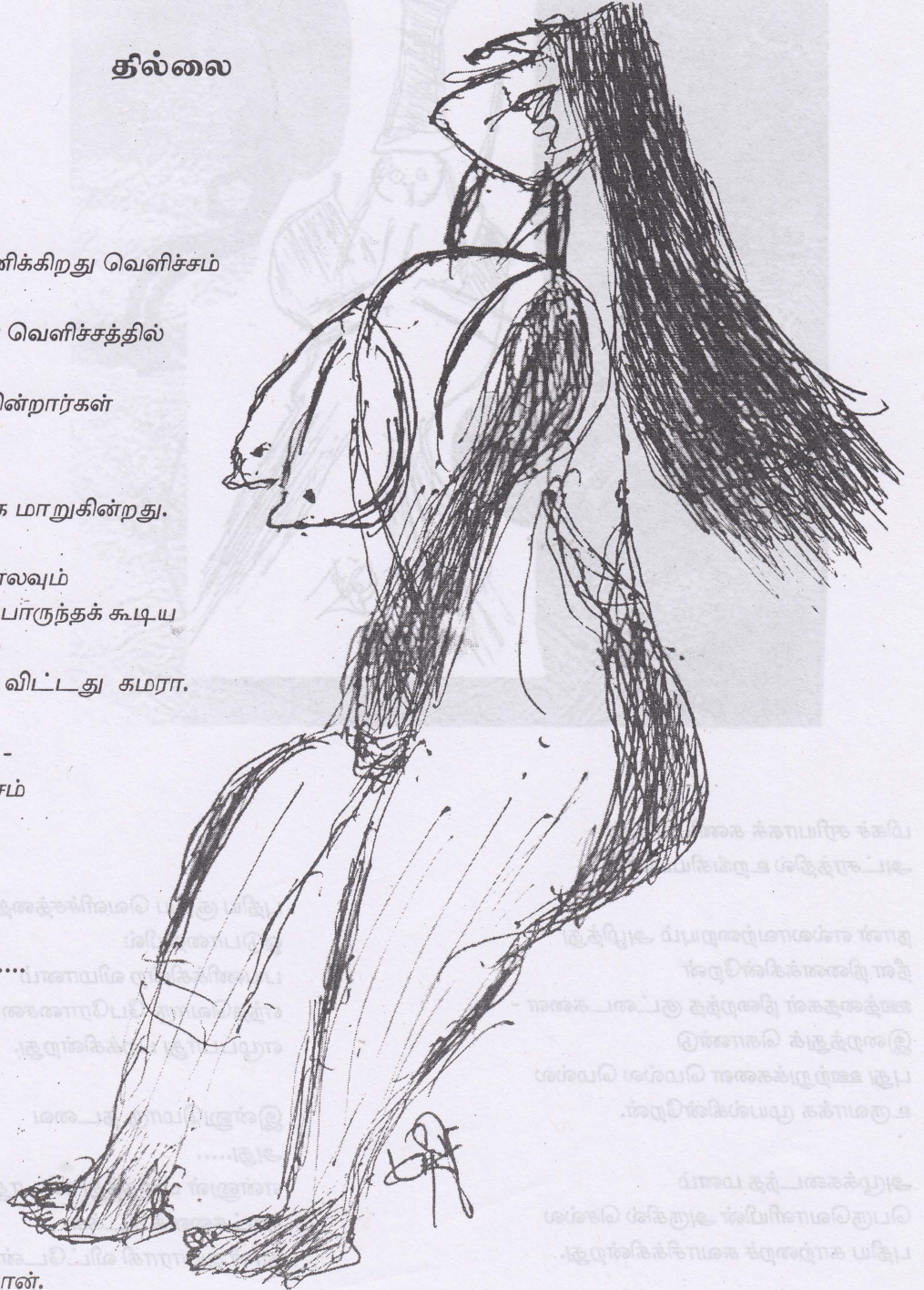
மறைவிடங்களைக் கண்காணிக்கிறது வெளிச்சம்
வீட்டின் எதிரில்
விட்டு விட்டு எரியும் சிவப்பு வெளிச்சத்தில்
சாகசக்காரர்கள்
மண்புழுவைத் தேடி நுழைகின்றார்கள்
அச்சமுட்டும் வெளிச்சத்தில்
அரங்குகள் ஒளிரகின்றன.
'கமரா' அர்த்தமுள்ளவையாக மாறுகின்றது.

சில புகைப்படங்களைப் போலவும்
எந்தப் புகைப்படத்திற்கும் பொருந்தக் கூடிய
வெளிச்சத்தைப் போலவும்
கற்றுக் கொண்டதை மறந்து விட்டது கமரா.

மீண்டும் மறைவிடங்களைக் -
கண்காணிக்கின்றது வெளிச்சம்
அர்த்தமற்றதெனினும்
தேர்வுசெய்தாகவேண்டும்.

ஏதாவது ஒரு சாயலில்
சிறந்த புகைப்படமொன்றை.....
சுவையற்ற கடந்த காலம்
எந்தப் புகைப்படத்திற்கும்
பொருந்தக் கூடியதுதான்.

மிக அதிகாலையில்
சோர்வாக நடந்து செல்லும்
அவளைப்போல்
வெளிச்சம்
சிக்கலான ஒற்றைச் சித்திரம்தான்.

புதிய காற்று

மலர்ச்சிச் சுவன்

மிகச் சரியாகக் கணிப்பிடும்
அட்சரத்தில் உறங்கியபின்

நான் எல்லாவற்றையும் அழித்து
நீள நினைக்கின்றேன்
ஊத்தைகள் நிறைந்த குட்டைகளை -
இறைத்துக் கொண்டு
புது ஊற்றுக்களை மெல்ல மெல்ல
உருவாக்க முயல்கின்றேன்.

அழுக்கடைந்த மனம்
பெருவொளியின் அருகில் செல்ல
புதிய காற்றைச் சுவாசிக்கின்றது.

புதிய சூரிய வெளிச்சத்தைக் கிழிக்கின்ற
ஒடுபாதையில்
பயணிக்கின்ற விமானம்
எந்தவொரு பேரோசையையும்
எழுப்பாது பறக்கின்றது.

இன்னுமொரு தடவை
அது.....
என்னுள் புதைந்து விடாது
நாட்களைக் கடக்க
நான் தயாராகி விட்டேன்.

**தனக்காக மட்டும் வாடிாது
பிறருக்குமாக வாடி்வதுதான்
வாடிக்கை...**

**திரு. திருமதி றோஸ்ட் தம்பதியினரை
வாடி்த்துக்கன்றோம்**

ஆரையம்பத் பாதுமக்கள்

With best complicit from

NEW SELECTION
OFFSET PRINTERS

Premium & Quality Printing Solutions

CEB Road,
(Sinna Moulana Road)
Akkaraipattu -1

+94 67 22 78 855

+94 77 76 78 684

E-mail : nsopakp@gmail.com

ISSN-2279-3348

വിலை-രൂ.120